

εκδοση της ενωσης αναρχικων θεσσαλονικης

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

ιανουαριος '94 • τευχος 17 • 300 δρχ

"Όμως, όσο περισσότερο ανακαλύπτουμε το ιστορικό διαμέτρημα του καπετάν - Ανέστη, τη σπουδαιότητα της προσφοράς του, τη μεγαλοσύνη του, τόσο λιγότερο μένουμε πιστοί στο πνεύμα της πολιτικής του κληρονομιάς, τόσο περισσότερο δηλαδή κινδυνεύουμε να προδώσουμε το μήθημα ταπεινότητας, την άρνηση κάθε ίχνους υπερβολής και βερμπαλισμού που μας μάθαινε με τη στάση του.

Ο μπαρμπα-Γιάννης απεχθανόταν την προβολή και τα μεγάλα λόγια, ενώ ως μεγάλα έργα θεωρούσε την καθημερινή, συνεπή και αποτελεσματική ανατρεπτική πολιτική δράση."

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

- ▶ **"ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟ":**
Η επιστροφή στη δημαγωγία
- ▶ **ΟΙ "ΠΕΡΙΤΤΟΙ" ΚΑΙ ΟΙ "ΨΕΛΙΜΟΙ"**
του ...γερμανικού θάμνατος
- ▶ **ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ:**
Η γη της επαγγελίας
- ▶ **ΚΟΥΡΔΙΚΟ:**
Άθλιες διώξεις
- ▶ **ΜΙΑ ΔΙΩΞΗ ΓΙΑ ΠΟΛΛΕΣ ΧΡΗΣΕΙΣ**
και η αιτία της αναρχικής αλληλεγγύης
- ▶ **ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ -**
ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
- ▶ **ΙΡΛΑΝΔΙΑ:**
Η αφύπνιση του γίγαντα
- ▶ **ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ**
ΜΕΤΑΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ
- ▶ **ΓΙΑΝΝΗΣ Γ. ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ/ ΑΝΕΣΤΗΣ**
Ο αγώνας που συνεχίζεται...
- ▶ **Νέα των αναρχικών**
απ' όλο τον κόσμο

Γιαννης Γ. Γαλανόπουλος / Ανέστης: Ο Αγώνας που συνεχίζεται...

Γεννήθηκε στο Πελόπιο της Ηλείας, 30.11.1917, όπου και τέλειωσε, άριστος μαθητής, το σχολείο. Παιδί ακόμη παίρνει το βάπτισμα στην παρανομία πλάι στον Παντελή Δουσιτσόπουλο σύνδεσμο, μεταφέρει μηνύματα στο μηχανισμό του Κόμματος στους δημόσιους υπαλλήλους. Εθελοντής στην Αεροπορία, εκπαιδευόταν στο Τατόι. Στο κόμμα, στη Στρατιωτική Κομματική Οργάνωση Αεροπορίας. Στον πόλεμο του '40 αεροπόρος με επιτυχίες. Οι Γερμανοί Κατοχέ. Πήσω στο χωριό. Στην Αντίσταση μέσα από τις γραμμές του ΚΚΕ.

Με εντολή του Κόμματος στο βουνό να οργανώσει το αντάρτικο. Τόλημ και αποφασιστικότητα. Ένα πιστόλι με μία μόνο σφαίρα και απορρίψιμος των Ιταλών στη Δάμεια. Τα πρώτα αξία λόγου όπλα. Το 3ο Ταγμα του ΕΛΑΣ στην Ηλεία, καράλ στο Βόλγα, σύνδεσμος της

πριετερειακής επιτροπής του ΚΚΕ με τον ΕΛΑΣ. Τέλη 1943. Η μάχη στο Πούσι. Τόλημ και αποφασιστικότητα και πάλι. Οι σύμπτυξη. Λιωνιάσματος. Μάχη εκ του σύννεψης, άχρηστη η αεροπορία. Η ισχυρότερη δύναμη των Γερμανών υποχώρησε με απώλειες. Τα όπλα λάφυρα πολλά και σπουδαία. Το σχέδιο για περικύλιωση της III Μεραρχίας του ΕΛΑΣ αποτυγχάνει. Οι Γερμανοί αποσύρονται από την ορεινή Ηλεία και αποφεύγονται οι εκκαθαρίσεις τους στα χωριά.

Αρχές 1944. Στο 12ο Σύνταγμα του ΕΛΑΣ, περιοχή Ερμιόπολης. Επιχειρήσεις γύρω από την Πάτρα αλλά και μέσα στην πόλη. Τον Οκτώβριο επικραλεί ομίχλη κρούσης στην απειλευμένη της πόλης. Το πρωτόκολλο παράδοσης με την υπογραφή του. Ο απορρίψιμος των ταγματασφαλιτών και χωροφυλάκων. Οι Εγγλέρι. Κεντρικός ομιλητής, με την στήλη λοχαγού του ΕΛΑΣ, στη συγκέντρωση στην πλατεία Αγίου Γεωργίου. Η συνάντηση των καπετάνιων της περιοχής με τον Αρη, γνωστό απ' την Καισαριανή η επίσημη και η άλλη στη συνέχεια. Η αγωνία για το κακό που έρχεται.

Ο απορρίψιμος και η διάλυση του ΕΛΑΣ. Αντάρτες με πολιτικά. 25 Μαρτίου 1945, στην εκκλησία του χωριού του, η κοινωνική διάσωση της επαναστάσεως του 1821. Και πάλι στην παρανομία, ως αξιωματικός μέσα στους στρατώνες της Πάτρας! Κόλμητι στο νερό... ακόμα. Η πίστη, ένα πίσω στο βουνό. Δεν γίνονται ο τράγος που θα πάει τα πρόβατα στα. Τελικά και πάλι στο βουνό. Η προδοσία. Από φίλα το ξέφυγε της συνάντησης κυκλωμένο. Μερικές χειροβομβίδες και δρόμο. Διώξεις. Κυνήγησι. Η σύλληψη στον Πύργο. Αγριοι φυλακισμένοι. Η σφαγή εκεί, πέτρι. Γλιτώνει χάρη στις φροντίδες νοσοκόμας, τυλιγμένος με βούτυρο και βαμβάκι, φυλακισμένος. Εκτακτο Στρατοδικείο Κορίνθου. Το Ψήφισμα Γ' του '46. Μυαλό έφραξε! θα φέλιε ο συγχωρισμός του για να τον υπερασπίσει αποκήρυξη του στοιχείου της ενόχης απορρίψιμος ο διολίσθητος επίτροπος. Θέματος. Η απολογία του, μόνος, χωρίς τους δύο διωχθέντες. "...Πράγματι επήρα μέρος σ' αυτό το πράγμα, που εσείς ονομάζετε συμμορία. Στην πραγματικότητα δεν ήταν τίποτα άλλο από μια ομάδα καταδιωχόμενων. Αναλαμβάνω τις συνέπειες της πράξεώς μου και δεν θέλω να μεταβώ τις ευθύνες αλλά να δείξω τους πραγματικούς λόγους που μας ανάγκασαν να το κάνουμε αυτό...". Ισόβια. Οκτώβριος 1946. Ακροναυπλία, Ζάκυνθος, Κρήτη, Κεραλάν, Θεσσαλονίκη, Κέρκυρα, Αβέρωφ, Αίγινα...

...όλα είναι καλά και ήσυχα. Τόσο ήσυχα, που εμείς που

ζούμε εδώ χρόνια ολόκληρα τρομάζουμε μόλις αναμνησμού την ένταση της ησυχίας και πασχίζουμε όχι λίγες φορές ν' αντιδράσουμε.

Αντίδραση προς κάθε κατεύθυνση. Ο Ηλίας, η Γουρνοκεραλή. Η καθημερινή ζωή στη φυλακή και όχι μόνο, μοναδικά δείγματα γραφής, περνούν στα σίδηρα μέσα στα εξώφυλλα των βιβλίων. Εκφράζει πάντα τις διχίες του απόψεως. Λέει αυτό που θέλει.

Χριστούγεννα 1960. Η αποφυλάκιση. Ο πρώτος καιρός. Το όχι στα προέβια. Δουλεία, στον "Τουριστικό Οδηγό" και στην "ΕΛΛΑΔΑ". Και ο αγώνας, σ' όλη την Ελλάδα, με τον πολυαγαπημένο φίλο και σύντροφο Αντρέα Μπακαριά, τον Παναγιώτη Ελά και πολλούς άλλους. Για το όνειρο. Για την άλλη Αριστερά. Την Ανεξάρτητη Αριστερά, χωρίς το θανάσιμο σχηματικό της Κόμματος.

Η στρατιωτική δικτατορία δεν θα τον βρει ανέτοιμο. Καλά πληροφορημένος την περίεργη. Καλοκαίρι 1967. Διαφυγή στην Ιταλία και από εκεί παντού. Η αντίσταση στη χούντα και ο επαναστατικός αγώνας. Στη Γερμανία, στη Σουηδία, στη Γαλλία, στο Μάρ του 1968, στη Βόρεια Αφρική, στην Αλγερία, στην Ερυθραία, στην Κούβα με τους λαούς που αγωνίζονται.

Η οργάνωση της Αντίστασης, η δυνατότητα για την ανάπτυξη του επαναστατικού κινήματος του λαού, η Ανεξάρτητη Αριστερά και οι προτάσεις στο Ελληνικό Δημοκρατικό Επαναστατικό Κίνημα. Δουλεία συλλογική, με απορρίψιμο όμως τη σφαγή του Ανέστη και του Μπακαριά. Η ΕΠΙΘΕΣΗ.

Η Μεταπολίτευση. Η νέα ΕΠΙΘΕΣΗ. Η πείνα. Οι μεταρρυθμίσεις. Το στήσιμο των εκδόσεων Δελφινισμός. Ο αγώνας για την εφημερίδα της άλλης Αριστεράς και τη Λαϊκή Ενότητα με τον Θανάση Χατζή. Η ιστορία που δεν γράφτηκε... Τα ΚΕΙΜΕΝΑ. Το κορσέρο μυαλό και η πρέμια των επιχειρημάτων. Το πάθος για ζωή και ελευθερία, τα μαθήματα της ελευσίας. Η νέα ζωή και το ταξίδι στα Βαλκάνια. Ο Μιχαήλ που πρόλαβε να γυρίσει να πείσει στη λίστα της Ερυθραίας. Το τελευταίο ταξίδι στο Λαζαρέτο, στην Κέρκυρα. Το ταξίδι στη Σερβία, που δεν έγινε. Η αρρώστια. Το νοσοκομείο. 6 Οκτώβριος 1993.

Αυτή τη φορά δεν μπόρεσε να φύγει όπως εκείνος ήθελε. Αυτό που μένει. Η συνέπεια. Η τόλη. Η αποφασιστικότητα. Το κορσέρο μυαλό. Τα επιχειρήματα. Ο αγώνας που συνεχίζεται...

(Από την έκδοση - αφιέρωμα στον Γ. Γαλανόπουλο ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ - εκδόσεις CONVIV - Νοέμβριος '93)

Ερέθισμα για έναν προβληματισμό πάνω στην "αναδιάρθρωση"

Το κείμενο που ακολουθεί, είναι αποτέλεσμα της αναγκαιότητας για διερεύνηση και διάγνωση των οικονομικοκοινωνικών συνθηκών που διαδραματίζονται τόσο στην Ευρώπη, όσο και στο υπόλοιπο του πλανήτη. Η ανάλυση και η κατανομή της σημερινής πραγματικότητας, συνιστά επιτακτικό μέτρο όλων όσων οραματίζονται ένα διαφορετικό μέλλον, ένα διαφορετικό κόσμο, αφού ο δρόμος της αποδόμησης του επαναστατικού προτάγματος περνά μέσα από την διαλεύκανση της κάθε φορά ιστορικής συστημής, περνά μέσα από τον δρόμο του επαναστατισμού στον στρατηγικό και τακτικό του αυτοαπελευθερωτικό αγώνα.

Το παρακάτω κείμενο κατατίθεται με μοναδικό σκοπό να υπάρξει ως ερέθισμα της προβληματικής που β' ακολουθείται, αφού θεωρεί ότι μόνο η συλλογική υπερέγερση είναι ικανή να αποσπαστεί, σε συνολικότερα και αποδοτικότερα τα εν λόγω ζητήματα.

Η είσοδος του διεθνούς καπιταλισμού μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο σε μια περίοδο οικονομικής ανάπτυξης, συνοδεύτηκε από μια επέκταση των αγορών των των επενδύσεων, η οποία είχε σαν αποτέλεσμα την αύξηση της ζήτησης για μοχλάτη εργασία. Παράλληλα, καθιερώθηκε ο στρατηγικός οημοσκόπος ρόλος του κράτους στην οικονομία. Συγχρόνως, με τους αγώνες της εργατικής τάξης για περισσότερη καταπολέμηση της εργασίας, η επέκταση της καταπολέμησης εκείνη την περίοδο, η οποία αποσκοπούσε στην αύξηση της κατανάλωσης, είχε ταυτόχρονα αναπτυσσόμενα και η πρακτική του κράτους σ' ένα ρόλο κοινωνικής πρόνοιας (μεσό επιδοτήσεων, κοινωνικών παροχών, ασφαλίσεων κλπ.).

Με την είσοδο του καπιταλισμού στην διεθνή οικονομική ύφεση, από τις αρχές της δεκαετίας του '70 και μετά, γίνεται έντονη η προσπάθεια των καπιταλιστών για συμπίεση του κόστους παραγωγής και εργασίας. Σαν αποτέλεσμα οι επιχειρήσεις προχω-

ρούν σε απολύσεις και εισάγουν για πρώτη φορά σε τόσο μεγάλο βαθμό, τον αυτοματισμό στην βιομηχανική παραγωγή. Επιχειρήσεις και κρατικοί οργανισμοί χρηματοδοτούν προγράμματα για την τεχνολογική έρευνα και την αξιοποίηση της στην παραγωγή. Συγχρόνως, διοργανώθηκε η καταργήση του καθοριστικού ρόλου που έπαιζε το κράτος στην παραγωγή και το σύστημα ή και η οριστική καταργήση των κατακτήσεων της εργατικής τάξης σε κοινωνικό επίπεδο (παροχές κλπ.). Ο φιλελευθέρσιμος επαναστατισμός παγκόσμια ως ο αναγκασμός όρος για το ξεπέρασμα της κρίσης και την αναδιάρθρωση του καπιταλισμού.

Η καπιταλιστική ανταγωνιστική μέσα στα πλαίσια αυτά της κρίσης, αποκτούσε ιδιαίτερη οξύτητα και καθιστούσε κεντρικό το πρόβλημα της επιβίωσης ανάμεσα στους διάφορους ανταγωνιστικούς σχηματισμούς. Έτσι η Ευρωπαϊκή Ένωση βρίσκεται σε έναν αγώνα δρόμου για να αντιμετωπίσει την επέκταση του Αμερικανικού και Ιαπωνικού Κεφαλαίου και να συμμετράσει ενεργά στον επαναστατισμό των αγορών (συμφωνία GATT). Από την άλλη, στο εσωτερικό της οι αντιθέσεις μεταξύ των κρατών - μελών, εκφράζονται τα αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα των επί μέρους αστικών τάξεων. Το αμερικανικό κεφάλαιο προχωρεί κι αυτό στην δημιουργία του δικού του οικονομικού ζυτικού χώρου (NAFTA - ΗΠΑ, ΚΑΝΑΔΑ, ΜΕΞΙΚΟ) στα πλαίσια της αναδιάρθρωσής της, των παγκόσμιων αγορών, ενώ επεκτείνεται προς τις χώρες του Εγγύς και της Ασίας βρίσκεται αντιμέτωπο με την εξάλειψη της οικονομικής κυριαρχίας της Ιαπωνίας.

Για την πραγματικοποίηση του σχεδίου της νέας ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας απαραίτητος όρος είναι η καθυστοχή του εργατικού δυναμικού και του συνόλου της κοινωνίας στα πρότυπα που το κεφάλαιο θέλει, να επιβάλει. Η αυξανόμενη ανεργία, αποτέλεσμα της οικονομικής ύφεσης και των επιλογών του κεφαλαίου, προβάλλει σαν ένας σημαντικός αποσταθεροποιητικός παράγοντας του σχεδίου της κυριαρχίας αλλά και ως αναγκαιότητα. Επιχειρήσεις δηλώνουν φόρο ιδιοκτησίας και εκκαυχώνονται απολύσεις χιλιάδες εργαζομένων σ' αυτές. Μοντέλο μείωσης του εργασιμού χρο-

νου με παράλληλη μείωση του μισθού εισάγονται και εφαρμόζονται σε Ευρωπαϊκές βιομηχανίες με αποδοχή των συνδικάτων (συμφωνία VW - IG METAL) ή δοκιμάζονται με σχέδιο νόμου νέων χρόνων δοκιμαστική εφαρμογή στη Γαλλία με παράλληλη επιχορήγηση των "πρωτοπορούντων" εταιριών από το κράτος. Ανάλογες εξελίξεις και στην Ελλάδα - πρόταση του ΣΕΒ για τις προβληματικές, επιχείρηση ΔΑΠΝΙΚ. Αποτέλεσμα αυτών των διαδικασιών είναι ελαττωτική της παραγωγικής διαδικασίας και της αγοράς εργασίας. Έτσι επηρεάζεται η μεγάλη έκταση η μισή εργασία και η υποκατάσταση, κάνοντας προβληματική έως αδύνατη της εργασιακή οργάνωση και άμεσα απέναντι στις επιθέσεις του κεφαλαίου. Η εντονότερη ανεργία οδηγεί στην ολοένα μεγαλύτερη περιθωριοποίηση του εργατικού δυναμικού, το οποίο χάνει την βεβαιότητα έπλεον που ασκούσε πάνω στην παραγωγή και επάγγελμα χάνει και την κοινωνική του ταυτότητα. Το γεγονός αυτός της περιθωριοποίησης ή της απειλής της, μπορεί να προκαλέσει εκρηκτικές καταστάσεις που να υπονομεύουν το σχέδιο της κυριαρχίας, να θέσουν σε κίνδυνο και την ίδια.

Από την άλλη, το χάσιμο της κοινωνικής ταυτότητας στα ευρύτερα στρώματα των εργαζομένων και της αγοράς που τους έδινε η θέση τους στην παραγωγή, μπορεί να λειτουργήσει σαν παράγοντας χειραγωγής τους προς μια εθνικιστική ρατσιστική κατεύθυνση (π.χ. έξαρση του νεοναζισμού στην εντασιμένη Γερμανία, κατευθυνόμενες ρατσιστικές και ξενοφοβικές στις άλλες χώρες της Ευρώπης). Λειτουργώντας ως μια ασφαλιστική δικλείδα για το κεφάλαιο.

Στην περίπτωση που αυτό δεν είναι αρκετό για τον έλεγχο και την τρομοκράτηση της κοινωνίας, έχει στήσει ένας ολόκληρος μηχανισμός από την κυριαρχία (EUROPOL, TREVI) εναντίον τους μέσα

στα πλαίσια της τεχνητής <<της στρατηγικής της έντασης>>, ο οποίος συμβάλλει από την μία στην μετάθεση του προβλήματος στον οικονομικοκοινωνικό χώρο στον χώρο του φανταστικού και από την άλλη δημιουργώντας ένα κλίμα τρομοκρατίας προς την κοινωνία, χαρακτηριζόμενη ως προκρίτες κοινωνικός χώρος ή ολόκληρος λαός. Η συμφωνία SCHENGEN στρέφεται εναντίον σε μία μαζική μετατόπιση εξεθλωμένου εργατικού δυναμικού από τις χώρες της ανατολικής Ευρώπης και της Ασίας, συντελεί στη δημιουργία του Ευρωπαϊκού Φορίου.

Στην πορεία αυτή, προς την καπιταλιστική αναδιάρθρωση, το κεφάλαιο αδυνατεί να ασκήσει πλήρη έλεγχο, δεδομένης της πολυμορφίας της κρίσης και του προβλήματος που γέμει η έντονη αντιπαράθεση των κοινωνικών τάξεων, μεταξύ τους (τόσο που έντονη, όσο πιο εκκείμενη είναι η κατάσταση). Ιετρο που το κεφάλαιο παίρνει στην Ευρώπη, συνάγεται ως τώρα την έντονη αντίδραση των εργαζομένων, η οποία έρχεται σε πολλές περιπτώσεις στο σημείο της ρήξης (συγκρούσεις άλλων αγρών των με αστυνομία λόγω των προτάσεων της GATT, συγκρούσεις Ιαλλών των Ιαλλών φεραμένων στην αυτονομία λόγω των εισαγωγών, κύρια αγρών απεργιών στην Ιταλία, συγκρούσεις των απεργιών της ΕΑΖ με την αυτονομία, συγκρούσεις των εργαζομένων της AR - FRANCE).

Σε αντιπαράθεση με τις κυνηπορίες της βάσης των εργαζομένων, οι ηγέτες των συνδικάτων εμφανίζονται πολιτικά και πιο συντηρητικές, ακολουθώντας μία ολόκληρη συνεχών υποχωρήσεων απέναντι στις επιθέσεις του κεφαλαίου. Κορυφαίο γεγονός, η υπογραφή της IG - METAL, της συμφωνίας για τις 28,8 ώρες εργασίας και την παράλληλη μείωση των μισθών. Αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής είναι η πόλωση μεταξύ της βάσης των εργαζομένων, η οποία ακολουθεί μία όλο και πιο έντονα συγκρουσιακή λογική, και της ηγεσίας, η οποία συντάσσεται ουσιαστικά με τα συμφέροντα των καπιταλιστών.

Η δράση της βάσης των εργαζομένων έχει δείξει μέχρι τώρα, ότι αυτή αποτελεί την πιο σημαντική και ανεξέλεγκτη παράμετρο στα σχέδια της κυριαρχίας, η οποία τα αναγκάζει πολλές φορές σε υποχώρηση και όπου δεν το πετυχαίνει συμβάλλει στην συνειδητοποίηση των εργαζομένων. Αυτή μπορεί να επιμεριστεί μέσα της τα στοιχεία για την ανατροπή της καπιταλιστικής και κρατικής πραγματικότητας, προς μία απελευθερωτική κοινωνική προοπτική.

(Με κείμενο είναι συνυφασμένο από την Εσθονολογική)

"ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟ": Η επιστροφή στη δημιουργία

Νέες επιλογές και στρατηγική του διεθνοποιημένου κεφαλαίου

Η επικράτηση ενός ευρωπαϊκού κι εν δυνάμει παγκόσμιου αποδεκτού οικονομικού μοντέλου, που οριοθετείται απ' τις ανάγκες κι επιλογές του διεθνοποιημένου κεφαλαίου, είχε σαν αποτέλεσμα μια προσπάθεια διαφοροποίησης των συνθηκών εκείνων που απ' το θεωρητικό επίπεδο θα ήταν ικανό να περάσει στην πράξη και την εφαρμογή. Οι εκροαστές και διαχειριστές αυτού του οικονομικού συστήματος είναι γνώστες βέβαια των δυσκολιών που συνεπάγεται κάτι τέτοιο, λόγω των ιδιαίτεροίτων που χαρακτηρίζουν κάθε επιμέρους κρατική οντότητα (εθνικές, οικονομικές, πολιτιστικές), λόγω των εσωτερικών αντιμαχόμενων συμφερόντων που κυρίαρχον και λόγω της ενδεχόμενης κι άγνωστης δυναμικότητας αντίστασης των καταπιεζόμενων, που θα 'ναι φυσικά και οι αποδέκτες των συνεπειών της εφαρμοζόμενης νέας τάξης.

Η χάραξη της γενικής στρατηγικής που πρέπει να ακολουθηθεί, δόθηκε απ' τη συνθήκη του Μάαστριχτ και παρά τις αμφισβητήσεις κι αναθεωρήσεις επιμέρους κατασκευών, η εφαρμογή της θεωρείται αναγκαία για την επίτευξη της επιτυχίας του εγχειρίσματος αυτού, εξαναγκάζοντας άμεσα ή έμμεσα την ευδηγράμηση κάθε εθνικής οικονομίας των υποσυνόλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στην παραπάνω κατεύθυνση και στρατηγική. Οι διαφορετικότητες που παρουσιάζονται, συνιστούν στον τρόπο εφαρμογής του μοντέλου αυτού, ανάλογα με την ικανότητα αντίληψης, αξιολόγησης κι αντιμετώπισης των δυσκολιών που αναφέρονται παραπάνω απ' τους εκάστοτε διαχειριστές της εξουσίας, σε

την ιμπεριαλιστική κυβέρνηση, είχαν μια εναλλαγή στην εξουσία του άλλοτε "σοσιαλιστή" και πάντοτε δημιουργού Παπανδρέου. Αντιλαμβανόμενος κι αξιολογώντας κατά διαφορετικό τρόπο τα χαρακτηριστικά και τις συνθήκες όλου του πλέγματος που απαρτίζεται η ελληνική κοινωνία (κράτος, εργοδότες, εργαζόμενοι, εθνική οικονομία, βαθμό παιδικότητας ή ενεργητική αντίσταση των καταπιεζόμενων, διαφοροποιημένες κοινωνικές σχέσεις), πρόταξε και αρχήν ένα διαχειριστικό πλαίσιο που θα στηριζόταν στο λεγόμενο "κοινωνικό συμβόλαιο", σαν αναγκαία βάση για την υλοποίηση του προγράμματος του. Και λέμε "κατ' αρχήν" γιατί είναι βέβαιο ότι οποιαδήποτε αμφισβήτηση κι ανικανότητα εφαρμογής και τήρησης του, θα οδηγούσε στη γινωστή και πεπεισμένη μέθοδο του "αποφασίζουμε και διατάσσουμε".

Η προώθηση της "κοινωνικής συνεισφοράς" και η προσπάθεια να γίνει όσο περισσότερο αποδεκτή απ' την ελληνική κοινωνία, κρίνεται αναγκαία για την εναρμόνιση και υπαγωγή της ελληνικής πραγματικότητας στις νέες συνθήκες κι επιλογές που πηγάζουν απ' την Ευρωπαϊκή Ένωση. Κι αυτές δεν είναι άλλες απ' το άνοιγμα της "ψαλίδας" μεταξύ πλούσιων και φτωχών, της αναγωγής, της λουμπενοποίησης ολόκληρης και μεγαλύτερων τμημάτων της κοινωνίας, του καθεστώτος οριακής επιβίωσης. Με σκοπό την ισχυροποίηση του ελέγχου και της διαχειριστικής ικανότητας ενός αναπροσαρμοσμένου στα νέα δεδομένα διεθνοποιημένου κεφαλαίου.

Είναι ήδη γνωστό απ' τις προγραμματικές και προεκλογικές δηλώσεις του ΠΑΣΟΚ, της προσπάθειας συγκρότησης ενός οργάνου που θα αποτελέσει απ' το κράτος τους εργοδότες και τους εργαζόμενους. Ο ρόλος του κράτους θα 'ναι παρεμβατικός, με στόχο την εξασφάλιση και αμβλύωση των αντιθέσεων μεταξύ των άλλων δύο ταίριων. Αυτό είναι απαραίτητο για δύο λόγους. Απ' τη μια έχουμε την επιδίωξη του νοτίου και ξένου κεφαλαίου για ολόκληρη και μεγαλύτερη κέρδος, ασφορόντας για τις συνέπειες και παραβλεπόμενες πολλές φορές τις αντιδράσεις της εκμεταλλευόμενης τάξης. Αυτό φυσικά είχε σαν συνέπεια να καταστήσει ανορθολογικό το νυν διαχειριστικό πλαίσιο του κεφαλαίου σε διεθνές επίπεδο. Απ' την άλλη ο αυξανόμενος ρυθμός περιθωριοποίησης και λουμπενοποίησης των εκμεταλλευόμενων, δημιουργούσε κινδύνους για απρόβλεπτες και μη ελεγχόμενες αντιδράσεις τους. Μπορεί βέβαια να μην υπήρχε ο βαθμός συνειδητοποίησης που θα ωθούσε σε εξεγερτικές πραγματικές καταστάσεις, αλλά θα δημιουργούσε ένα κοινωνικό στρώμα που θα 'χε μια δυναμική επικινδυνότητα, σαν μη ελεγχόμενο, και ταυτόχρονα θα 'ταν έξω απ' τις παραγωγικές διαδικασίες, εκουσία ή ακούσια, και κατ' επέκταση κι απ' τις καταναλωτικές

διαδικασίες. Κάτι τέτοιο όμως έρχεται σε αντίθεση με το δόγμα του σύγχρονου καταναλωτικού ανεπάρκτους τη θεωρητική βάση του, δηλαδή του ελεύθερου ανταγωνισμού και του νόμου της προσφοράς και της ζήτησης.

Δεν πρέπει όμως εδώ να γίνεται σύγχυση ότι ο παρεμβατισμός του κράτους έχει σαν επιδίωξη τη δημιουργία ενός κράτους "πρόνοιας και δικαίου". Αυτός ο τρόπος άσκησης της εξουσίας κι έμ-

μεσου ελέγχου των όποιων κοινωνικών αντιδράσεων κι αμφισβητήσεων ενάντια στους υπάρχοντες καταπιεστικούς θεσμούς, που όντως ερωματώθηκε σε ορισμένες φάσεις και στάδια του καπιταλισμού, δε μπορεί πια να εφαρμοστεί. Η διεθνής οικονομική ύφεση και όσα αυτή συνεπάγεται σε συνδυασμό με την υφιστάμενη οικονομική κατάσταση στην Ελλάδα, καθιστά αδύνατη την πραγματοποίηση παρόχων σε τέτοιο βαθμό που υπήρχε στο παραπάνω σύστημα, παρά μόνο στο βαθμό της οριακής επιβίωσης των εκμεταλλευόμενων. Και η λύση "α-δυνατή" έχει υποκειμενική σημασία, γιατί η αντιμετώπιση αυτής της ύφεσης γίνεται με μέσα και τρόπους που στοχεύουν στην ισχυροποίηση της νέας εκμεταλλευτικής τάξης κι όχι στη βελτίωση των συνθηκών των εκμεταλλευόμενων.

Διαμόρφωση νέου "ήθους" και ύψους άσκησης της εξουσίας

Η επίτευξη όμως της κοινωνικής συνεισφοράς στον εργασιακό και στον ευρύτερο κοινωνικό τομέα, προπούνται μια σειρά από προϋποθέσεις, που είναι οι της εξουσίας. Ένα νέο προσώπειο με το οποίο οι νυν διαχειριστές της εξουσίας να μπορούν να περάσουν κι εφαρμόσουν τις ιδέες ή και δομεινέστερες, για τους εκμεταλλευόμενους, επιλογές του διεθνοποιημένου κεφαλαίου με το μικρότερο δυνατό πολιτικό κόστος γι' αυτούς.

Φυσικά αυτό το νέο προσώπειο θα πρέπει να υποστηριχθεί κι ενισχυθεί από ένα πλέγμα παραγόντων το οποίο μπορεί να επιτρέπει και να συμβάλλει στη διαμόρφωση ανάλογων διαθέσεων απ' το κοινωνικό σύνολο. Δύο κλασικές περιπτώσεις είναι οι συνδικαλιστικές και τα ΜΜΕ. Η βουλευτοποίηση των εργατοπατέρων με το κυβερνών κομμα και η κάλυψη των κενών θέσεων με άλλους ομοειδέστες τους, στοχεύει στη διαμόρφωση και διατήρηση ενός καθεστώτος εργασιακής ειρήνης, δημιουργώντας ένα υπόκορο κι υποστηρίγματα κέρδους. Αυτό βέβαια στο βαθμό που οι γραφειοκράτες κομματιστικοδικαλιστές καθορίζουν τη δυναμικότητα και τα όρια των εργατικών διεκδικήσεων και των μορφών πάλης. Υπήρχε βέβαια και κατά την προηγούμενη κυβέρνηση συμφωνία ΓΣΕΕ-ΣΕΒ για εργασιακή ειρήνη. Αλλά τα αντιπολιτευτικά και συστημικά ωφέλη των εργατοπατέρων και η προσπάθεια τους να ελέγξουν την αντίσταση και τις μορφές των εργατικών αγώνων, τους ανάγκασε, για να είναι στο παιχνίδι, να διαμορφώσουν ένα μοτίβο αντιπαράθεσης, από ακίνδυνο μέχρι ρεφορμιστικό. Στην προκειμένη περίπτωση όμως, η προσπάθεια τους συγκλίνει, όχι απλώς στη διατήρηση μιας εργασιακής ειρήνης απροσδιόριστου χρόνου, αλλά και στην αφομοίωση της αναγκαιότητας της στη συνείδηση των εκμεταλλευόμενων. Τώρα δεν αρκεί ένα υπόκορο και ήσυχο εργατικό δυναμικό αλλά ταυτόχρονα όσο το δυνατό πιο παραγωγικό. Μια και σ' αυτό βασίζεται η όλη φιλοσοφία του ΠΑΣΟΚ για ξεπεράσμα της κρίσης, έτσι και σε θεωρητικό επίπεδο.

Απ' την άλλη, τα συμπολιτευόμενα ΜΜΕ έχουν αρχίσει αγώνα δρόμου να μας πείσουν για την αναγκαιότητα εφαρμογής μιας νέας ληϊότητας, πράσινη αυτή τη φορά, αποδίδοντας την είτε στο συνήδες πλέον κόλπο, "των όσων ταίσιον της προηγούμενης κυβέρνησης", είτε στην υπάρχουσα παγκόσμια ύφεση και στην προσπάθεια αντιμετώπισης της. Δεν είναι τυχαίο ότι η μόνη διαφωνία των ΜΜΕ σχετικά με τις δηλώσεις Κριστόφορεσσ, για αναπροσδιορισμό και σκληρότερο πρόγραμμα συγκέντρωσης, ήταν αν αυτές έγιναν πριν ή μετά τις εκλογές. Και όχι για τις συνέπειες αυ-

τές καθ' αυτές, που σ' όνομα αυτής της αναγκαιότητας θα πρέπει να θεωρούνται δεδομένες και αποδεκτές. Επίσης θα προσπαθήσουν, αν και ήδη αρχίζουν να το πράττουν, να κατασκευοφανήσουν και διαφωμισθούν οποιοσδήποτε αμφισβήτησης κι αντιδράσεις απ' ορισμένα κομμάτια του κοινωνικού συνόλου, είτε προβάλλοντας τη ματαιότητα τους είτε ριχνοντας λάσπη με το γνωστό τους τρόπο, αποδίδοντας τις σε συστημικά συμφέροντα και προοδόντας σ' αυτές περιθωριακά κι εξεγερματικά χαρακτηριστικά.

Η αναγκαιότητα εναρμόνισης των θεσμών

Στη προσπάθεια βέβαια των κυβερνώντων να προβάλλουν και διαμορφώσουν τη νέα τακτική και μεθοδολογία σε ότι αφορά τη διαχείριση της εξουσίας, είναι αναγκαία και απαραίτητη μια αναθεώρηση της λειτουργικότητας των θεσμών (κυρίως δικαιοσύνη, αστυνομία, εναρμονισμένη με αυτή ακριβώς την νέα τακτική και μεθοδολογία. Ξεκινώντας πρώτα απ' το χώρο της δικαιοσύνης βλέπουμε την μέχρι τώρα αξιωματικά διαμορφωμένη θέση των διαχειριστών της εξουσίας, τουλάχιστον σε θεωρητικό επίπεδο, ως προς την ανεξαρτησία της δικαιοσύνης να προπούνται αντιλαμβανόμενοι τους έμμεσους κινδύνους γι' αυτούς τους ίδιους. Μια δικαιοσύνη ανεξάρτητη από πολιτικές βουλήσεις και δρώντας αυτοβόλως, μη λαμβάνοντας υπόψη τα κοινωνικά δρώμενα, πέρα απ' τον ολοκληρωτισμό και αυταρχισμό που συνεπάγεται για την κοινωνία, μπορεί να λειτουργήσει ως μηχανισμός γι' αυτούς που επεγγέλλονται έναν τέτοιο χαρακτήρα της.

Αυτών τον κίνδυνο φυσικά θέλει να προλάβει ο Κουβελάκης κι έρχεται σε αντίθεση με την κλίμα της δικαστικής εξουσίας, περιθωριάζοντας τα προνόμια της, όσο φυσικά μπορούσε. Όσο για την απόσυρση του "αντιπροσωπικού" είναι γινωστή η δήλωση του ίδιου όμο και αυτό που λέγαμε οι αναρχικοί, απ' τη δημιουργία του, ότι το νομικό πλαίσιο του κράτους είναι ικανό να αντιμετωπίσει οποιαδήποτε αντικαταστατική κι εξεγερτική δράση (βλέπε 17 χρόνια στον Κυρ. Μαζοκόπου). Μια προβολή του αυταρχικού, απ' τη φύση του προσώπειο του κράτους, δημιουργεί μια απόκλιση απ' την όλη εικόνα της νέας κυβέρνησης και μάστιγα για τη στιγμή που δε συντρέχει και λόγος. Αυτό που επαγγέλλονται τώρα είναι "να τους δώσουμε και να τους φιλικεύουμε αφού όμως πρώτα τους ακούμε", όπως προστάζει και η δημοκρατία τους. Συμπερασματικά η οποία επιβίβαση στο θεσμό της δικαιοσύνης γίνεται απ' το φόβο της αύξησης της εξουσίας και του ελέγχου της δικαστικής εξουσίας έναντι της εκτελεστικής, στο όνομα πάντα της ανεξαρτησίας.

Στο χώρο της αστυνομίας κι εν γένει της κρατικής καταστολής θ' ακολουθηθεί η γινωστή τακτική. Η κλασική και η δυναμική της καταστολής να κινείται σε ρυθμό αντιστροφής ανάλογο με το βαθμό υποταγής κι εναρμόνισης με το πλαίσιο του κοινωνικού διαλόγου και της κοινωνικής συνεισφοράς των εκμεταλλευόμενων σφαιρών της ελληνικής κοινωνίας. Αντί του "βασις είστε το κράτος" αντιπροβάλλεται το "όπου δε λήπτει ο λόγος, λήπτει η ρόμβος". Φυσικά γι' αυτούς που εξ' αρχής και εξ' άπα-

καθένα απ' τα υποσύνολα αυτά, εξαρτάται η αποτελεσματικότητα κι ο βαθμός επιτυχίας.

"Κοινωνικό συμβόλαιο": το νέο διαχειριστικό πλαίσιο της εξουσίας

Στην Ελλάδα μετά από μια περίοδο σκληρής νεοφιλελεύθερης λαίλαπας απ'

ΟΙ 'ΠΕΡΙΤΤΟΙ' ΚΑΙ ΟΙ 'ΩΦΕΛΙΜΟΙ'

Σκηνές και σημειώσεις από το... γερμανικό θαύμα της "Νέας Τάξης Πραγμάτων".

Ρατσισμός και πολιτικό άσυλο

Μετά τις αποφάσεις του Πέτερσπεργκ, στο συνέδριο του SPD, το φθινόπωρο του '91 και την διακηρυγμένη από εκεί πρόθεση να επιλυθεί το ζήτημα του Ασύλου μέσα της κατάργησής του, πλησίασε η μέρα, όπου η πλατιά ρατσιστική συνάντηση επιτέλους θα νομιμοποιούνται. Με την συγκάταξή του για την κατάργηση του άρθρου 16.2 άνοιξε το SPD τον δρόμο, για μια σύγκληση διαδόσεων προς την ρατσιστική δράση των επάνω και των κάτω. Μερικές εβδομάδες μετά από εκείνη την παραδοσιακή σοσιαλδημοκρατική στροφή έφτασε πλέον η στιγμή. Ένας τεράστιος λογαριασμός καταβόλες από τους επάνω και τους κάτω άνοιξε. Ακόμα περισσότερο το κείμενο αυτού του διακομματικού συμβιβασμού υπερβαίνει τις μεμονωμένες επιφυλάξεις και τους ενδοιασμούς όλων εκείνων οι οποίοι, οι στο Μόναχο-Σένναυ ή στο Ροστόκ καταλογίζουν κυβερνητική ευθύνη. Κι αν εκεί - στην κυβερνητική δηλώνω - μπορούσε διαρκώς κάποιος να ακούσει, πως δεν έχουν τίποτα εναντίον των πολιτικών προσφύγων, ξεμπερδεύει το νέο κείμενο του συντάγματος με κάθε αυτοπεριορισμό για να πάντα. Εξάγει απλά την διαδικασία αναγνώρισης του ασύλου στις εποναμαζόμενες ασφαλείς τρίτες χώρες.

Μ' αυτό τον τρόπο το σύνθημα "Η Γερμανία στους γερμανούς", έναντι των προσφύγων, εισήχθη στις γραμμές του συντάγματος.

Από λοιπόν έγινε σαφές μετά τις αποφάσεις του SPD στο Πέτερσπεργκ και την μεταβολή του Γενικού Νόμου, ότι το άδειασμα των προσφυγικών κατοίκων δεν βρίσκεται υπό κυβερνητική ευθύνη, αφού φάνηκε ότι για μια βιολογική πρωτοβουλία δεν μπαίνει ως εμπόδιο ούτε η Ιστορία, ούτε το σύνταγμα, εμφανιστική. Εμφανιστική το "θάρρος" για την έξοδο στους δρόμους.

Στις 22.11.92 ένα κατακείμενο από τορκικές οικογένειες σπύτι στο Μελν δέχεται μια εμπρηστική επίθεση. 3 άνθρωποι πεθαίνουν μέσα στις φλόγες. Η κυρίαρχη πολιτική ελίτ δεν αφήνει ανεκμετάλλευτη την ευκαιρία για να υπερβείσαι στις αριδία και φρίκη. Οι σωστοί νεκροί, στο σωστό χρόνο. Ο πρωθυπουργός κινήθηκε αμέσως, οδηγήθηκε στο κρεβάτι του νοσοκομείου και κούνησε με σημάδα το χέρι του μπροστά στις κάμερες. Τα ίχνη ορθότητας και η σεβαστή νύκτα οδού. Οι δολοφόνοι καταλήφθηκαν, ερευνώθηκαν εντάλματα σύλληψης. Ο αστυνομικός μηχανισμός εργάστηκε εμφανώς σε υψηλούς ρυθμούς. Μια αδι-κή υπηρεσία ενεργοποιήθηκε και οι πρώτοι ύποπτοι είχαν κάποια στιγμή βρεθεί.

Τούτη τη φορά η αστυνομία δεν ψηλάριζε στο σκοτάδι, δεν ερευνούσε "προς όλες τις κατευθύνσεις". Η κατεύθυνση θα έπρεπε να παραμείνει ξεκάθαρη. Γι' αυτό έχουν άλλωστε τους φασιότες. Οι πρώτοι ύποπτοι παρουσιάστηκαν ακριβώς ως μέλη μιας "ακροδεξιάς ομάδας". Και ξαφνικά υπήρξαν συσχετισμοί, οι οποίοι δεν υπήρχαν για δύο ολόκληρα χρόνια.

Μόλις 5 μέρες αργότερα, στις 27.11.92, τέθηκε εκτός νόμου το Εθνικό Μέτωπο (National Front), μια φασιστική οργάνωση. Τις επόμενες μέρες η αστυνομία συνέλαβε 2 ακόμα φασιστικά κόμματα. Η Γερμανική Εναλλακτική Λύση (Deutsche Alternative) και η Εθνική Επίθεση (National Offensive).

Δόθηκε εικόνα και φωνή στην αντιρατσιστική δράση. Τα φλας των φωτογραφικών μηχανών αναβοέπληξαν κατά τη διάρκεια αστυνομικών επιχειρήσεων εναντίον ηγετικών φασιστικών στελεχών, αστυνομικοί υπάλληλοι περιφέρονταν μπροστά στις κάμερες με έγγραφα και άλλα αποδεικτικά υλικά.

Το μνημείο έπρεπε να είναι σαφές, το κράτος επιβιβάζει, ξεκαθαρίζει τους λογαριασμούς, στις 27.11.92, το κράτος επιβιβάζει, ξεκαθαρίζει.

Από το 1985, εδώ και 7 χρόνια, υφίσταται το Εθνικό Μέτωπο, και ξαφνικά τώρα ανακαλύπτει τους "εχθρικούς προς το σύστημα στόχους" της.

Εδώ και 2 χρόνια, το μόνο που μπορούσαν να ανακαλύψουν αστυνομία και δικαιοσύνη πίσω από τις πλάτες από 2000 ρατσιστικές επιθέσεις ήταν "ιμμενογνώμονες δράστες" και τώρα ξαφνικά τους ρόλο η έμπνευση.

Εφόσον μπορούμε λοιπόν να υποθέσουμε το αντίθετο, τότε η χρονική στιγμή της κρατικής ενεργοποίησης γίνεται κάτι παραπάνω από ύποπτη. Εάν εμείς προέβουμε, πως το νομικό πλαίσιο το οποίο για χρόνια δεν επαρκούσε για να απαγορεύσει οι φασιστικές οργανώσεις, είναι το ίδιο με το οποίο αιτιολογείται οι πρόσφατες απαγορεύσεις, τότε, διόλου, αυτές οι απαγορεύσεις έχουν ελαχιστή σχέση με μια αποφασιτική δράση κατά των φασιστικών οργανώσεων.

Εάν για τους κυρίαρχους, έστω και για μια στιγμή, το ζήτημα ήταν η πάλι εναντίον στο ρατσισμό, γιατί τότε μόλις μετά το Μελν και όχι ελαττίας των 30 ρατσιστικών δολοφονιών μη γερμανών και γερμανών που προηγήθηκαν του φονικού εμπρησμού στο Μελν.

Για μας υπάρχουν 4 αποφασιτικοί λόγοι, που βοηθούν στην ερμηνεία της κυβερνητικής επίθεσης μετά το Μελν.

1. Με την απόφαση των κομμάτων για την κατάργηση του δικαίου του ασύλου, αποδεικνύουν τα κυρίαρχα κόμματα στους εαυτούς τους, πως σε ουσιαστικά ζητήματα δεν υπάρχει κοινοβουλευτική αντιπολίτευση. Εάν - ο' ότι αφορά στο "ζήτημα του Ασύλου" - δεν υφίσταται πλέον η αναγκαιότητα να κινη-

Ρατσισμός και πολιτικό άσυλο - η νεοφασιστική δράση - το εδαφος που αναπτύχθηκε - γιατί και πώς επιτίθεται τώρα η γερμανική δημοκρατία - ο οικονομικός ρατσισμός - ο ρατσιστικός έλεγχος των πλεονεκτημάτων - προκατάληψη ή συνείδηση - "περιττοί" και "ωφέλιμοι" - το πρόνομιό του εκμεταλλευόμενου - ο αντιρατσιστικός καπιταλισμός - φασισμός / δημοκρατία: σχέση

ποηθούν παράρρημα εξεκονοβουλευτικών πλειοψηφίες για να αυξηθούν την πίεση για κοινοβουλευτικές συμμαχίες. Η "λαϊκή στρατιγή" μπορεί να υποχωρήσει λιγάκι.

2. Τα διατάγματα απαγόρευσης μερικών φασιστικών κομμάτων ακολουθούν δύο ουσιαστικούς στόχους:

α) Το θέμα είναι, να καθαρίσει ο δρόμος από τις υποψίες που εκφράζονται και επαναλαμβάνονται ακόμα και από αστικοφιλελεύθερους κύκλους πως "το κράτος Δικαίου συνθηκολόγησε μπροστά στις δεξιές βιαιοπραγίες" (όπως απαράβατα στο Χόγερσπερντ και το Ροστόκ). Με την εμφατική ενεργοποίηση κατά του "δεξιού εξερισμού" και την συνήθη ενεργοποίηση κατά των "αριστερών βιαιοτήτων" θα πρέπει να οκνηωθεί πάλι μια προσπάθεια εντός της οποίας το κράτος Δικαίου θα μπορεί να εγκατασταθεί. Ενώ ότι μόνον.

β) Μαζί με την απαγόρευση μερικών φασιστικών κομμάτων συνδυάζεται ταυτόχρονα ο κυρίαρχος πολιτικός σχεδιασμός, να μην χρειαστεί να μοιραστούν την νίκη αυτή της μαζικής ρατσιστικής / λαϊκής κινήσεως με φασιστικά κόμματα.

Το ότι αυτή η πρόθεση δεν περάσει, ούτε με τα διατάγματα απαγόρευσης, ούτε δια της οικειοποίησης του φασιστικού προγράμματος, αποδεικνύουν οι εκλογές στο κρατίδιο της Έσσης το Μάρτιο του '93, από τις οποίες οι Ρεπουμπλικάνοι βγήκαν με κατά τόπους ακόμα και πάνω από 10% ψήφους.

Η προσπάθεια να διατηρηθεί το "ελεγχόμενο στάτους" των φασιστικών κομμάτων, να απορριφθεί η έμπρακτη ρατσιστική σέψη πάλι δημοκρατικά, απέτυχε. Οι φασιστικές οργανώσεις έγιναν μια αυτοδύναμη δύναμη.

3. Αφού η ρατσιστική κινήση μπορεί να κινείται στον κοινοβουλευτικό της στόχο, το ζήτημα που τίθεται στους κυβερνώντες είναι να καναλιζάρουν την αυτούσια δυναμική που προκαλείται το κλίμα των πογκρόμ και να πάρουν στα σοβαρά λειτουργίες καθοδήγησης - ακόμα και κατασταλτικές. Η "αποφασιτική επίθεση" του κράτους μετά το Μελν έπρεπε να σηματοδοτήσει πως αλλοδαποί πολίτες που ανυποχώρησαν στην ευμερία της ΟΔ, δηλ. είναι χρειαζόμενοι, βρίσκονται υπό αξιοποίηση ασφαλεία.

4. Τα διατάγματα απαγόρευσης εναντίον φασιστικών οργανώσεων φέρνουν στο λογαριασμό της εν μέρει έντονης κριτικής από το εξωτερικό, ιδιαίτερα από το Ισραήλ, η οποία κάνει παράλληλανάλογες με τις αντιπολιτικές παρεκτροπές της δεκαετίας του '30, την βεβήλωση των εβραϊκών νεκροταφείων, την καταστροφή εβραϊκών μνημείων και τις αυξανόμενες απειλές απέναντί στους Εβραίους. Το ζήτημα ήταν να κατασταλεί η μαζική ρατσιστική κινήση στην κατεύθυνση του ανοιχτού αντισημιτισμού, ή να το πούμε με θετικό τρόπο, να ελεγχθεί δημοκρατικά.

Γιατί στην πράξη, ανάμεσα στο αντισημιτικό της δεκαετίας του '30 και του σημερινού δεν υπάρχει καμία σχέση, αν' αυτό

υφίσταται δύο - ακόμη - σημαντικά εμπόδια. η μονοδικτύα του "Αουβίτς" και η ύπαρξη του Ισραήλ. Κι ενώ το "Αουβίτς" επιχειρείται με διάφορους και διασταυρωμένους τρόπους να ισοπεδωθεί (είτε δια της αντιπαράθεσης ιστορικών, είτε δια της εξίσωσης των ναζιστικών εγκλημάτων με άλλα (κρατικά) εγκλήματα ή απλά με άλλους εμπρησμούς) το Ισραήλ παραμένει ένας παράγοντας πολιτικής ισχύος τον οποίο - ακόμα σήμερα - δεν μπορεί να προσπεράσει καμία γερμανική εξωτερική πολιτική.

Ο οικονομικός ρατσισμός - ή ο ρατσιστικός έλεγχος των πλεονεκτημάτων

Και οι ηγετικοί εκπρόσωποι από την Βιομηχανία και την Οικονομία τάχθηκαν υπέρ του κοινοβουλευτικού δρόμου και στάθηκαν πλάι στη λάμψη των λαμπροφωρών. Ήδη αρκετά κομμάτια του Μελν τοποθετήθηκαν, σε βάρος των ρατσιστικών "προκαταλήψεων", υπέρ του ρατσιστικού ελέγχου των πλεονεκτημάτων.

Από τη μια πλευρά τονίζουν διαρκώς την αναγκαιότητα "να ελεγχθεί η μετακόμιση" που σημαίνει ακριβώς να προσαρμοστεί το βασικό δίκαιο του Ασύλου σε οικονομικές και πολιτικές προϋποθέσεις. Από την άλλη πλευρά υφίσταται από πολύ νωρίς γι' αυτούς το ζήτημα να χαράσσουν μια διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στη λαϊκή απαίτηση και το εθνικό συμφέρον. Για την λαϊκή πρακτική είναι ασήμαντο αν καταδικάσει ένας γιανωμένος ή ένας βιετναμέζος. Για το κεφάλαιο ούτως ή άλλως η διαφορά έχει σημασία. Για την λαϊκή πρακτική είναι αδιαφοροπρόκειται για έναν "περιτό καλοφάγα", δηλ. έναν πρόσφυγα ή για έναν αλλοδαπό εργοδότη. Η γερμανική οικονομία αντίθετα δεν ακριβώς απ' αυτή την διαφορά. Μια διαφορά την οποία η ίδια συντηγμένη οργάνωση και εκμεταλλεύεται.

Για να κάνουν ξεκάθαρη αυτή τη διαφορά και να κερδίζουν ανεπιδοτά από αυτήν, υποβάλλουν ο πληθυσμός σε μια κομφολαϊστική εκπαίδευση. Ενα είδος ηγεδωδασίας για την λαϊκή και επιχειρηματική οικονομία. Μια σε βάθος μάχη στις συντάξεις θα έπρεπε να αποδείξει, πως οι αλλοδαποί, ες εργάζονται πληρώνουν περισσότερο απ' όσα παίρνουν. Η ίδια κερδοφορία γιατί ίσχυε για τα φορολογικά και ασφαλιστικά έσοδα, τα οποία για αλλοδαπούς εργαζόμενους -ες, ανέρχονταν το έτος 1991 σε 57 δις μάρκα. Έναντι αυτών έχουμε τα παρακάτω έσοδα: Γύρω στα 16 δις μάρκα το έτος 1991 για χορηγίες του δημοσίου σε μετανάστες. Εάν συγκρίνει κανείς, ελέγεται ένα κέρδος... 41 δις μάρκας μόνο για το 1991 (FR 17.12.91).

Καλού και αξιοσημείωτοι λόγοι δηλαδή, ώστε στην γενική συλλέση του γερμανικού συλλόγου βιομηχανιών και εμπόρων να γίνει με υπερακρίβεια ο παρακάτω ισολογισμός: Εδώ και πολλές δεκαετίες κατοικούν εκατομμύρια άνθρωποι από αλλοδαφές στην Γερμανία και ανυποχώρητοι με την εργατική τους δύναμη σημαντικά στην ευμερία και στην υψηλή διεθνή ανταγωνιστικότητα της γερμανικής οικονομίας" (FR 19.10.91).

Κάθε λόγος λοιπόν για να είναι φιλικός στο άρμεμα. Η με τα λόγια του υπουργού εσωτερικών της CDU Σουλμπε.

"Χρειαζόμαστε τους ξένους. Γι' αυτό και είμαστε φιλόξενοι". Για να μην δημιουργήσουμε λάθος εικόνα δηλαδή, δεν μπορούν να κατηγορηθούν για απουσία αποζημιώσεων. Απομένει μόνο το ζήτημα, τι γίνεται εάν δεν τους χρειαζόμαστε άλλοι. Η πόρτα της καταδίκης και της εξόντωσης ανοίγει πίσω από το ΑΕΠ (Ακάρητο Εθνικό Πρόσιον).

Από πολύ νωρίς προσπάθησε η Οικονομία να χειραγωγήσει τον ρατσισμό από τα κάτω μέσω υπεργολαβικών κτηρήτων. Μ' αυτό τον τρόπο συντηρούνται ο μύθος της εθνικής οικονομίας, που ως γνωστόν δεν έχει υπ' όψη της κανόνες ταύκα διαγραφής, αντίθετα μόνο το, ευλογικό κέρδος. Το πλεονέκτημα του λευκού γερμανού π.χ. να γίνει προσιτάμενος ενός ανανεωμένου καθαριούμ ξένων εργατών ή ως λευκός σερβ να ελέγξει αλλοδαπούς βοηθούς εστιατορίου θα έπρεπε να συγχωνευτεί με το πλεονέκτημα των επιχειρήσεων να μειώσουν το κόστος της εργατικής δύναμης με ξένους και να ανεβάσουν τα κέρδη τους στο όνομα του γενικού εθνικού συμφέροντος.

Εφόσον λοιπόν η "φιλοξενία" και η "ανοχή" συζητούνται και συζητείται μέσα από το πρόσημο, τότε μπορεί κανείς να συμπεράνει ένα πράγμα με βεβαιότητα: το ζήτημα δεν είναι η πάλι ανάγκη να μην παγκοσμιοποιεί νέα τάξη, της οποίας ο πλούτος εμμενός πάνω στην πείνα και την δυστυχία ολόκληρων ηπείρων, αλλά αντίθετα η υπερασπίσής τους. Με τα συνθήματα περί "φιλολογίας" και "ανοχής" εννοείται απλά ένα επιχειρηματικό κλίμα στο οποίο θα μπορούν να απολαμβάνουν τα πλεονεκτήματα με παγκόσμια τάξη πείνας - ανεπιδοτά και ανεξέλεγκτα.

Ακριβώς το διαρκώς τονιζόμενο - από την Οικονομία και την Πολιτική - ούλαγκικό συμφέρον παραπέμπει στην ανεπάρκεια της επαναλαμβανόμενης στικής, μέχρι και οριζμένων τιμημάτων της αριστεράς, θέσης, περί ρατσιστικής προκατάληψης. Η ευμερία της Γερμανίας, ο τονισμός του ούλαγκικού συμφέροντος, παραπέμπει ακριβώς στο αντίθετο στην συνείδηση του ρατσιστικού προσωπικού, πλεονεκτημάτων, η οποία σφίγγεται, στο ότι μη γερμανοί με το σώμα τους και την εργατική τους δύναμη με το χρόνο του δερμάτος τους και την "κούλτα" τους συνεισφέρουν στον πλούτισμό της γερμανικής ποιότητας ζωής. Μια συνείδηση η οποία δεν χρειάζεται να επιβεβαιωθεί η ίδια για να

γίνει άμεση, αλλά αντίθετα είναι αυτονομία παρούσα - για ορισμένους - στην φτηνή παρούσα της φιλιπινέζας μπέμπι - αϊτερ. Σε μια χώρα βέβαια στην οποία δεν διαθέτει κάθε γερμανική οικογένεια μια φιλιπινέζα μπέμπι-αϊτερ ή οικιακή βοηθό, θα πρέπει η απαραίτητη παρούσα μη γερμανών να γίνεται εμφανής ξένα και ξένα δια του 'αυτολογικού συμφέροντος'. Μια αφαιρεση, η οποία με διάφορους τρόπους εισάγεται στην καθημερινότητα, εν γνώσει του 'περισσότερου' που κάποιος κατέχει. Αυτός ο ρατσιστικός έλεγχος του πλεονεκτηματος είχε πέρα για πέρα μεγάλη επιτυχία.

Οι ρατσιστικές επιθέσεις συγκεντρώθηκαν σε άουλα προσφύγων, σε προσφύγες και άουλες εμοσιών ως τέτοιες. Αφού η χρησιμοποίηση ενός ανθρώπου έγινε ο άρος νομιμοποίησης της υπέρθεσ του, δύνανται ταυτόχρονα και η κατεύθυνση του προγράμμου. Η υπόδειξη ακολουθήθηκε εκτενώς. Όμως όσο αδύνατον είναι να διακρίνεις έναν Έβραίο, τόσο αδύνατο είναι να διαχωρίσεις έναν 'χρήσιμο' από έναν 'περιττό' αλλοδαπό. Βέβαια επιχειρήθηκαν διάφορα ώστε να γίνουν ευδιάκριτοι οι 'περιττοί' από την στρατηγική των προσφύγων μέχρι και την έκδοση σημάτων. Όμως δεν θα έπαιναν πάντοτε αυτές οι προσπάθειες στιγμιαίου. Ετσι συνεληφθησαν νεαροί στην ανατολική Γερμανία, μετά από επιθέσεις και ξυλοδαρμό ανθρώπων με ξένη εμφάνιση. Όταν η αστυνομία τους εξήγησε, ότι στην περίπτωση των θυμάτων επρόκειτο για γαϊτανέζους, ζήτησαν συγγνώμη.

Ναζίζαν, πως ήταν Βιετναμέζοι.

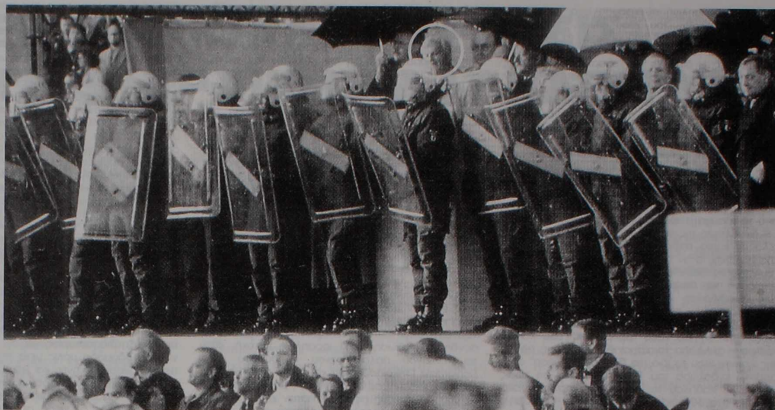
Από που αντίστοιχ αυτοί τους διαχωρισμούς; Από την DNU (την ακαδημία Γερμανική Λαϊκή Ένωση) η από την Εμπειρία Γερμανία. Το ότι αυτός ο έλεγχος των παγκόσμιων λαμβάνεται ως όν και αναγνωρίζεται στην διεθνή τουριστική και επιχειρηματική κίνηση, το επιβεβαιώνει μια όληνη του ιαπωνικού υπουργείου εξωτερικών. Συμβουλεύει τους Ιάπωνες ταξιδιώτες 'να ντύνονται προσεγμένα, ώστε να μην τους μπερδεύουν με τους Βιετναμέζους' (FR 20.293).

Η φιλικότητα και η ανοχή έναντι του προσωπικού πλεονεκτηματος έχει την καταστροφική του αναστολή όλη στην δημιουργία 'περιττών' στην πλευρά εκείνων οι οποίοι δεν μπορούν (πλέον) να χρησιμοποιηθούν. Στην λογική του ρατσιστικού ελέγχου των πλεονεκτημάτων εμφανίζουν οι πρόσφυγες μόνο δικαιολογητό κόστος στην μορφή της υλοποίησης η ρατσιστική ιδεολογία περί 'ανάσας' ζωής. Κι εδώ προκειται για όλα τα άλλα εκτός από 'προκαταλήψη'. Πρόκειται για την ιδεολογική προέλαση μιας υπεραρτιστικής παγκόσμιας τάξης, η οποία έχει ξεκινήσει με την δημιουργία περτών λαών και πειρών. Τι άλλο περιγράφει η δημογραφική ανόρθια περί 'υπερπληθυσμού'.

Ο 'υπερπληθυσμός' (ως έννοια) εγκαταστάθηκε ακόμα και πριν από 80 χρόνια στην Γερμανία, στην πρώτη γραμμή του ντόπιου προλεταριάτου. Ο καπιταλισμός προσδιόριζε 'άρρωστα, εγκληματικά και αντικανονικά στοιχεία' εντός του ντόπιου πληθυσμού, ως παραπανήσια. Η αποικιακή δύναμη Γερμανία 'ένας άσος χωρίς χώρο', έβλεπε τους ανθρώπους που ζούσαν στις αποικίες σαν περιουσία, όχι ακόμα ως πληθυσμό. Όμως η τιμή να καταγραφεί δημογραφικά, δεν μαρτυρά μια λιγότερο υποτιμητική για τον άνθρωπο πολιτική.

Η (γερμανική) ματιά εκτέθηκε στην κατεύθυνση του παγκόσμιου πληθυσμού. Στον πληθυσμό συγκαταλέγεται από δω και πέρα μόνο όποιος μπορεί να χρησιμοποιηθεί. Στο 'υπέρ' συγκαταλέγονται όλα εκείνα οι οποίοι μπορούν / πρέπει να πεθάνουν της πείνας ή να φονώ.

Με τις επιθέσεις σε πρόσφυγες δεν λαμβάνεται μια 'λαβερμή' αλλά αντίθετα μια έκδοσή απόφαση, να υπερασπιστούν το πρόβλημα, να σ' εκμεταλλευτούν. Ετσι γεννιέται ένας κόσμος στον οποίο το να σ' εκμεταλλευτούν γίνεται ένα πρόβλημα. Ο εργάτης αισθάνεται αόληνα λιγότερο εκμεταλλευμένος όταν

του γίνεται Εκδόθω, ότι απέναντί ο' όλους εκείνους οι οποίοι έγιναν περτόι κατέγει ένα πρόβλημα.

Ακόμα και η Οικονομία χρησιμοποίησε το Μελν ως αφορμή - τι συμπτωματική ομορφία με τις λαμποδοφορίες - για να περάσει ένα μήνυμα. Μέχρι το Μελν αρκούσαν με τον - προσφύγιε - περιγραφόμενο - ρατσιστικό έλεγχο του πλεονεκτηματος. Τώρα το Μελν, ο θάνατος 3 Τούρκων ανθρώπων, οι οποίοι ζούσαν εδώ χρόνια και εργαζόνταν, προσέφερε την ευκαιρία να ανεβάσουν λίγο την τιμή της 'λαβερμένης ρατσιστικής συμπεριφοράς'. Δεν μπορούμε να θυμηθούμε την Οικονομία να προσφέρει χρήματα για τη σύλληψη των δραστών στο Χογιερβέρντα, στο Μάνχαϊμ - Σένναυ ή στο Ροστόκ, για την σύλληψη των πολιτικών υπευστών σε κομμάτια και την κυβέρνηση. Μετά την πολιτική επίθεση στο Μελν απέδειξε εν πάσει περίπτωση η Οικονομία, πόσο εύκολο είναι να αψηφεί στα ύψη την τιμή για την ρατσιστική δράση: ένα μεγάλο συγκρότημα, η Opel-Russelsheim, προσέφερε αμοιβή 100.000 μάρκα (FR 25.1192).

Σίγουρα, εάν θέσουμε να προσεγγίσουμε την πίστη μας στις ανακοινώσεις από την Βουρμπαία και την Οικονομία, επιπλέον ρες ρατσιστικές επιθέσεις θύωναν την Οικονομία επηρεάζουν το επενδυτικό κλίμα, θάλωνα την εικόνα της Γερμανίας στο εξωτερικό. Αυτό ήταν το τίμημα - σύμφωνα με τους ίδιους - για το ότι παραδόθηκε το 'Ζήτημα του Αούλου' στο λαό. Το αμνηστικό σενάριο, επέτρεψε να εμφανιστεί η ανάλυση του Προβλήματος του Αούλου' από το κράτος, ως η καλύτερη λύση.

Κι έτσι ανήκει στις ανωμαλίες αυτής της ευεπρεπούς Γερμανίας, το ότι οι ίδιοι πολιτικοί, οι οποίοι το πρωί πήγαν να γρήγορα στον τόπο του εμπρησμού, το μεσημέρι έφευγαν ταχύτητα για την Βόννη με σκοπό να επιβεβαιώσουν την διακομματική ρύθμιση για την καταργήση του δικαιώματος του αούλου. Αυτό που σε μας φαίνεται ως ακραίο κυνισμός είναι η έκφραση μιας ρυθμικής συνείδησης, η οποία τους λέει:

Ένα εγκλήμα, το οποίο διατάσσεται από την πλευρά του κράτους, πατάει στον Νόμο και τον Δίκαιο, εκτελείται διακριτικά και εφαρμόζεται κανονικά, για την επιτυχία του οποίου απαιτείται μόνο περιβαρημένος, συνείδητος και σωστή χειρισμός, δεν

έγινε ποτέ κατανοητό στην Γερμανία ως εγκλήμα, πόσο μάλλον ως συμμετοχή σε εγκλήμα.

Αφού έγινε σαφές, πως η μαζική ρατσιστική δράση βοήθησε την πολιτική, κοινοβουλευτική της εκπροσώπηση σε μια άνετη πλειοψηφία των 2/3, το ζήτημα ήταν 1 να αποδοθεί ο 'κακός' γερμανός και 2 να παρουσιαστεί με εκατομμύρια τρόπους η ευπρεπής Γερμανία. Ενώ μέχρι το Μελν οι ηγέτες εκπροσώποι της Βουρμπαίας και της Οικονομίας κρατούνταν απαράβατα στην ακμή, τώρα μετά το Μελν το ζήτημα ήταν να επιδεικνύνουν σταθερά την παρούσα τους.

Η Οικονομία δεν ήταν φειδωλή. Εκατομμύρια μάρκα έρρεαν για διαφημίσεις σε ασίες ανακοινώσεις, αγγελίες και διαφημιστικά σποτ. Το ζήτημα ήταν ένα λιγνίτη στην εικόνα της Γερμανίας. Με την φιλική υποστήριξη της Μερτσντενς-Μπένετς τα ταξί εφοδιασθηκαν με την επιγραφή: 'Ο φίλος μου είναι ξένος'. Η γερμανική Λοιψτχάνα έλαμπε με τις αγγελίες: 'Είμαστε κάθε μέρα ξένοι' (FR 30.193). Ταξιδιωτικά γραφεία διακρόμασαν τις βιτρίνες τους με ολόκληρα 'Και σεις είστε ξένοι ο όλους σχεδόν τους ταξιδιωτικούς μας προορισμούς - ακόμα και στη Μαλόρκα' (FR 30.193).

Ποιος θα το θεωρούσε πιθανό. Και η αλυσίδα σουπερ μάρκετ Τεϊνκλεϊνταν έσπιναν τους πελάτες της με τα λόγια: 'Ξένα-ξες είναι ευπρόσδεκτοι σε μας'. Ο σύνδεσμος ενοδοχών ξεκίνησε με αυτοπαρηγόνη και θαρρος, μια ενεργεία υπό το σύνθημα 'Είμαστε όλοι φίλοι' (FR 30.193) ενώ με όλες τις δυνάμεις - εννοείται, μη βία - ξεκίνησε μια μονοδική στην ιστορία του γερμανικού αθλητισμού διοργάνωση με 14 αθλητάκια εναντίον στον ρατσισμό στη Γερμανία (FR 20.193) με σπονσσορες από την BILD μέχρι την faz, από την εταιρεία δημοτικών διαφημίσεων των Μερτσντενς-Μπένετς. Τίποτε δεν έπρεπε να μείνει όπως ήταν. Μετά από ομοφωνή απόφαση όλων των δημοκρατικών κομμάτων στην Φρανκφούρτη (στις όχθες του ποταμού Μάιν), δεν νομοδοτούν πια αυτή επίσημα Φρανκφούρτη / Μάιν, αλλά 'Ανοχή / Μάιν'. Πάνω από δύο χρόνια αναρωτιόμαστε διαρκώς, τι χαρακτηριστικά θα έπρεπε να έχει μια αντιρατσιστική δράση στην Γερμανία, και τώρα καταλαβαίνουμε πόσο απλό είναι. Κάθενας / καθεμία πρέπει να πει με ταξί, στο αεροδρόμιο να πετάει με την γερμανική Λοιψτχάνα για την Μαλόρκα, να λαβεί μέρος στην Φρανκφούρτη στις όχθες του Μάιν - συγγνώμη 'Ανοχή / Μάιν φυσικά - σε ένα από τα 14 αθλητάκια, έτσι ώστε προσφορικά και γραπτά να έχει συμμετάσχει 5x σε μια αντιρατσιστική ενέργεια. Γιατί κι εδώ ισχύει: όπως σωστά συναινεi. Όποιος όμως δεν μπορεί να διαθέσει τόσα πολλά λεφτά για μια αντιρατσιστική δραστηριότητα μπορεί να το κάνει φτηνότερα. Αυτός η χρειάζεται να πει μόνο σε μια απ' αυτές τις 'καλύτερες' υπαγορεύσεις της Φρανκφούρτης και να παραγγείλει μια μπιμπα. Με λίγη τύχη θα λάβει ένα καπάκι, όπου αναγράφεται περί τίνος πρόκειται: 'Ακριβώς τώρα! Ενάντια στην αδιαφορία' - στην υγεία μας. Και για όποιον είχε πολύ κρύο στις λαμποδοφορίες η ένωση δικαιολογημένως φόβους για λεκέδες απ' το κρύο, η αυτόν οχείη η παρακάτω υποδείξη - με κάθε σοβαρότητα. Στην έκδοσή καταναλωτών της Φρανκφούρτης 'Arbeitsblätter' μπορούσε κανείς να θαυμάσει τις πρώτες δημοκρατικές, τελειοποιημένες λαμπάδες, ειδικά για διαδύλωση. Το πρώτο μοντέλο διακοσμήθηκε με την επιγραφή: 'Ενάντια στο μίσος για τους ξένους'. Το δεύτερο είναι χωρίς επιγραφή, αντ' αυτού εφοδιασμένο με λαβή κρατείται πρακτικά και δεν δημιουργεί πρόβλημα.

Ο καθένας - /μια μπορεί να είναι πάλι περφημένος που είναι Γερμανός - χωρίς λεκέδες και χωρίς παράδειση γεύση. Η Γερμανία θα είναι σύντομα πάλι καθαρή από πρόσφυγες και το ερώτημα για το εάν είναι μετανάστες είναι 'οικονομικός' ή 'δύσων' η 'SPD-πρόσφυγας', θα ανήκει σύντομα στο παρελθόν.

- 'Να απελαθούν οι δίσθεν πρόσφυγες'

- 'Όχι δικαίωμα ψήφου στους ξένους'

Προεκλογικά συνθήματα της DNU στις εκλογές της Έοσης (Μάρτης 93)

Όποιος αποφασίσει υπέρ αυτής της λύσης δεν χρειάζεται γι' αυτό το λόγο να ψηφίσει κανένα φασιστικό κόμμα. Αυτός -η μπορεί να τοποθετηθεί εντελώς στο δημοκρατικό κέντρο και να είναι αίσιμος - η πως θα εκπροσωπηθεί εκεί πολύ καλά.

Η αρροβαρισμένη αύγουρη είναι σε μεγάλο βαθμό προϊόν του 20ού αιώνα, προϊόν της αυχονικής εποχής που γέννησε το δικαστικό πρόβλημα και του φορτώσε όλες τις δυσμενείς δυνατότητες. Η διακρίση δεν υπάρχει από κλάδους χρόνια όπως λέγεται συχνά. Το κίνημα του Σινι-αίου και του Αραβικού Εθνικισμού εκκολαφθηκαν στα τέλη του 19ου αιώνα αλλά δεν κατευθύνονταν εξ αρχής το ένα απέναντι στο άλλο. Μόνο όταν οι αιώνες της Οθωμανικής διακυβέρνησης έδωσαν τη θέση τους στη βρετανική και αμερικανική, οι αρχές ο σχεδιασμός και η εφαρμογή για το πολιτικό μέλλον της περιοχής γεννήθηκε το πρόβλημα. Το Ναζιστικό ολοκαύτωμα πρόσδεσε ηβήκη ανακούπιση στο αίτημα για ένα Εβραϊκό κράτος, σαν να ήταν κλέος του Παλαιστινιακού λαού να επαναμείνε ένα από τα προμάτια του 2ου Παγκόσμιου πολέμου.

Η διεθνή της αρροβαρισμένη διενέργει αποτέλους κυρία επίθεση της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής στην περιοχή, την τελευταία δεκαετία τουλάχιστον. Ήταν αυτή η διεθνή η ο στρατιωτικός όρος που θα εξασφάλιζε την στατισμένη για την εγκαθίδρυση της Νέας Τάξης, σταθερότητα στην περιοχή.

Η ουζήτηση σιμάντα δεν αφορά την υπαρκτή του Ισραήλ το (ήμηνα αυτό "πρωτότυπη" εδώ και 40 χρόνια - αλλά κινείται) αλλά την υπαρκτή της ερήνης που το ίδιο θα "παροχωρήσει" στην αραβική ενδοκράτη. Είναι προφανές ότι χωρίς να απειλεί καθόλου το Ισραήλ, ένα παλαιστινιακό κράτος στα σύνορά του, θα ενισχύει το Ισραήλ, και θα πετυχαίνει τον σκοπό της παλαιστινιακής αυτονομίας, το από την Μεσανατολική οικογένεια. Με πλήρη επίγνωση των παραπάνω οβηγία ο Ραμλιν και αρχής σε μυστικές διαπραγματεύσεις με τον Αραφάτ και εν τέλει στις 13 Σεπτεμβρίου στην "ιστορική συμφωνία" για αυτονομία των Παλαιστινίων στη Λωρίδα της Γάζας, η οποία στις 13 Σεπτεμβρίου υπογράφεται υπό το "βλέμμα" των Αμερικανών στην Ουάσινγκτον. Με την "ατ αρχής" συμφωνία παραχωρούνται στους παλαιστινίους λίγα στρέμματα πετρελαιοκίμων παλαιστινιακής γης της Λωρίδας της Γάζας και της πόλης της Ιερουσάλμ στη Δυτική Οχλή του Ισραήλ.

Σανίδα αυτρίρας αποτελεί και για τους δύο "πρωτεργάτες" η συμφωνία που επιτεύχθηκε. Για τον Ραμλιν ήταν η υλοποίηση μιας υποσχέσης που τον βοήθησε να κερδίσει τις προεδρικές εκλογές σε βάρος του ακρόατου ανταρτή του και μια ευκαιρία να εγκαταλείψει τη διεθνή πολιτική σκηνή ως "ερηνοποιός" αυτός που μέχρι πρότινος "έσπαζε" τα κεφάλια των Αραβίων. Για να καταλάβουμε καλύτερα αυτές τις συμφωνίες πρέπει να τις δούμε σε σχέση με τη χρονική στιγμή που το Ισραήλ αντιλήφθηκε ότι η περίοδος ήταν ιδανική για να μεταφράσει μια σκέψη δύναμης υπερευνοική η, αυτό, σε μια υπούλη, πολεμική μηχανή, που είχε την ικανότητα να διακρίνει εξοφωλίζοντας "το παραλήλιο εξοφωλίζοντας δύναμης και χρημάτων, καθώς και τη διεθνή εμπιστοσύνη. Διαπραγματεύτηκε λοιπόν στο απόγειο της δύναμης του, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι δεν μπορεί να μείνει κανείς στην κορυφή αιώνα, χρησιμοποιώντας τις ίδες συνταγές. Φυσικά δεν υπήρξε αντίπαλος, αλλά το Εβραϊκό κράτος ήξερε πως με την εξοφωλίζση του οριστικού

εχθρού, οι ΗΠΑ θα ήταν άλλο και λιγότερο πρόθυμες να υποστηρίξουν άνευ όρων το μόνο αίσιο του σταθερό σιμάνο τους στη Μέση Ανατολή και ότι το Εβραϊκό λούμυ, που σκεδάζει εδώ και δεκαετίες στην αμερικανική πολιτική ο αίσιο την περιοχή του κόσμου, θα εκανε επήραση προς όφελος μιας πολιτικής, που αναζητά ισχυρότερα στήριγματα στις αραβικές χώρες.

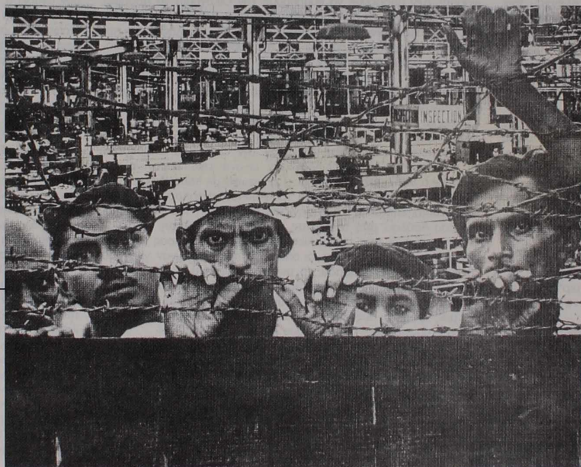
Ταυτόχρονα ο Αραφάτ με την οργάνωση του στα πρόδρα της κρεσκόντης, τη δύναμη του να φέρνει, σποκόμενος από τους Ισραηλινούς, χρηματιστές του και τους φανατικούς ισλαμιστές να κερδίζουν συνεχώς έδαφος στα κατοκόμενα και στα στρατιωτικά προωφώνων χρησιμοποίησε την "επνευτική συμφωνία" σαν την τελευταία του ελπίδα για να αποκαταστήσει το κύρος του και να αντισπελάσει στις υποσχέσεις που δεν μπόρεσε ως τώρα να κρατήσει. Σήμερα στα στρατιωτικά τα τουβλά έχουν αντικαταστήσει τις σκηνές από καρβωσάθων αλλά οι προωφώνες είναι ακόμα εκεί, με τον αριθμό τους όλοένα να αυξάνεται από τη φυσική αυτήση και τους νέους δύναμους. Η προωφώνση αυτή χαμένη γη τους και το μίος τους για κένους που τους έδωσαν παραμένουν τα κυρίαρχα ανασηθάθων και έχουν γίνει πιο έντονα στο πέρασμα των χρόνων. 100.000 παλαιστίνιο (ουν κάτω από αβλίες συνθήκες διαβίωσης από ισραηλινή κατοχή) 40% του ενεργού παλαιστινιακού πληθυσμού στην Sichiardon (Υπερπαραδία) και στη Λωρίδα της Γάζας δουλεύουν σε Ισραηλινές επιχειρήσεις και 120.000 από αυτούς μηχανοεργάζονται ακόμα και καθημερινά στην ισραηλινή επκράτεια όπου αντιμετωπίζουν μια μοδολογική διαφωροποίηση (δε πληθαίνουν παρά το 50% των αποδόων ενός Εβραίου για την ίδια εργασία) χωρίς κανένα κοινωνικό δικαιώμα.

ωμα, ενώ επιπλέον τους είχε απαγορευθεί να οργανωνθούν σε ανεξάρτητα συνδράτα. Το συνδράτα των Εβραίων εργατών, η Histadrut έλειπε της παρτίδας του στους παλαιστίνιους. Πρόκειται για ένα αλθίνα σποκωκό έθιμα, που μετεκεί μέσα στην εκμεταλλεύση παλαιστίνιων εργατών, έφωσαν αυτή σποκωκό με τη μορφή των κοινωνικών εσφορών τα τελευταία 50ήματα του μισού τους, χωρίς να προωφεί σε ανταποδωθή καμία παροχή. Από το Μάρτιο του 1993, μετά τα γεγονότα (Intifada) στα κατοκόμενα, οι εργατές αυτοί βρέθηκαν χωρίς δουλειά και το γεγονός αυτό ήταν μια απειλή για την υγεία οριζώνων ισραηλινών επιχειρήσεων, και την κοινωνική ειρήνη στα κατοκόμενα.

Σ' αυτούς απευθύνονταν οι ανδρες της Φατάχ κινώντας την οικονομική βοήθεια της παγκόσμιας κοινότητας για να τους πείσουν να αποδεδούν τη συμφωνία και μια "οσο θα καλύτερευε η ζήη τους τόσο θα εξυμνείται η οργή και το μίος", τόσο θα αποστασιοποιούνταν από τη στραία των φανατικών εκάτωμα.

Οι συναιμίες της "αντιπροωφώνης" συνεκίζονται στο Κόρα αλλά τα αδιέδοα που διαφανίζονται δεν θα ξεπεράσουν συντόμα μια και οι αντιδράσεις είναι έντονες από τους αντιπρόσωπους στη συμφωνία και των δύο πλευρών. Οι έντονες αυτές ισραηλινές σε ένδεξη διαμαρτυρίες για την επεκτατική συμφωνία, μια βόρσοδα μόλις μετά την υπογραφή εστήσαν προκέρχες σκηνές και μια ηλεκτρική γεννήτρια μεταξύ θηλάει και χέφρων. Σημειώνεται οι 100.000 ένθεντες οβηγίες είναι εγκατεστημένες σε οχυρωμένους οβηγίες ανάμεσα σε 2 εκατ. παλαιστίνιους που διαβούν στη Δυτική Οχλή και στη Λωρίδα της Γάζας και απειλούν να κάνουν χρήση του οπλήσμου τους για να "υπερασπιστούν" τα εδάφη τους.

Η ΓΗ ΤΗΣ ΕΠΙΓΕΛΙΑΣ

ΛΟΓΙΕΣ ΔΙΔΕΙΣ

ρος απέναντι στην ένοπλη εξέγερση που διαδραματίζεται στο Κουβαϊδία. Αυτό όμως που δεν είναι ξεκαθάρο ίσως, είναι ο όριμος που σταλινικός ηγετικός ρόλος του PKK μέσα στο κυκλικό κίνημα αντίστασης και ο χαρακτηρισμός της ως προωφώνης στον Κουβαϊδικό ένδοκασπε-λεωβηρτικό αγών.

Ο Απο Λέει: "Ποιός είναι ο τρομοκράτης; Εμείς δεν κατηγορούμε κανέναν τα εδάφη. Δεν απαγορεύουμε κανέναν τη γλώσσα. Σε βάρος ποιαού διαπράξας σφαγές απαφωνίζονται την ταυτότητα του, φωνή του Κουβαϊδία, τέλιος 33. Σεπτεμβρίου 93).

Η ιστορική πραγματικότητα, η μακρινή αλλά και η πρόσφατη σε σχέση με τα εθνικοπαλευ-θεωρητικά κινήματα είναι πλούσια σε ένδοκιν-μυτικές συναιμίες, και δολοφονίες για το πο-νοστόλο της καθοδήγησης, σε απλούς ξένων μυστικών υπηρεσιών, σε λογοκρίσεις και απαγορεύσεις, σε επιβλήδες νέων νόμων και θεσμών που αντικαθιστούν τους παλιούς. Είναι αυτό ακριβώς που επιτρέπον στον αρχηγό του PKK να λέει τα παραπάνω απευθυνόμενος στο Τούρκικο καθεστώς και από την άλλη να δολοφονεί κούρδους αντάρτες του κομμουνιστικού κόμμα-τος της Τουρκίας και να τους σπλώνει σαν

προβόκατορες και χαριέδες να απαγορεύει όλες τις εφημερίδες εκτός από αυτές που προωθούν και στήριζον το PKK - να εξουδετερώνει σαν προβοκατορική η χαριέδικη ομοιοπαθεία αλλά τάση ανατίθεται μέσα στο κίνημα αντίστασης να οριθείται τα εδάφη του Κουβαϊδία σαν παλίο πολιτικές δράσης αποκλειστικά και μόνο για να επιβάλλεται φόρος το PKK να κλείνει σχολεία και να δολοφονεί καθηγητές που δεν υπακούσαν στις διαταγές του να εκδι-δεδέ τέλος διατάξεις που αγγίζουν τα όρια του γελοίου, όπως α) απαγορεύεται το αλκοόλ, β) οι τηλεόρασεις να κλείστούν και οι κεράες να κτηλόνται η) απαγορεύεται η χαρτοπαιξία, κ.α.α.

Είναι αυτή ακριβώς η μαρξιστική - Λενινιστική λογική της του έλεγχου της μίας, που δεν εμπιστεύεται την ελευθέρη κρίση και αντίληψη του λαού, αντίθετα θεωρεί απαραίτητη την προώ-θεση την επαναστατική καθοδήγηση, το καναλ-ζάριαμα, την απαγόρευση, τον νόμο. Από την άλλη πλευρά μπορεί να επιλέξει την ελευθερία η μπορεί να επιλέξει την ελευθερία μέσα από την αυτοαναίρεση της.

Κάθε καταπιεσμένος πληθυσμός μπορεί να γίνει ένα έθνος, το φωτογραφικό αριθμητικό του έθνους που κατατίθεται, ένας τύπος όπου πρώην

Την οργή των ριζοσπάστων συμπατριών του καθώς και των φανατικών ισλαμιστών αντιμετώπιζε και ο Αραφάτ, που τον κατηγορούν ότι απαφωρήθη την ολοκληρωτική ανεξαρτησία. Η εκτελεστική επιτροπή της Π.Ο. της 9ης Σεπτεμβρίου 1993 δεν αποφασίζει υπέρ της συμφωνίας, παρά με ψευδή πλειοψηφία. Στα 18 μέλη που απαφωρή, μόνο 8 ψήφισαν υπέρ, ενώ 4 παραβήθηκαν η μοκτοαρήκη της συνάντησης. 4 ψήφισαν εναντίον, ένας εξωφωρήθηκε και ένας ήταν απών. Αφωρτά τους, οι μεκρή προέ-συνες υποστήριξαν της ΟΑΠ, Λαϊκό Μέτωπο και Λαϊκό μακροτό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Αλλά και τα Τέκνα του Θεού, οι φανατικοί ισλαμιστές της Χαμάς, που διακυμάρουν ότι το μέλλον ανήκει στον Αλλάχ, προωφωσώσαν ότι η εφαρμογή ενός τέτοιου σιμάνου θα σπείρει εμ-φύλιο πόλεμο μεταξύ των παλαιστίνιων στα κατοκόμενα από το Ισραήλ εδάφη και εκπροσώπους τους κατηγορούν τον Αραφάτ ότι προωφεί σε συμφωνία με τους ισραηλινούς λόγω "προωφώνων φιλο-δωλίων". Το όνομα του Αραφάτ πάντως ήταν να γίνει πρόεδρος ενός παλαιστινιακού κράτους, έτσι κι αν αυτό περιλαμβανότο μόνο την Ιερική. Εμείς ζη-τούμε την απελευθέρωση ολόκληρης της Παλαιστίνης. Επιπλέον έδε από τα πλαίσια της Π.Ο. η αντι-θεση των ισλαμιστών είναι κερώνος στους εξωφω-ρικούς του Αβαντισμού, οι οποίοι υποστηρίζουν ότι της Ιερώνδας, οι οποίοι υποστηρίζουν τώρα ότι θα είναι οι "εξωκράτες" της συμφωνίας και ότι δε θα μπορούν να επιστρέψουν στη χώρα τους. Κι αν ακόμα η τύχη "αυτών που μετακινούνται" από το 67-68 αποφασίζεται προωφώνος το παλαιστινιακό σιμάνο, θα σφωρα 70.000 περσού προωφών, ενώ τα 2,3 εκατομμύρια των "προωφώνων" από το 1948 θα δούν το μέλλον τους να συζητείται μόνο μέσα στην τελική φάση των διαπραγματεύσεων με-τα από 4-5 χρόνια το λιγότερο! Είναι επελθιτέλεση και μάλιστα με νομική προήη - η απήρη ότι η Π.Ο. δεν είναι μια η οργάνωση του συνόλου των παλαι-στινίων (κατεκόμενα, Ισραήλ, διασπορά).

Το Ιράν, προωφού το ισλαμιστικό χαρακτήρισε την συμφωνία Ισραήλ-ΟΑΠ "πρωτόκολλο θύμα". Ανα-λώνες και οι αντιδράσεις της Ευρώπης που θέτε σφο-ρο για την αποδότη της συμφωνίας, της αποκήρυ-ξης των ισραηλινών από το Ν. Αβαν, φυσικά με α-ποτέρο στόχο την αυτήση της επήρασης της στην περιοχή. Και εν τα μετὰ ταύτα κατοκόμενα οι συγ-κρούσεις συνεκίζονται μεταξύ παλαιστίνιων, ισραη-λινών επικών και αραβικών στρατών εναντίον της υπογραφή της τελικής μορφής της συμφωνίας, που είχε οριστεί για τις 13 Δεκεμβρίου αναβλήθηκε για 10 ημέρες. Οι ισραηλινί αποφασίζουν την εν-ίσχυση του ισραηλινού στρατού στα κατοκόμενα συνή για τη δολοφονία σποκωλίζου του, καλός Αρα-φάτ παραδοκίσει ότι "η επνευτική συμφωνία κιν-δυνεύει να νικηθεί στον αέρα".

Η επιτυχής έκβαση της "συμφωνίας" φαντάζε αμ-φωβόλη. Το αίσιορο είναι ότι οι απόσπουτος συμφω-δα επεκτερούν να επιβάλλουν την "πολιτική λύση" τους αίσιο.

Σημ. Το κείμενο αυτό στριπάζει κυρίως σε πηγές από Courant Alteratif, No 33 - Νοέμβριος '93 - που εκδόθηκε από την Οργάνωση Ελευθεριακών Κομμουνιστών.

συσκευαστής γίνεται διευθύντης Super Market και ο πρώην αστυνόμενος γίνεται αρχηγός της αστυνομίας" (Freddy Perlman. Η ανεξάρτητη γοητεία του εθνικισμού).

Σημ. 1. [- Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, ο γερμανός υπουργός Άμυνας Στόλτενμπεργκ ανακοίνωσε τον Οκτώβριο του '90 την πρόθεση εγκατάστασης στρατιωτικών μονάδων στην Τουρκία, στα σύνορα με το Ιράκ, κι αυτό σιμάνει στο Κουβαϊδία. Πρόκειται για μία μόνιμο από όλες τις ενέργειες της ευρύτερης συνεισφο-ράς, στον πόλεμο της τουρκικής κυβέρνησης στο Κουβαϊδία με την οικονομική ενίσχυση του ΝΑΤΟ. Σ' αυτό η γερμανική κυβέρνηση παί-ζει τον πρωταρχικό ρόλο, αφού στα πλαίσια του ΝΑΤΟ έχει αναλάβει τη στήριξη της Τουρκίας-.

...Για το μοίρασμα της βοήθειας διατήρη η Τουρκία από το 1972 ένα επελείο σιμάνος με τέσσερις αξιωματικούς ή ένα υπαίσιοματικό στην υπηρεσία προμήθων του γερμανικού στρατού στο Κομπλένς-.

...Από το 1964 μέχρι τα τέλη του 1988 η Γερμα-νία προωφεί επίσημα ειδική βοήθεια εξοπλί-σμών έδε πλαίσια του ΝΑΤΟικού προγράμματος EDIP) ύψους 3,70 δισ. μάρκα. Παράλληλα με τις προμήθειες, υπάρχει από την πλευρά του γερμανικού κράτους η πρόθεση να εκσυγχρονί-σει την τουρκική βιομηχανία όπλων. Μεγάλες βιομηχανίες που έχουν σιμωχτεί στο εμπόριο όπλων και εξοπλισμών εν γένει, είναι για πα-ράδειγμα η Daimler Benz (Φορτηγά, Π.Ο. και), η VW (αυτοκίνητα σχήματα), η Konzent (πασλ), τα Γερμανικά Ναυπηγεία Howaldt (πλοία), τον Οκτώβριο του '90 ο τουρκικός Τύπος μιλώσε για την προμήθεια των τύπων Λέωναντ μέσα της Γερμανίας και ότι η κυβέρνηση της Γερμα-νίας, εκτός από την τρέχουσα βοήθεια προς την Τουρκία που ανέρχεται σε 130 εκ. μάρκα, ήρ-χέ εκείνο το χρόνο ήθελε να προωφεί εναν 110 εκ.

από Eberhard Schulz: Η δική του PKK στο Ντεσσελντορφ (10/1989)

Η πρόσφατη υποχώρηση των επιδόσεων της Τουρκίας για πλήρη η μερική ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση, οι κοσμογονικές εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή της, και ιδιαι-τερα από το '90 και μετά, με την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης και τον πόλεμο στον Περσικό, προσέδωσαν στην Τουρκία έναν ρόλο ακό-μη πιο ζωτικό και πρωταγωνιστικό στα στρατη-γικά σχέδια των Αμερικανικής "Νέας Τάξης".

Οι Δυτικοευρωπαίοι από την άλλη, και ειδικό-τερα η Γερμανία, έχοντας από καιρό οικονομι-κή, στρατιωτική και πολιτική συνεργασία με το Τούρκικο καθεστώς και όπως δεδηλωμένη ανταγωνιστήρια δύναμη της Βορειοαμερικανικής αυτοκρατορίας, για το μοίρασμα σε διεθνές επί-πεδο της κυριαρχίας και επήρασης τους, φυσικά και δεν μπόρεσε να δει με "καλό μάτι" αυτόν τον Αμερικανοτουρκικό εγκαταλισμό. Μέσα από αυτό το πρίσμα και πάντα στα πλαίσια της ενδοημερησιαστικής αντιπαράθεσης δεν είναι δύσκολο να ερμηνευθούν οι κινήσεις των τελε-ωμένων ημερών που την εξαγγέλλει η Γερμανική Βρετανική και Τουρκική συνεργασία σε επίπε-δο τριμερών διακυβερνητικών σχέσεων από τα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά σε σαφή προαναποδοκίμηση την ένταξη από το πα-ράθυρο, της Τουρκικής οικονομίας στα ένδοκιν-οτικά πράγματα. Οπως φανερή είναι και η ατία για την απαφώρηση του PKK και 34 άλλων κούρδικων οργανώσεων στην Γερμανία, με επί-φωση την δράση τους σαν τρομοκρατικούς ομά-δων, και η αίσληση επίσης 24 Κούρδων αγωνί-στών στη Γαλλία για τον ίδιο ακριβώς λόγο.

Εκδοκτα στην Γερμανία στο όνομα του "πο-λέμου κατά της τρομοκρατίας" η εκτός νόμου πια δραστηριότητα των κούρδικων οργανώσε-ων έρχεται την κατάλληλη στιγμή να επιβραβεύ-εσει τις Τουρκικές αγριότητες και σφαγές Κούρδων στο Κουβαϊδία, να προστατεύει εν-δεχόμενους τον ίδιο της τον εαυτό από έντολες επιθέσεις κούρδων αντάρτων στο εδάφος της, αλλά και να προστατεύει επίσης τα τερστικά οικονομικά και στρατιωτικά της συμφέροντα μέ-σα στην ίδια την Τουρκία. (Σημ. 1)*

Βέβαια ο ρόλος των Δυτικοευρωπαίων και πολύ περισσότερο των Τούρκων είναι ξεκάθα-

ΜΙΑ ΔΙΩΞΗ ΓΙΑ ΠΟΛΛΕΣ ΧΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ Η ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Για έναν ολόκληρο χρόνο περίπου, η συστηματική δίωξη σε βάρος του αναρχικού Ν. Σκυφτούλη, αποτέλεσε ένα από τα σημεία αιχμής της κρατικής καταστολής και τρομοκρατίας στο γόρφο της κοινωνικής αντίστασης εν γένει και ταυτόχρονα πεδίο νέας δοκιμασίας του γόρφου αυτού. Μέσα σ' αυτή τη μακρόχρονη πορεία, δόθηκαν πολλοί λόγοι, από έναν να ξαναδιαπιστωθεί η εγκληματικότητα και η κινικότητα των πολυδιάστατων καταστατικών λειτουργιών και εφαρμογών και απ' ετέρω να εξετασθούν και να εκτιμηθούν εκ νέου, οι θέσεις, οι προανατολισμοί αλλά και οι δυνατότητες και οι ικανότητες, τόσο συνολικά όσο κι επιμέρους, των μεμονωμένων κι οργανωμένων δυνάμεων του γόρφου της αντικρατικής - αντικαπιταλιστικής αντίστασης στην Ελλάδα σήμερα. Βεβαίως, ήταν - ή τουλάχιστον θα έπρεπε να ήταν - εκ προοιμίου σαφές, για όσους έχουν μια στοιχειώδη αντίληψη της πολυμορφίας του γόρφου αυτού πανελλαδικά - πως δεν θα μπορούσαμε να αναμένουμε μια ευρεία ταύτιση αναλύσεων, εκτιμήσεων, πόσο μάλλον πρακτικών. Μα τούτη τη φορά, ομολογούμενος, οι εξελίξεις ξεπεράσαν και την πιο κακεντρέχη προσδοκία εις βάρος μας.

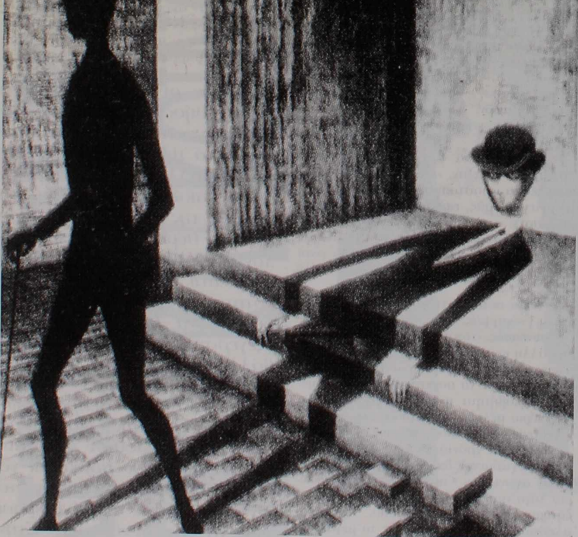
Την ικανοποίηση της απελευθέρωσης ενός πολιτικού κρατούμενου, επισκόπασε κι έχει καλύψει μια ασυνήθιστη σε ένταση κι έκταση κριτική, γνωστή πλέον τοις πάσι, άλλοτε εξαιρετικά σπάνια, διά επιχειρημάτων - όχι όμως γι' αυτό μη ελεγχόμενη, κι άλλοτε, πολύ συχνότερα, εύκολη κι ασεβή.

Πριν μπει στην ουσία των εκτιμήσεων μας της περιόδου που πέρασε - κι όταν λέμε ουσία, ασφαλώς δεν εννοούμε τον απαρύετο κι ανεπιτρεπτό σχολασμό που φτάνει στα όρια αμφισβήτησης του ιδεολογικοπολιτικού αποπροσανατολισμού - οφείλουμε να παρατηρήσουμε, πως σε κάθε περίπτωση, η ριζική διεύθετη των προβλημάτων που προέκυψαν, αν πραγματικά ενδιαφέρει, ενυπαινέται στη μελέτη μιας πορείας αρκετών χρόνων, καθώς πολύ vorrière απ' όλα τα πρόσφατα ζητήματα που τίθενται, αναδεικνύονται κάποια άλλα ερωτήματα που αναζητούν μια απάντηση, ως προαπαιτούμενα.

Γιατί, από ποιο ν' αντλήσει κανείς τα επιχειρήματα υπέρ μιας απαιτούμενης σύγκλισης εκτιμήσεων σ' ένα μίνιμουμ τουλάχιστον που δεν διαχωρίζεται καθέτα, μέσα σ' ένα τοπίο όπου αποστασιάζει εδώ και

καπρό (αντι)παράθεση απόψεων και ο διάλογος; Πως μπορεί να νοιώθει κανείς υπόλογος και απέναντι σε ποιόν μέσα σ' ένα γόρφο που πολλοί κατακερματισμένοι;

Ασφαλώς δεν θέτουμε τα ερωτηματικά για να επιτείνουμε ακόμα περισσότερο τη σύγχυση. Η κατάσταση είναι ήδη αρκετά βολή και δεν σκοπεύουμε να οδηγηθούμε στο σκοτάδι. Νοιώσαμε όμως, πως καθίσταται ύψιστη και είναι ελλειψής η συγκεκριμένη κριτική του παρόντος, στη διάσταση

μάλιστα και το ύψος που έχει καταλάβει, όταν δεν συμπεριλαμβάνει στη βάση της τέτοια ερωτηματικά. Κι αυτό για έναν πολύ πολύ σημαντικό λόγο: για να την απομακρύνει από τις μονομερείς ιδεολογικές αναφορές, όπου ελλοχεύει διαρκώς ο κίνδυνος της απαραίτητης σκέψης και γι' αυτό της αθεωρησίας συμπερασμάτων και να την επαναπροσδιορίσει με την πραγματικότητα των υφιστάμενων διαδικασιών και λειτουργιών του γόρφου στον οποίο αναφέρεται.

Είναι όμως προφανές πως μια τέτοια σύζηση, δεν ανταποκρίνεται στους υφιστάμενους αναγκαίους. Μια τέτοια σύζηση θα είχε νόημα μόνο εάν συνδύναν με κάποιου είδους συγκεκριμένη προοπτική και ποιοτική εξέλιξη. Και κάτι τέτοιο, για να μην χάνουμε τα λόγια μας, απαιτεί άλλες διαδικασίες, μια άλλη πορεία και ορισμένες φορές και άλλες προθέσεις. Οι προθέσεις που μόλις θέσαμε δείχνουν μακρινές και είναι. Εν το μεταξύ, ως φροντισούμε τουλάχιστον ν' αποβάλλουμε κάθε τύχη βερμπαλισμού που εμφανώς μας διακατέχει κι ως κατακτήσουμε επίσης μια σπουδαία αρετή, μια λήψη μέχρι τώρα δια της απουσίας της, την αυτοκριτική! Το κάλεσμα απευθύνεται προς όλους.

Δίχως βέβαια ν' αποτελεί μοναδικό μέλημα της κρατικής καταστολής, η "κατασκευή ενόχων" - "ενόχων" φυσικά στα πλαίσια της τακτικής αρχής της νομιμότητας του κράτους - αποτελούσε αναμφίβολα ανέκαθεν μια από τις τακτικές επιλογές της που ενίσχυε κάθε φορά τη στρατηγική στοχαστική της κρατικής εξουσίας, που ήταν, είναι και θα είναι η εξόντωση κάθε κινήματος και ατόμου που αντιπύκνεται ενεργά στα σχέδια επιβολής των επιλογών της μέσα στην κοινωνία και εντέλει η ίδια η κρατικοποίηση της κοινωνίας.

Δεκαετίες περίπου χρόνια από την γνωστή "αγωνίστρια Σερρή", η ελληνική κοινωνία γίνεται κάτι επανάλληψη μέρτυρας ενός όργιου διώξεων σε βάρος κοινωνικών αγωνιστών, παρακολοθεύοντας σχεδόν πάντοτε την μεταπολιτευτική δημοκρατική εκδοχή του "τυλιγματος σε μια κόλα χαρτί" και κάτι τέτοιο δεν μπορεί πλέον κανείς στα σοβαρά να το αποδοθεί σε μια συγκεκριμένη αθεωρία κάποιου οργανισμού του τρόμου ή μιας συγκεκριμένης κυβέρνησης, αλλά ΑΝΤΙΘΕΤΑ στην εγγενή και πάγια λειτουργία του εξουσιαστικού συστήματος, που επινοεί μεθόδους για να καλύψει τις πολυπλοκές ανάγκες και να ενισχύσει τις πολλαπλές σκοπιμότητες των εκάστοτε επιλογών του κράτους και του κεφαλαίου στην Ελλάδα. Ετσι η γελοία, ως προς τα προσχήματα, αρχική σύλληψη του Ν. Σκυφτούλη, τον Σεπτέμβριο του 92, έρχονταν ακριβώς να ανταποκριθεί σε μια αγχωμένη κι αγωνιώδη απαίτηση της κρατικής εξουσίας τότε, μέσα στο ιδιαίτερα παραγμένο κοινωνικό περιβάλλον της περιόδου εκείνης.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή που η ελληνική κοινωνία δέχονταν στο όνομα του "εκούχρονισμο" μια ολομέτωπη επίθεση, καθώς το φόσμα της δυστυχίας, της οφθαλμικής και της εξασφάλισης απλόνωνταν σε ολόνα και περισσότερο ανθρώπους, και ιδιαίτερα επειδή ενάντια σ' αυτές τις συνθήκες, η κοινωνική τακτική αντίσταση ξεπερνούσε τα ανώτερα επίπεδα της φραστικής καταγγελίας και έφτανε χαρακτηριστικά εμπερικυβερτούσε με τις επιλογές των αφεντικών (ΕΑΣ), επιστρατεύονταν το τρομοκράτη στην υπερίσχυση αποπροσανατολισμού του κόσμου απ' τα ζητήματα αυτά, για να σταλεί κιάλας και το μήνυμα της υποτιθέμενης παντοδυναμίας του κράτους και να επιδειχθεί η τύχη που περμένει στους που αμφισβητούν κι αντιστέκονται στις επιλογές του καθεστώτος και στο ίδιο το καθεστώς.

Ταυτόχρονα η παρουσίαση της δίχθεν "αντιτρομοκρατικής επιτυχίας" υπό το βάρος των εξωτερικών πιέσεων των αμερικανικών κύριων, και των δικαιοκρασιακών συμφάτων αλλά και των εσωτερικών, έναντι των προεκλογικών δεσμεύσεων για άμεση εξάρθρωση των ενόπλων οργανώσεων ήταν φανερό πως στόχευε επίσης στην ενίσχυση της τακτικής φερεγγυότητας του τότε διαχειριστή της εξουσίας, της ΝΔ, έναντι των συμφάτων και των πιστών υπηκόων της.

Στο πλαίσιο αυτής της τακτικής επιλογής του κράτους έγινε επίσης σαφές, πως μια εφαρμοσμένη καταστατική ενέργεια, παράλληλα με τον βασικό λόγο για τον οποίο πραγματοποιείται, μπορεί εξ' αρχής κι από τη συνέχεια να χρησιμοποιηθεί για διάφορες άλλες σκοπιμότητες και με πολλούς ακόμα τρόπους.

Ετσι η ολοκληρωτική αστυνομικοδικαστική παρουσία στην "υπόθεση Σκυφτούλη" δεν υπήρξε μόνο ως αποτέλεσμα των επιλογών της πολιτικής εξουσίας, αλλά μετετράπηκε και σ' εργαλείο για οργανωμένες κλίκες μέσα στους καταστατικούς μηχανισμούς, απ' όπου διαπραγματεύονταν και διεκδικούσαν, όχι απλά την συνήθη επαγγελματική τους αναβάθμιση υπό τη στενή έννοια, αλλά πολύ περισσότερο την

αναβάθμιση του ρόλου τους μέσα στις κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις, την ανάδο τους στην πυραμίδα της κρατικής ιεραρχίας.

Εδώ θα πρέπει να διευκρινιστεί ξανά, πως το γεγονός, πως η διατήρηση και αναπαραγωγή του συστήματος εξουσίας στηρίζεται σε μια σύνθεση των διάφορων θεσμών, μηχανισμών και προφανώς των φυσικών τους φορέων, φυσικά και δεν αποκλείει η αναπεί καθόλου τις ενδοεξουσιαστικές ανταγωνιστικές ανάμεσα τους, αλλά και μέσα στον ίδιο μηχανισμό, στο βαθμό που κάθε τέτοιος πόλος εξουσίας, ως τέτοιος, επιμερείται στην φύση του την τάση για την απόλυτη ηγεμονία. Πρόκειται όμως σαφώς για μια λειτουργία που κινείται απλώς στα ποσοτικά επίπεδα ενίσχυσης ή αποδυνάμωσης κάποιου διαχειριστικού ρόλου και της βαρύτητας που αυτός έχει ή αποκτά στο "γίγνεσθαι" και ο οποίος μιας ενδιαφέρει, μόνο και μόνο, για να διεκρινίζουμε, ώστε να γνωρίζουμε, σε ορισμένες περιόδους τις τάσεις και τις τακτικές που επιλέγονται - αφού κυριαρχούν έναντι άλλων - για την ισχυροποίηση της κυριαρχίας του κράτους και του κεφαλαίου.

Ο τρόπος με τον οποίο ενεπλάκει το ανώτερο, ιδιαίτερα, δικαστικό λόγιο στην συγκεκριμένη δίωξη, ήταν πραγματικά εξαιρετικά εξοφθαλμικό και η ουσία της στάσης τους αυτής, βρισκόταν και μπορεί να εντοπιστεί ευκρινώς στο ιδεολογικοπολιτικό πλαίσιο που περιέγραφε, ήδη λίγες μέρες πριν την αρχική σύλληψη Σκυφτούλη, το γνωστό "μανιφέστο" Τσεβά.

Από την εποχή του οκανόδλου Κοσκωτά η δικαστική εξουσία, καλυπόμενη πίσω από την προπαγάνδα παραμύθι για την "ανεξαρτησία" της και το "κέρος" της, προσπάθησε και ως ένα βαθμό πέτυχε να αναβαθμίσει το ρόλο της στην πυραμίδα της κρατικής κυριαρχίας έναντι στην κοινωνία και ιδιαίτερα έναντι στους κοινωνικούς αγώνες και τους κοινωνικούς αγωνιστές, αναγκάζοντάς την στο ρόλο αυτό την αστυνομία. Ο "κοινός" αγώνας των δικαστών για δίχθεν ανεξαρτησία τους από τους πολιτικούς, εύκολα μετατράπηκε με ένταση σε ιδιαίτερο αγώνα της μιας κλίμας, έναντι στην άλλη, με προεξέχουσα την κλίμα που κατέχει τα κλειδιά της αναβαθμισμένης δικαστικής ιεραρχίας σήμερα και στην οποία κατά κύριο λόγο ανήκουν αυτοί που διαχειρίστηκαν την ελευθερία και τη ζωή του Ν. Σκυφτούλη.

Η νέα εναλλαγή εξουσίας και η αισθησία της για άμβλυνση των συσσωρευμένων κοινωνικών, πολιτικών και οικονομικών προβλημάτων με το περιθώριο "κοινωνικό συμβόλαιο" που αποσκοπεί στην αφομοίωση και την απονεύρωση των ασυμφάστων κοινωνικών αγώνων, δημιουργήσε ένα αληθινό "πεδίο μάχης" ανάμεσα σε. νυν και πρόην αδικούς του κράτους, που αφορά την διαδοχή και τον έλεγχο του.

Ακριβώς μέσα σ' αυτή τη διαμείχτη χρησιμοποίησε κατάφορα τη διαδικασία της θετικής ή μη απόφασης για την αποφυλάκιση του Ν. Σκυφτούλη κατά τη διάρκεια της δεύτερης προφυλάκισής του και της ανεργίας πείνας που πραγματοποιήθηκε.

Στα πλαίσια της ίδιας διαμείχτης θα πρέπει να ενταχθεί και η κοιμητικοπολιτική σύγκρουση, κυρίως ΠΑΣΟΚ-ΝΔ, στην υπόθεση. Ολοκλήρω η περίοδος κατά την οποία συνυεύνονταν το εγκλημα σε βάρος του Ν.Σ. ήταν η λεγόμενη παραπεταμένη προεκλογική περίοδος. Ήταν αναμνημένο λοιπόν να συγκεκριμένη από την αρχή το ενδιαφέρον πλήθος "καλοθελητών" που μπροστά στην ολοφάνερη απροσημάντισή της κυβερνητική σκοπιμότητα για λόγους κοιμητικής εκμετάλλευσης υπερασφάνονταν με έμφαση τον "δικαιοκράτη" του Ν.Σ. Ήδη από την αρχή οι επιδοξοί "χαλάρους

στη θέση του γαλιφί" δεν άφηναν καμία ευκαιρία ανεκμετάλλευσής.

Μέσα στο πλήθος των οκοπονητών που αρχικά επιτηρήθηκαν να ικανοποιηθούν ο' αυτή τη δίοξη, είναι λογικό να διερευνήθηκαν και η δυνατότητα εμπλοκής του ΠΑΣΟΚ καθώς είναι εύρως γνωστή η διαρκής προσπάθεια της δεξιάς παράταξης και ενός τμήματος των μηχανισμών καταστολής να εμπλέκουν το ΠΑΣΟΚ με τέτοιες δραστηριότητες, στο πλαίσιο ενός κομματικοπολιτικού ανταγωνισμού για την εξουσία, που οπωσδήποτε ΔΕΝ ΜΑΣ ΑΦΟΡΑ. Το γεγονός αυτό, που φυσικά με κανέναν τρόπο δεν μπορούσε να συνδεθεί με τον Ν.Σ., που δίδονταν εξαιτίας της μακρόχρονης αντικαθεστωτικής του αναρχικής δράσης, υπερδιόγκωθηκε τεχνητά για να ικανοποιηθούν τα αντίστοιχα κομματικοπολιτικά σχέδια εξουσίας του ΠΑΣΟΚ. Η συνέχισή είναι γνωστή.

Συμπερασματικά, προφανώς αυτό που κυριαρχούσε στη δίοξη Σκυφτούλη κι εκείνο με το οποίο ήταν κι εμείς αντιμέτωποι στη διάρκεια της δεν ήταν αυτό που χαρακτηρίζεται ως ορθολογικό "κράτος δε-

καίου". Η "οσμυρία" σίγουρα δεν μπορεί να ενταχθεί σε κάτι τέτοιο. Επειδή όμως δεν είμαστε ούτε με την επίφαση του λεγόμενου "κράτους δικαίου" εμίσταν υποχρεωμένοι, από αντικρατική και αναθεωρητική σκοπιά, ν' αποκαλύψουμε επικερδώς ολόκληρο το παιχνίδι που παίζαν.

Ακριβώς μέσα σ' ένα τέτοιο πλαίσιο λειτουργίας του συστήματος εξουσίας που περιγραφίκαμε, η αγωνία αποφυγής μιας ακίνδυνης ιδεολογικής ουδετερότητας που καταγγέλει γενικά, χωρίς να συγκεκριμενοποιεί τις ευθύνες και να τις αποδίδει, θα έπρεπε οπωσδήποτε να κατέχει το ίδιο βάρος με μια αγωνία αποφυγής μιας αφομοιωμένης μονομερούς κριτικής που καταγγέλει μια ιδέα που συγκεκριμένα κεντράρει και η οποία, κατ' επανάληψη ιστορικά αποδεδειγμένα, προσφέρει την δυνατότητα, όταν υπάρχει η αναγκαιότητα, ανασυντάξης και αναπαλάωσης του προοπίου της εξουσίας.

Μ' αυτήν την ανάλυση και μ' ένα τέτοιο σκεπτικό ενεργοποιήκαμε από την αρχή στην κατεύθυνση της απελευθέρωσης του πληθροφελαιοκρίμενου Ν. Σκυφτούλη.

Η ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗΣ

«Τη Δευτέρα 18/10/93, αναρχικοί συντρόφοι και συντρόφισσες κατέλαβαν το κτίριο τη Θεολογικής σχολής του ΑΠΘ, με βασικό αίτημα την απελευθέρωση του αναρχικού απεργού πείνας Επ. Σκυφτούλη.

Η ενέργεια αυτή, ήταν ειρηνική και χωρίς να προέβλεπε μετά την Παρασκευή 15/10, να κλιμακώσει τον αγώνα ενάντια στο έγκλημα που συντελούνταν σε βάρος της ελευθερίας και της ζωής του αγωνιστή Επ. Σκυφτούλη.

Η κατάληψη της Θεολογικής σχολής, ο' όλη τη διάρκεια της, προσπάθησε και πιστεύουμε πως κατάφερε να γίνει ένας πόλος έλξης, ζώσης και αποπείσεσης αγώνων που δεν διακόπηκαν ποτέ ν' αφήσουν την απελευθέρωση των αγωνιστών και την τύχη των κοινωνικών αγώνων, έγραφα στα γέφυρα δικαίων, πολιτικών, μπήσαν και μέσαν μαζί της "ενθιμολογίες", ενταγμένη στο γενικό κίνημα συμπαράστασης που αναπτύχθηκε τόσο στη Θεσσαλονίκη, όσο και σε όλη τη χώρα. Λειτουργώντας παράλληλα και σαν κέντρο αντιληπτοφύλαξης, η κατάληψη της Θεολογικής σχολής, άρθρωσε ένα λόγο έξω και πέρα από οπισθοδρομικές εσωκομματικές και ενδοεξουσιαστικές διαμάχες, ξεκαθαρίζοντας ότι δεν έχει καμία απολύτως πρόθεση να

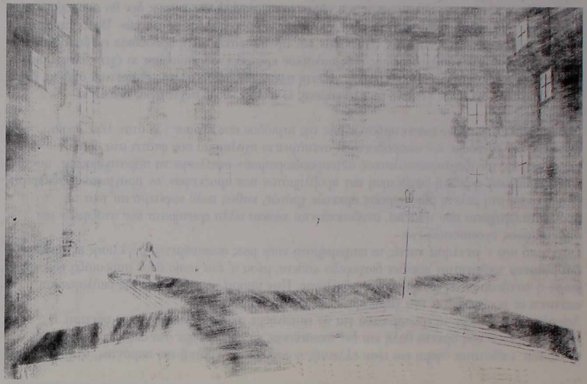
Το αίτημα της άμεσης απελευθέρωσης του Ν. Σκυφτούλη στο πλαίσιο του ευρύτερου αγώνα απελευθέρωσης όλων των πολιτικών κρατούμενων, αποτέλεσε άμεσο ζήτημα άμεσης της δράσης μας στη Θεσσαλονίκη, τουλάχιστον στο δίστασμα της απεργίας πείνας. Σ' αυτό το δίστασμα επιτηρήσαμε με μαζί μ' άλλους συντρόφους, χωρίς να εκβιάζουμε το αποτέλεσμα, να δημιουργήσουμε προϋποθέσεις συνεργασίας μεταξύ αναρχικών ομάδων και ατόμων, που οπωσδήποτε γενικότερα είναι υποτονική, καθώς εν πολλοίς αποσιώζει το ιδεολογικό, πολιτικό και οργανωτικό επεδόκιμο που θα την εννοεί.

Διαφάνηκε πως υπάρχουν περιθώρια μιας ευρύτερης συνεργασίας πάνω στο ζήτημα της αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατού-

μενους, καθώς υπήρξαν κάποιες συμφωνίες που μπορούσαν να την προωθήσουν.

Ξεκαθαρίστηκε κατ' αρχήν στην πράξη το ζήτημα της σχέσης μας με άλλους εξοικονομολογικούς χώρους που κινητοποιούνται πάνω στα ίδια ζητήματα. Καταδείχθηκε δηλαδή μια πολύ σημαντική αυτονομία επιλογών, αφού έγινε συνείδηση πως μια άμεση συνεργασία θα απαιτούσε μια "κοινοπολιτική" αποδεδειγμένη απόφαση και πρακτικών, διαδικασιών στην οποία ο περισσότερος κόσμος δεν ήταν διατεθειμένος να μπει.

Απομένει φυσικά ν' αποδειχτεί και στην πράξη στο μέλλον, αυτό πάνω στο οποίο υπήρξε μια φραστική συμφωνία, ότι δηλ. η αλληλεγγύη μας, εφ' όσον δεν εισροκαλο-

μενους, θα μπορούσε να ερμηνευτεί η έμπρακτη συμμετοχή μας στο αίτημα απελευθέρωσης των φυλακισμένων απεργών της ΕΑΕΣ, που ως γνωστόν ήταν μέλη του Κ.Κ.Ε.ς. Ήταν ακριβώς η κοινωνική διάσταση και η αντικαθεστωτική δυναμική του αγώνα τους που μας έμπνευσε στην διαδικασία της έμπρακτης αλληλεγγύης.

... Στην συνέχεια πρέπει να παρατηρήσουμε, ότι η εξέγερση δεν γεννιέται μόνο κι υποχρεωτικά μέσα στον καταπιεζόμενο, αλλά μπορεί να ξεπηδήσει επίσης μονάχα και στο θέαμα της καταπίεσης που έχει για θέμα της κάποιον άλλον... Πολύ περισσότερο δεν πρόκειται για το αίδημα κοινότητας συμπεριφέροντων. Είναι δυνατό να μας οδηγήσει σε εξέγερση μια αδικία που επεβάλλεται σε κείνους που θεωρούμε ανυπάτους. Υπάρχει μόνο ταυτισμός πεπρωμένων και τοποθέτησης. Το άτομο δεν αποτελεί λοιπόν μόνο αυτό την αξία που πρόκειται να υπερασπιστεί. Χρειάζεται, το λιγότερο, όλοι οι άνθρωποι για να τη συνθέσουν. Στην επανένταξη ο άνθρωπος γίνεται ο πλησίον του και απ' αυτή την άποψη η ανθρώπινη αλληλεγγύη έχει μεταφυσικό χαρακτήρα. Απλοδύστα, για την ώρα πρόκειται για κείνο το είδος της αλληλεγγύης που γεννιέται μέσα στα δεσμά."

Απόρροια αυτή το τελευταίο αποτελεί κατ' τη γνώμη μας, έναν απαραίτητο όρο μιας συνεπούς στάσης, αναδεικνύεται από την Αλλη ως το ίδιο σημαντικό να καθοριστούν ευρύτερα τα κριτήρια της. Σε σχέση μ' αυτό έχουμε να παρατηρήσουμε τα εξής:

Αδιαφορήματα η αλληλεγγύη αποτελεί ένα κύριο μέλημα του αγώνα ενάντια στην κυριαρχία του κράτους και του κεφαλαίου. Τα τελευταία χρόνια ιδιαίτερα, οι διαρκείς και συνεχώς επανέλητες σε βάρος κοινωνικών αγωνιστών - προερχόμενων κατά κύριο λόγο από το χώρο μας - μας έθεσε το ζήτημα με επιτακτικό τρόπο. Και είναι αλήθεια, πως αφού κατέλαβε το μεγαλύτερο τμήμα της δραστηριότητάς μας είχε στην συνέχεια ως αποτέλεσμα να δημιουργηθούν κάποιες απαιτήσεις που εν πάσει περιπτώσει δεν είναι δικαιοδοτούμενες.

Ετσι μέσα σ' αυτή τη διαδικασία, δημιουργήθηκε η απαίτηση, εμμέσως πλην όμως σαφώς, ο αγωνιστής που κάθε φορά δίδονταν να πρέπει να ικανοποιεί το σύνολο των απόψεων και των επιθυμιών αυτών που βρίσκονταν απ' έξω. Είναι ή έγινε τουλάχιστον φανερό, πως κάτι τέτοιο απ' ενός δεν είναι οσοστό κι απ' ετέρου δεν είναι εφικτό. Η απτία λοιπόν της αλληλεγγύης δεν μπορεί να είναι η απόλυτη ταύτιση με τον διοκόμενο, αλλά από την μια η

μενους, θα μπορούσε να ερμηνευτεί η έμπρακτη συμμετοχή μας στο αίτημα απελευθέρωσης των φυλακισμένων απεργών της ΕΑΕΣ, που ως γνωστόν ήταν μέλη του Κ.Κ.Ε.ς. Ήταν ακριβώς η κοινωνική διάσταση και η αντικαθεστωτική δυναμική του αγώνα τους που μας έμπνευσε στην διαδικασία της έμπρακτης αλληλεγγύης.

(Α. Καμύ "Ο επαναστατημένος άνθρωπος")

πάρει μέρος στο παιχνίδι που παίζονταν σε βάρος του αγωνιστή, ο οποίος είχε μετατραπεί σε μηλό της έριδος ανάμεσα σε νυν και πρώην σολικούς του κράτους.

Την Παρασκευή 22/10/93, μετά από 32 μέρες απεργίας πείνας, ο Επ. Σκυφτούλης, αποφυλάκιστηκε. Από τη στιγμή που αυτό ήταν το βασικό αίτημα της κατάληψης, αποχώρησε από το κτίριο.

Αφώρμηση την κατάληψη, χωρίς να έχουμε την προεξόφληση ότι η αποφυλάκιση του Επ. Σκυφτούλη σημαίνει και την διακοπή του αγώνα που κάναμε αλλά και της δικής του προσωπικής μάχης.

Η επιβολή των περιοριστικών όρων (1.000.000 δρχ. εγγύηση, εμφάνιση κάθε βδομάδα στο αστυνομικό τμήμα, απαγόρευση εξόδου απ' τη χώρα, παρουσίαση του στον αναρχικό στις 10/11/93), οπριάνουν ΑΠΟ ΜΟΝΑ ΤΟΥΣ, ΠΩΣ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΜΗΡΙΑ ΤΟΥ ΕΠ. ΣΚΥΦΤΟΥΛΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ.

Για μας, ούτως ή άλλως, τίποτα δεν έχει τελειώσει. Συνεχίζουμε να παλεύουμε για την απελευθέρωση των κοινωνικών αγωνιστών που βρίσκονται σε συνθήκες άμεσης ή έμμεσης κρατικής ομηρίας (απολογία Μ. Μπουκουβάλα, δική Γ. Μιχαλάκη, Β. Μίχου, Α. Καρακούσπουλου στις 3/11/93, δική Αραβήσου, δική κατάληψης Φ.Μ.Σ., κατάδικη Κ. Μαζοκοπούλου).

Είναι ένας αγώνας για την επί του πρακτέου κατάρριξη του κρατικού μηχανισμού των συνθιόν υπόπτων και των τρομονόμων, ένας αγώνας που αποτελεί σαφώς μέρος, αλλά αναπόσπαστο, της γενικότερης κοινωνικής αντίστασης και αλληλεγγύης ενάντια στην κυριαρχία κράτους και κεφαλαίου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ (23-10-93)

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΑΡΧΙΑ

Η ενίσχυση της κοινωνικής αλληλεγγύης αποτελεί ανατρεπτική κυρίαρχο μέλημα του αγώνα ενάντια στην εξουσία και την κηδεμονία της κοινωνίας από το κράτος. Σήμερα, η ύπαρξη συγκυρημένων φυλακισμένων αγωνιστών και η παρατεινόμενη ομηρία τους, αναδεικνύουν το ζήτημα των πολιτικών κρατουμένων σε ένα κεντρικό ζήτημα της γενικότερης αντίστασης.

Οφείλουμε να πούμε πως την τελευταία περίοδο και μ' αφορμή την υπόθεση Σκυφτούλη, τέθηκαν σε κίνηση κάποιες λειτουργίες και εμφανίστηκαν κάποιες δυνατότητες στην κατεύθυνση αυτή. Την ίδια στιγμή εντοπίζονται και προβληματίζουν διάφορα κενά που παρατηρήθηκαν με σκοπό τον αναγκαστικό, σύμφωνα με τις συνθήκες που δημιουργήθηκαν, θετικό επαναπροσδιορισμό. Δεν έχουμε όμως καμία πρόθεση να εμπλακούμε στο είδος και το ύψος εκείνων των παράλληλων συζητήσεων, εξαιτίας των οποίων θα κινδυνεύαμε να μπερδευτούμε στο λαβύρινθο, πέρα για πέρα, ανούσιων και αρνητικών αντιπαράθεσεων, επιδεικνύοντας μ' αυτό τον τρόπο μια ανεπιτρεπτή ανευθυνότητα έναντι των περιστάσεων.

Η οργανωμένη άμεση δράση ενάντια στην κρατική καταστολή και τρομοκρατία, δεν εννοείται οπωσδήποτε στο πεδίο των έμμεσων και απλουστευτικών πολλές φορές αφοριστικών προκαλήσεων, αλλά αντίθετα στο πεδίο μιας ΘΕΤΙΚΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ και ΥΠΕΡΒΑΣΗΣ που είναι σε θέση να την απεγκλωβίσει και να την προμοδήσει, αποσαφηνίζοντας και αναδεικνύοντας το επικραύς περιεχόμενο της στα σημεία που είναι αναγκαία και ουσιαστικά για τον αντικρατικό-αντικαπιταλιστικό αγώνα αυτή την περίοδο.

Αυτή είναι και η πρόθεσή μας.

κοινωνικών αγωνιστών συνιστούν στην πραγματικότητα ΜΙΑ ΔΙΩΣΗ, που στρέφεται σταθερά ενάντια σ' όποιον παλεύει σ' αυτό τον κόσμο για την κοινωνική αυτοαπελευθέρωση διατηρώντας ακέραιες τις αξίες της αντίστασης, της αλληλεγγύης, της αξιοπρέπειας.

Κ. ΜΑΖΟΚΟΠΟΣ, Γ. ΜΠΑΛΑΦΑΣ: ενάντια στις αφοριστικές ασκήσεις, στην ισοπέδωση αξιών και ιδεών, περιφρονώντας την τρομοκρατία του κράτους που επιχειρεί την εξδίωση του φόβου και την εσωτερικευση της συνείδησης του μαιναιού της αντίστασης, συμμετέχουν με την ιδιαιτερότητά του ο καθένας, αδιαπύκνωτα από τα πρώτα τουλάχιστον χρόνια της μεταπολίτευσης ενεργά στους κοινωνικούς αγώνες. Αυτή η συνέπεια τους παροτρύνει στις ταξικές συγκρούσεις, αποτελεί και το πραγματικό στοιχείο "ενοχής" τους γεγονός που, εκτός των άλλων, μας οδηγεί επίσης στο συλλογισμό, πως διατρέχουμε ίσως την κλιμάκωση της πρόθεσης των διοικητικών μηχανισμών για το ξεκαθάρισμα λογαριασμών μ' εκείνο το τμήμα της ανήσυχης μεταπολιτευτικής γενιάς που δεν εφρουράχτηκε ποτέ στον κόσμο της γενικευμένης ανισότητας και αλλοτρίωσης. Οι υπέρμαχοι της κρατικής παντοδυναμίας θέλουν ακριβώς μια κοινωνία παρατημένη δηλ. κατακερματισμένη, γι' αυτό και επιτίθενται αδιάκριτα και βρόμικα σ' ανθρώπους που αντιμάχονται τις επιλογές τους, αλλά ακόμα και σ' ανθρώπους που διατηρούν κοινωνικές σχέσεις με τους τελευταίους, όπως στην περίπτωση Μπαλάφα, ο Β. ΜΙΧΟΥ και Α. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Ας γίνουμε πιο συγκεκριμένοι. Μονίμως το περιεχόμενο των διώξεων σε βάρος αγωνιστών, είναι τερατωδώς δυσανάλογο με αληθινή, πρόσωπα, πράγματα και γεγονότα που το κράτος παρουσιάζει κάθε φορά σαν πραγματικά.

Η σύλληψη του Κ. Μαζοκόπου, τον Δεκέμβριο του 90, περίοδο που αρχίζει να εντατικοποιείται το πλίστατο των νεοφιλελεύθερων προθέσεων, χρησιμοποιείται από την κρατική τρομοκρατία για να του αποδοθούν σωρεία κατηγοριών που ικανοποιούν την επιδίωξη της να παρουσιάσει "αντιτρομοκρατικής" επιτυχίας υπό το άμεσο τότε βάρος

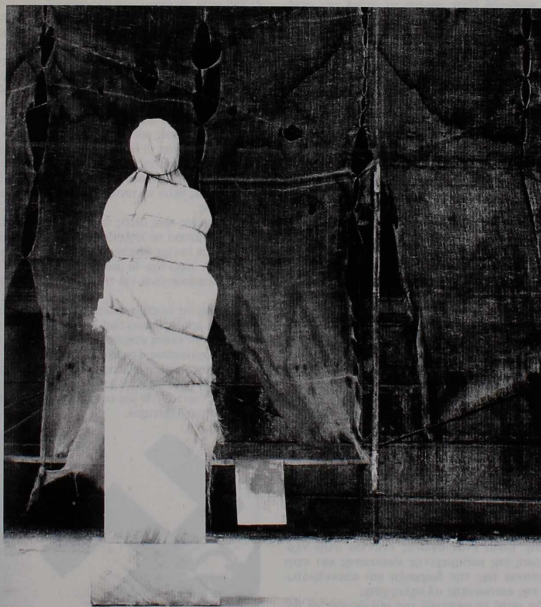
Αυτό ήταν το κόστος της αξιοπρέπειας του αγωνιστή Κ. Μαζοκόπου να μην καταδίδει τα άτομα στα οποία παραχώρησε την αποθήκη από την μία κι από την άλλη της ανάγκης του κράτους να διατηρήσει το κύρος του και να νομιμοποιηθούν οι άθλιοι κατασταλτικοί μηχανισμοί και ο "αντιτρομοκρατικός" νόμος, που θεσμοθετήθηκε με πρόσημο αυτήν την υπόθεση.

Πριν ένα χρόνο περίπου συνεληφθή επίσης ο χρεώμενος ως "πύ αρήμων Ι" καταπρόσμως Γ. Μπαλάφας. Από το 1985 μέχρι τη σύλληψή του η κρατική υστέρια γύρω από το πρόσωπό του και τα σενάρια της Ασφάλειας και της ΕΥΠ τον περιέφεραν εύκολα και πρόχειρα σ' όλες τις σωδαρές υποθέσεις που το κράτος επίσημα έχει βαφτίσει "τρομοκρατικές" σε μια προφανή προσπάθεια να κρύψει την μια και μοναδική αλήθεια, πως το κράτος ήταν, είναι και θα είναι ο μόνος πραγματικός τρομοκράτης. Η συγγενική σχέση του Γ. Μπαλάφα με τον ανάρτη πολίτη Χ. Τσουτσουβή, ήταν η αφορμή και η αιτία για να του φορτώσουν όλο τον ποινικό κώδικα. Η στάση του και μόνον αυτή να μην εμφανίζεται και να φυσιολογεί λόγω των σκοπιμοτήτων και των επιλογών της εξουσίας που έφταναν μέχρι και την δολοφονία του, ήταν αρκετή για το κράτος ώστε να του φορτώσει την εκτέλεση του θεοφανομένου, τη ληστεία του Σκαλεβίτη, την αποθήκη με τα όπλα στην Καλαμάρα και τα Εξάρχεια και τέσσερα ένα περίτροφο στο Καπανδριτί που κατά την αστυνομία είναι τότε "3δάρη" και πότε "4δάρη". Μαζί του συνεληφθήσαν η φίλη του Β. Μιχού και ο φίλος του Α. Κυριακόπουλος. Σ' όλο αυτό το σκηνικό, σύμφωνα με την εγκληματική λογική της Ασφάλειας, όπου η δίωξη του ενός παραπέμπει στον άλλον κι όλοι μαζί παραπέμπονται για να εξολεωθούν στη φυλακή, η αλήθεια και τα πραγματικά γεγονότα δεν έχουν καμία αξία. Και δεν έχουν καμία αξία γιατί οι πρόσφυγοι του αγωνιστή Γ. Μπαλάφα, συσσωρεύτηκαν ο λεγόμενος "πόλεμος" του κράτους κατά της τρομοκρατίας". Πάνω στην πλάτη του, παίχτηκαν επί 7 χρόνια τα πιο χονδροειδή παιχνίδια. Είτε αυτά αφορούσαν την πάλη του κράτους με τον ίδιο του τον εαυτό, όπου η μια κλίκα των διοικητικών μηχανισμών αντιμάχονταν την άλλη για μια καρέκλα, είτε αφορούσαν την πάλη του κράτους ενάντια στην κοινωνία, όπου σε αγωνιστές που δολοφονήθηκαν ή φυλακίστηκαν έπρεπε κι όφειλε να εφευρεθεί μια σχέση με τον εκ προοιμίου "τρομοκράτη" Μπαλάφα.

Η παράθεση και μόνο των γεγονότων, τα πρόσωπα και οι χώροι οι οποίοι εμπλεκόνται σ' αυτά, αρκούν για ν' αποκαλύψουν το στόχο της κρατικής καταστολής, που είναι μια κοινωνία διαχωρισμένη, ώστε να περουν με ευκολία να φύσει και θεσει αντικανονικά τους σχέδια. Επιτίθενται για να διαλύσουν και να κατακερματίσουν τα άτομα, αλλά και τις συνθήκες ταυτόχρονα που στηρίζουν την αμφισβήτηση του καθεστώτος, κυρίως όταν αυτή παίρνει χαρακτηριστικά συνειδητής επιλογής. Η δολοφονία του Μ. Πρέκα, οι διώξεις Μαρινού, Σπυριδιού, Κογιάννη, Μπουκετοϊδή, Μπεργκιν, Μαζοκόπου, Σκυφτούλη, Μπαλάφα, Μπουκουβάλα, Ποιμίου επιβεβαιώνουν τη διαρκή προσπάθειά τους να εξοτιώσουν καθετί που σωδαρά αντιστέκεται στις επιλογές του καθεστώτος και στο ίδιο το καθεστώς.

Όταν τώρια λέμε, πως το κράτος στοχεύει άμεσα στον κατακερματισμό της συνειδητής αντικαθεστωτικής δραστηριότητας, δεν το λέμε γενικά. Αυτό ακριβώς μας οδηγεί - πρέπει να μας οδηγεί - ευθέως σ' έναν αυτοκριτικό προβληματισμό, σε σχέση με το πως συμπεριφέρθηκε σ' αυτές τις περιπτώσεις ο χώρος που ένιωθε άμεσα να τον ακουμπά η κρατική τρομοκρατία και ιδιαίτερα ο χώρος των αναρχικών.

Ήταν ανέκαθεν στις προθέσεις του κράτους να διαχωρίσει το χώρο αντίστασης σε διαίσιμους και μη διαίσιμους. Μέχρι τον Οκτώβριο του '87 και τα γνωστά γεγονότα της Καλονόρας, κι ενώ είχε προηγηθεί μια ολόκληρη περίοδος όπου αγωνιστές του αναρχικού κινήματος κι ένα σημαντικό τμήμα της νεολαίας με σαφείς αντιεξουσιαστικές προθέσεις συγκροτούσαν αθηνάρα και πολύμορφα με την κρατική θηριδωρία εκείνης της περιόδου, δεν είχε τεθεί ποτέ ως κεντρικό ζήτημα, σε κινηματικό επίπεδο, το ζήτημα των ένοπλων αγώνων και της θέσης μας γύρω απ' αυτό. Τον Οκτώβριο του 1987 το κράτος εξακολουθεί να σημαντικό νίκη σε βάρος των αναρχικών, όχι τόσο λόγω των μαζικών διώξεων που υπέστησαν, αλλά γιατί δίχως να το θέτουν οι ίδιοι οι συλληφθέντες και η υπόθεση, αφεντίνα τεχνικά πίσω από αστυνομικές εικασίες και σενάρια και στη συνέχεια πίσω από το δόλ-

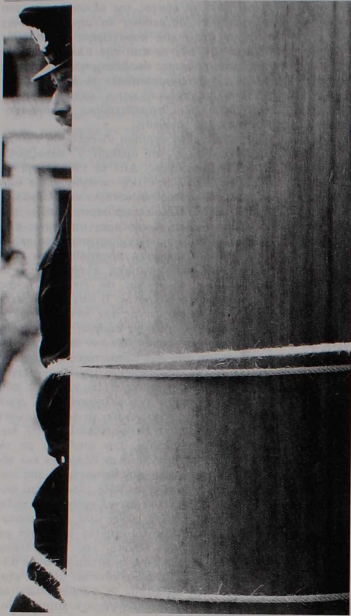

Στην κοινωνία της συναλλαγής και των εμπορευματοποιημένων κοινωνικών σχέσεων, όλα όσα έχουν χρήση, έχουν και μια τιμή. Στην προκειμένη περίπτωση, ο αποπροσανατολισμός και ο κατακερματισμός της κοινωνίας είναι η συνθήκη χρήσης του τρομοκράτους, έχοντας σαν τμήμα την συντήρηση των κοινωνικών αγώνων και την εξόντωση κοινωνικών αγωνιστών.

Οι υποθέσεις ποικιλούν, τα κατηγορητήρια επίσης: γίνεται όμως νομίζουμε ταυτόχρονα κάτι παραπάνω από ξεκάθαρο, ότι όλες αυτές οι διαφορές ανά περιόδους διώξεις εναντίον

τόσο των εξωτερικών πιέσεων (ΗΠΑ - ΤREVΙ), όσο και των εσωτερικών έναντι των προεκλογικών δεσμεύσεων περί εφάρμοξης των ένοπλων οργανώσεων σε 6 μήνες.

Ετσι στο τέλος, κι ενώ από πολύ νωρίς αποκαλύφθηκε η οκλήρη διαγωγή που έφτανε μέχρι τη συγκεκριμένη οργάνωση και ενώ ημερες η παραχώρηση χώρου για αποθήκευση υλικού που δεν του ανήκαν, μετατράπηκε με ακροβατικούς συλλογισμούς σε κατοχή τους, και άλλα συναφή για να του επιβληθεί η εξοντωτική ποινή των 17 χρόνων.

απρά που τεχνητά τους θέτει το κράτος, φέρνοντας το παιχνίδι στο δικό του γήπεδο, καθώς οι αναρχικοί λιγότερο ή περισσότερο μπαίνουν στην διαδικασία να πάρουν θέση για ένα ζήτημα το οποίο δεν είχαν ούτε πρακτικά, ούτε θεωρητικά, ως κίνημα, λημένο. Η πόλωση που προκλήθηκε οδήγησε ο' έναν αδικαιολόγητο ιδεολογικό διαχωρισμό, που σφαλώς αποτελεί μια από τις κυριότερες αιτίες του κατακερματισμού που υφίσταται μέχρι σήμερα. Επιπυγνόνταν αυτό το κράτος, δεν είναι καθόλου τυχαίο, πως στη συνέχεια δεν επιβίβαζε μια από τις κυριότερες αιτίες του κατακερματισμού που υφίσταται μέχρι σήμερα. Επιπυγνόνταν αυτό το κράτος, δεν είναι καθόλου τυχαίο, πως στη συνέχεια δεν επιβίβαζε μια από τις κυριότερες αιτίες του κατακερματισμού που υφίσταται μέχρι σήμερα.

Με βάση τον προβληματισμό που προηγήθηκε, το ζήτημα είναι, να απεγκλωβιστούμε από τον ετεροκαταρισμό των κρατικών διλημάτων. Ας αναλογιστούμε ξανά όλοι, όλες τις υποθέσεις που προηγήθηκαν και σε οκτακόσιες αν και σε ποιά ανάγκη ανταποκρίνανται, καθώς κι αν και τι ωφέλησε η πεπλοκωκή αυτή αντίληψη.

Επανερχόμενοι τώρα, στην κοινωνική διάσταση της κρατικής καταστολής, κι αφού αναφερθήκαμε στο παρελθόν και το παρόν της, προκύπτει στην παρούσα φάση έντονη η σημασία να δούμε τις προοπτικές της, το άμεσο μέλλον της. Αυτό μπορεί να γίνει, καθώς δεν υπάρχει αμφιβολία πως η κρατική καταστολή παντού και πάντα, έτσι και σήμερα, αποτελεί συστατικό στοιχείο μιας συνολικής στρατηγικής, ενός σχεδίου επιβολής του κράτους πάνω στην κοινωνία. Και είναι η διαβάρεση των προβλέψεων και ο κινι-σμός των εγκατέλειπον που οργανώνουν το μέλλον, που κάνουν επιπαικτικότερη αυτή την προσπάθεια, ιδιαίτερα σήμερα, που η ελληνική κοινωνία παρακολουθεί απάθης την λογοκρίση και δραμαγία των "νέων" αφεντικών της. Είναι όμως ανάγκη να τελειώσουμε με τους μύθους και τις αυταπάτες και είναι ανάγκη πολύ περισσότερο να παρέμβουμε και να απαντήσουμε δυναμικά στις απόψεις.

Μαζί με την κατάρευση όλων των κλασικών διαχωριστικών γραμμών και αντίθετων σε παγκόσμιο επίπεδο, η επιβολή στην ελληνική πραγματικότητα του οικονομικού μοντέλου του νεοφιλελευθερισμού και η ομολογική των προγραμμάτων των κομμάτων με κεντρικό αξίωμα τον "εξουχισμισμό" είναι γεγονός. Το ότι η ουσία και η προοπτική του καθεστώτος είναι ο φιλελευθερισμός δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν. Το ζήτημα είναι στην πραγματικότητα, προεκλογικά αλλά και καθημερινά έχουν θέσει στην κοινωνία είναι απλά διαχειριστικό.

Δεν πρόλαβαν άλλοτε να κοπώσουν οι πρώτες μέτρες Μάστορη θριαμβολογίες και η πρώτη δόση των οικονομικών μέτρων δεν ήταν παρά η πρόγνωση αυτού που απειρά-

στα - εκτός θέαμα προεκλογικών περιόδων - τ' αφεντικά έχουν δώσει: 10 χρόνια σκληρής λιτότητας και όχι μόνο. Την ίδια στιγμή η Συμφωνία του Σένγκεν για τους μετανάστες, το σύστημα ελέγχου SIS για την καταγραφή ανεπιθύμητων ημεδαπών και αλλοδαπών, η EUROPOL και η TREVI προτείνουν τρόπους εφαρμογής της.

Αυτό είναι το τμήμα που καλείται να πληρώσει η ελληνική κοινωνία σήμερα για την αναβάθμιση της θέσης των αφεντικών της στο Ευρωπαϊκό φρούριο της "νέας τάξης πραγμάτων". Είτε με τον σοσιαλδημοκρατικό, είτε με τον ακραϊκώς νεοφιλελεύθερο, είτε με τον οικουμενικό της μανδύα, η πορεία προς την εννοιακή των ευρωπαϊκών κρατών, όπως συμφωνήθηκε στο Μάαστριχτ, δεν μπορεί παρά να περάσει πάνω από τις πλάτες της. Οι μαζικές απολύσεις, η αυξανόμενη ανεργία και το νέο φαινόμενο της γεωγραφικής φτώχειας, όπως αυτά εμφανίστηκαν στην Κοζάνη, στη Χαλκίδα, στη Σύρο, στην Χαλκίδα, στο Λαύριο, στη Θράκη, στην Πάτρα, είναι τα πρώτα συμπτώματα αυτής της επίθεσης. Γι' αυτό κι εκείνο που στην πραγματικότητα απαιτούν οι περιστάσεις δηλ. οι προτεραιότητες της καπιταλιστικής ανάπτυξης στην Ελλάδα την τελευταία περίοδο, ήταν μια ανακαινισμένη κυβερνητική φόρμουλα, που θα είναι ικανή να "πειεί" όλες τις κοινωνικές δυνάμεις για την υποτιθέμενη "ανάγκη και ορθότητα" της διαπαιδαγωγικής κατάλη-

στευσης. Μέσα σ' αυτό το θέατρο, το πυροτέχνημα του "διαλόγου με τους κοινωνικούς εταίρους" και το περίφημο "Κοινωνικό Συμβούλιο" δεν αποτελούν παρά την προσηρμένη επινοήση του παπατζή Παπανδρέου με στόχο την εκτόνωση της διαχτυλής λαϊκής οργής που διογκωνόταν την τελευταία περίοδο. Οι συγκρούσεις των απολυμένων της ΕΑΣ με τις μονάδες καταστολής στο Βοτανικό, η προσπάθεια κατάληψης του υπουργείου οικονομικών από τους οικοδόμους, η σύλληψη, ο αφοπλισμός και ο φυλάκισμός μπαστών, η συστηματοποίηση και οργανωμένη καταστροφή των λεωφορείων της ΕΑΣ και η λαϊκή διακοπή των εργαζομένων που ανταρσίοι δημόσιας τους πρόβλεψες του αγώνα τους με διαομήρευση, είναι διαδικασίες και πρακτικές που δεν θα πρέπει να επαναληφθούν.

Το σενάριο αυτό θέβια έχει τα όρια του. Γι' αυτό και μόλις αποκαλυφθεί η ένοικεπαισία το παρωμένο, η κρατική καταστολή και τρομοκρατία θα είναι πάλι εδώ.

Γι' αυτό το λόγο και η κατάργηση του "αντιτρομοκρατικού" νόμου δεν αφορά εμάς. Αφορά σίγουρα πολύ συγκεκριμένους τους γνωστούς εκδότες, αλλά και όλους εκείνους οι οποίοι στέκονται εναντίον του από την σκοπιά της υπεράσπισης των συνταγματικών δικαιωμάτων και οι οποίοι υποσχεθούν τις δυσκολίες τους να ερμηνεύσουν την ποινή των 17 χρόνων σε βάρος του Κ. Μαζοκόπου χωρίς την εφαρμογή του. Η απάντηση δίνεται στα λόγια αυτών που σήμερα τον κατηγορούν: αρκεί το προηγούμενο νομικό πλαίσιο.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες ο αγώνας για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων σήμερα δεν είναι μια οικονομική υπόθεση, αλλά βαθιά κοινωνικός. Είναι ένας αγώνας ενάντια στην κρατική κυριαρχία και στην συνέπεια της: την κοινωνική υποδούλωση. Είναι ένας αγώνας ενάντια στην εξαθλίωση της καθημερινής ιδιότητος και στην συνέπεια της: την διάφορη και αποτελεσματική της κοινωνικής αλληλεγγύης.

Όλο αυτό το σκεπτικό της αβλιότητας σε βάρος των κοινωνικών αγωνιστών που βρίσκονται στις φυλακές του κράτους, αφορά - πρέπει να αφορά - κάθε ελεύθερο και ειλικρινά σκεπτόμενο άνθρωπο.

Κάθε έναν που δεν μπορεί να ανεχτεί την γνησιότητα - αγνώστους κακούργους των μηχανισμών καταστολής να συνεχίζουν το τρομοκρατικό τους έργο.

Κάθε έναν που δεν θέλει να αντιμετωπίζει την επέλαση της κρατικής κυριαρχίας κρυμμένης στο καθεστώς της ιδιωτικοποίησης, της ανωνυμίας της μάας.

Κάθε έναν που δεν εφραυχάει και δεν αναπαράγει τις ψευδοισθίες και τα μεγάλα

ψήματα που μεταφέρουν την ικανοποίηση δικαίου εν γένει κοινωνικών διεκδικήσεων στο απροσδιόριστο μέλλον.

Κάθε έναν που δεν υποτάσσεται στην νομιμότητα της δημοκρατίας του κράτους και του κεφαλαίου, εκείνης ακριβώς της νομιμότητας δηλ. που μερμελιώνει την συντήρηση και την αναπαραγωγή της γενικευμένης κοινωνικής ανισότητας.

Κάθε έναν, εν τέλει, που γνωρίζει χρόνια τώρα πως η κρατική επίθεση δεν πρόκειται να μένει ποτέ στάσιμη, πως θα επεκταίνεται σε κάθε έδαφος που κρίνει σκόπιμο και ωφέλιμο και νοιάζει εκ εκ τούτου την αναγκαία-

Θ. ΠΙΣΙΜΙΣΗΣ: ΔΕΝ ΕΧΩ ΝΑ ΑΠΟΛΟΓΗΘΩ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑ ΜΕ ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΠΕΡΙΛΗΜΜΟ

Όταν πριν 60 χρόνια ο Χίτλερ με εκλογές ανέλαβε την προθυπουργία, το πιο ισχυρό όπλο για να εξοντώσει τους αντιπάλους του ήταν η δικαστική εξουσία με την κατοχυρωμένη ανεξαρτησία της από το Βαυερικό. Μετά ήρθαν τα τμήματα εφόδου.

Η δικαστική εξουσία αποτελεί το δυναμικότερο μοχλό για τη νομική της δημοκρατικής τυραννίας που τα αφεντικά επιβάλλουν. Η περίφημη ανεξαρτησία της, είναι το δικαίωμα στους παλιούς αμειβόμενους λειτουργούς της τυφλής θεάς (που στο ένα ήρην πλέον κρατεί χειροπέδες και στο άλλο περιπόρευο) να παίζουν με τα απολεσθέντα των "δικαιωμάτων" που δόθηκαν από την εξουσία έναντι των ποταμών αιμάτων εκατομμυρίων αγωνιστών της ελευθερίας μέσα στην ιστορία.

Γιναιε λοιπόν μάρτυρες του κατασταλτικού τους ρόλου στους κοινωνικούς αγώνες με τις απαγορεύσεις κυκλοφορήσεων και τις φυλακίσεις εργαζομένων (ΕΑΣ - Αραιοήσεις κ.λπ.).

Γιναιε μάρτυρες φυλακίσεων εκδοτών του ατακτικού τύπου για δημοσιοισίες καμμένων ενόπλιων ομάδων. Γιναιε μάρτυρες φυλακίσεων εκατομμυρίων συντρόφων του κοινωνικού αγώνος στο όνομα της αποκατάστασης της "τάξης του κράτους και της αμολιότητας".

Γιναιε μάρτυρες της παραπομπής των κοινωνικών σκευσομένων στην απλοώτερη μορφή τους, την απεργία, στο δικαστικό έδρανο.

Η παραρκή κοινωνική ή προσωπική συμπεριφορά της καθημερινής ζωής ποινικοποιείται και περνά από τις αλβούσες των δικαστηρίων.

Τον τελευταίο χρόνο συμβαίνει να παίζεται από τους δικαστές κι ένα παιχνίδι που αφορά τις ενδοκαθεστωτικές ανταπλοήτες και τα κομματικά παιχνίδια (προεκλογικά ή μετεκλογικά). Σ' αυτά τα παιχνίδια θέλουν να χρησιμοποιήσουν ως πόντους τους πιο επικίνδυνους και μοιραίους αντιπάλους τους. Τους αναρχικούς. Οι ιδέες τους για την ελευθερία και την κοινωνική δικαιοσύνη τους τυφλώνουν, τους ενοχλούν. Έχουν συνήθεια στο μίσην των παγερόν γραμμένων και αβουδών. Στις σκεπτικές, απόρριπες και ανώνυμες διαδικασίες του χωροβασιλείου τους.

Ειδικά λοιπόν στο όπτι μου και βρίσκονται τις προκρούσεις του ΕΑΛ - Ι Μή, που ως εκδότης κατέχω, τις παρουσιάζουν ως αποδεδειγμένα στοιχεία της "κακογρηματικής" δραστηριότητάς μου.

Για την επί δεκαετία χρόνια συμμετοχή μου στους κοινωνικούς αγώνες και σ' όλες τις διαδικασίες του αναρχικού χόρου στους δρόμους, στα αμειβόμενα, στις εκδοτικές δραστηριότητες, έχω συλλληθεί, έχω παρακολουθήσει, έχω φυλακιστεί, έχω σφρη σε δικαστήρια τους, έχω υποστεί έρωτες, έχω απελευθέρω. Είδικα αυτή την συμμετοχή στη διάδοση των αναρχικών ιδεών μέσα από τις γραμμές των εφημερίδων "ΔΟΚΙΜΗ" και "ΑΝΑΡΧΙΑ" χρησιμοποιούν ως αποδεδειγμένο υλικό του παρανοικού σκεπτικού τους.

"Αποδεδειγτικό υλικό" που μπορεί ο κάθε αναρχικός να βρει στα αρχεία κάθε μικρού και μεγάλου εκδότη περιοδικού και καθημερινού τύπου και στα στίπια εκατομμυρίων πολιτών. Αλίμονο αν αφήσουμε να γίνει η κατοχή τέτοιων εντύπων αποδείξη "κακογρηματικής δραστηριότητας" οποιοδήποτε κατέχοντα.

Η όλη νομοκρατική δικαστική διαδικασία λειτουργεί θεατρικά με γνώστη εκ των προτέρων την κατάληξη της, την προφυλακιστική μου. Δεν έχω να απολογηθώ σε κανέναν "εγκληματία με το λευκό περιλήμμο".

Έχω καθαρή τη συνείδησή μου ως αγωνιστής για την Ελευθερία και την Αυτονομία του Ανθρώπου και της Κοινωνίας και έχω άκαρτα αποδείξει ότι πάντα υπερασπίστηκα τις πράξεις και τις ιδέες που διακηρύττω με τους συντρόφους μου. Δε θα δίστασα και στο μέλλον να το πράξω.

Γιατί ακόμα και αν το όνομά μας καταπνέει από τη βάρβαρη εξουσιαστική γραμματοποιία της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, ακόμα κι αν η ουσία δε βρει τόπο να σταθεί, τουλάχιστον θάμια περήφανος γιατί υπερασπίστηκα με πάθος την αξιοπρέπεια και την Ελευθερία μου ως κοινωνικού όντος. Τελειώνοντας θέλω να τονίσω την αλληλεγγύη μου και στους άλλους καταδικασμένους και φυλακισμένους συντρόφους.

Απευθύνοντας προς όλους τους ανθρώπους τονίζω: ότι μέσα στην καταναλωτική καθημερινότητα που ζούμε πως μπορεί να ισχυρίζεται κάποιος ότι διαπνέει ελαφίσια ίχνη ανθρωπιάς αν δε δείχνει την αλληλεγγύη του (με όποιον τρόπο επιλέγει προσωπικά), αν δεν υψώνει φωνή διαμαρτυρίας για οσα συμβαίνουν γύρω του. Για όποια λόγια για τις "καλές αγωνιστικές εποχές" κι οι ανανήκοντες ναυτικοί ονειροπολημάτων είναι για τηλεοπτική καταναλωσία.

Υ.Γ. Θεωρώ ότι το σημαντικότερο στοιχείο υπερασπίσής μου θα ήταν η ολοκληρωμένη δημοσίευση της κλήσης σε απολογία που έλαβα από τον αναρχικό Γ. Παπαδημιτρίου. Στην εν λόγω κλήση αναφέρεται ότι "πρόετρελα άλλους με παβό και φορτικότητα να καταστούν μέλη τέτοιων οργανώσεων ή ομάδων".

Όπτε το χαρακτήρα οπτε στις ιδέες μου ταυρίζω η "φορτικότητα" με την οποία δίδην "απατοληστές" μέλη. Η φορτικότητα είναι απόλυτα εναντιομένη με τον μηχανισμό από τον οποίο αμειβεται ο εν λόγω αναρχικός "εφέτης". Αν και φορτικότητα είναι η πιο ήπια έκφραση με την οποία θα περιέγραφε κάποιος τον βίαιο κρατικό μηχανισμό.

Προτού αρχίσουμε την εισήγηση, καλό θα ήταν να κάνουμε μια μικρή παρένθεση με σκοπό να γνωριστούμε καλύτερα, γιατί σε αυτού του είδους τις καταστάσεις δημιουργείται συνήθως ένα φράγμα μεταξύ αυτού που μιλάει κι αυτού που ακούει. Πρέπει οπωσδήποτε να αναζητήσουμε μια minimum συμφωνία, στο βαθμό που βρισκόμαστε σ' αυτή την αίθουσα για να βρούμε κάτι που μπορούμε να κάνουμε μαζί και όχι μονάχα για να μιλήσουν από τη μια κάποιον και ν' ακούσουν από την άλλη οι υπόλοιποι, ιδιαίτερα όσον αφορά ένα πρόβλημα σαν κι αυτό που παρουσιάζουμε σήμερα.

Αυτό το κοινό συμφέρον έχουμε κάθε λόγο να το κάνουμε ξεκάθαρο, γιατί συχνά η ίδια η ανάλυση και η διασκόπηση των προβλημάτων απομακρύνει αυτόν που μιλάει απ' αυτούς που ακούν, ωθώντας παράλληλα τους δεύτερους σε μια παθητική αποδοχή θέσεων με τρόπο συγκεχυμένο και αποσπασματικό. Ανάλογη κατάσταση δημιουργείται όταν π.χ. διαβάζουμε ένα διάσκολο βιβλίο, που μας ενδιαφέρει όμοια, μέχρι ένα ορισμένο σημείο - ο τίτλος ενός τέτοιου βιβλίου θα μπορούσε να ήταν "αναρχησμός και μεταβιομηχανικός καπιταλισμός". Ορείλω να σας πω ότι αν έβλεπα εγώ ένα βιβλίο σαν κι αυτό στη βιβλιοθήκη ενός βιβλιοπωλείου, πραγματικά δεν ξέρω αν θα το αγοράζα. Εδώ λοιπόν έγκαιτα και η ανάγκη συμφωνίας - ήτοι από το προσωπείο ενός συγκεκριμένου θέματος που φαίνεται δύσκολο, όντας μεταξύ συντρόφων αναρχικών και επαναστατών, πρέπει οπωσδήποτε να υπάρχει ένα κοινό συμφέρον: να τα ξεκαθαρίσουμε αυτό το θέμα, για να μπορούμε να είμαστε σε θέση να κατέχουμε τα αναλυτικά εργαλεία που θα μας βοηθήσουν να κατανοήσουμε καλύτερα την πραγματικότητα και συνεπώς να βρούμε πιο αποτελεσματικούς τρόπους δράσης. Γιατί εγώ, στο βαθμό που είμαι επαναστάτης κι αναρχικός, αρνούνται κατηγορηματικά να κατοικήσω σε δύο διαφορετικά επίπεδα, σε δύο διαφορετικούς κόσμους, τον κόσμο της θεωρίας από τη μια και τον κόσμο της πρακτικής από την άλλη. Γιατί ακριβώς θεωρία μου είναι η πρακτική μου και πρακτική μου η θεωρία μου.

Φυσικά μια τέτοιου είδους εισήγηση, σαν κι αυτή που έκανα, θα μπορούσε να μη σας ενδιαφέρει και πολύ - και σίγουρα δεν θα αρέσει καθόλου σ' αυτούς που είναι ερωτηθέντες σε της παλιές θεωρίες - αλλά πιστεύω ότι ο κόσμος έχει αλλάξει. Είμαστε μπροστά σε μια καινούργια κοινωνική κατάσταση, μπροστά σε μια τραγική κι επιπλέον πραγματικότητα, που δεν επιτρέπει πνευματική συρρίκνωση, όπως επίσης δεν επιτρέπει και αναλύσεις οριστοκρατικού τύπου και φύσης. Η δράση πλέον δε διαφοροποιείται από την πρακτική και τη θεωρία, κι αυτή η μικρή διαφοροποίηση που ακόμη υπάρχει, τείνει στο μέλλον να εκλείψει. Μια γιατί πιστεύω ότι είναι σημαντικό να μιλήσουμε για τις βαθιές μεταβολές του καπιταλισμού, γιατί βρισκόμαστε μπροστά σε μια κατάσταση ταχείας αναδιάρθρωσης της συστήματος αρχιχίας.

Ας αφεθούμε το στάδιο στο οποίο βρισκόταν το καπιταλιστικό σύστημα στις αρχές της δεκαετίας του '80, μόλις δέκα χρόνια πριν. Αντιμετώπιζε οξυμένα προβλήματα όσον αφορά το πολύ υψηλό κόστος της παραγωγής, τη μεταβολή των σταθερών εγκοστώσεων και οπωσδήποτε την ανάπτυξη των κοινωνικών αγώνων. Σας προκαλώ τώρα να αναλογιστείτε με ποιο τρόπο, παρά πολύ γρήγορα, μέσα σε πεντε έτη χρόνια, κατορθώσε να μεταβληθεί και να ξεπεράσει μ' ένα αφανιστικό τρόπο όλες αυτές τις δυσκολίες του και πως τελικά παρουσιάστηκε

στο τέλος της δεκαετίας του '80 - μ' ένα πρόγραμμα οικονομικής και ιμπεριαλιστικής διαχείρισης ολόκληρου του κόσμου, που δεν έχει προηγούμενο στην ιστορία και το οποίο κινείται προς την κατεύθυνση κλεισίματος του κύκλου της εξουσίας. Τι συνέβη λοιπόν; Πως είναι δυνατόν το καπιταλιστικό σύστημα κυριαρχίας - παρά τη διαφανή κρίση του - να κατορθώσει να ξανασταθεί στα πόδια του με έναν τρόπο γρήγορο και τόσο ριζοσπαστικό;

Τι ακριβώς συνέβη οπωσδήποτε το ξέρουμε (δεν είναι άλλωστε η τεχνική αποψη που πρέπει να μας κάνει ν' αναρωτημαστέ η να μας εκπληρώσει). Αυτό που κατά βάση συνέβη είναι ότι επενδύθηκε μια καινούργιου τύπου τεχνολογία στην παραγωγική διαδικασία κι έτσι μειώθηκε το κόστος παραγωγής και αντικαταστάθηκαν τα παραγωγικά προγράμματα από νέα. Αυτά όμως είναι γνωστά και συνιστούν το ουσιαστικό στοιχείο της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης.

Το ουσιαστικό στοιχείο νομίζω ότι βρίσκεται στην πολύ εξύπνη χρησιμοποίηση της εργατικής τάξης, γιατί εδώ επεκτενήθηκαν ο τύπος μιας οριστικού χαρακτήρα κρίσης του κεφαλαίου. Ήξερε λοιπόν το κεφάλαιο να επιτεθεί με πολύ εξύπνο τρόπο στην εργατική τάξη, να της δώσει ένα αποφασιστικό χτύπημα που θα την αποδιάρθρωσε, θα την κατακερματίσει, θα τη διενεμε μέσα στον κοινωνικό χώρο και φυσικά θα την έκανε ακόμα φτωχότερη - μπόρεσε δηλ. να της σπασει το ήθικ για να την εξοντώσει, να την εκμηδενίσει. Φυσικά, στην αρχή το κεφάλαιο διατόξευε να μπει σ' αυτή τη συγκεκριμένη περίπτωση, γιατί το να γίνουν περικοπές στο κόστος εργασίας ανεκοθεν δημιουργούσε κοινωνικές αντιδράσεις. Ολοι όμως οι αντιπροσωπιοί του κεφαλαίου που είναι μέσα στις ακαθήμες επαναστατημένων συνεχώς ότι αυτός ο κίνδυνος δεν υπάρχει πλέον ή ότι βρίσκεται σ' έναν δρόμο σταδιακής εξοφάνσης. Ετσι αυτή τη στιγμή που μιλάμε είναι δυνατό να στέλνουν δεκάδες εργάτες στα σπλάχνα τους για να κάνουν τις (αναγκαίες για το κεφάλαιο) τροποποιήσεις στους παραγωγικούς τομείς ή για να αναπτύξουν άλλους.

Παράλληλα βέβαια προσπαθούν οι εξουσιαστές να πείσουν τον κόσμο ν' αποκτήσει μια ανοιχτή νοοτροπία και να παίρνει μέρος στη συζήτηση γι' αυτή την κατάσταση. Αυτός είναι ο καινούργιος στόχος του κεφαλαίου και σ' αυτόν έχουν κληθεί να συμβάλλουν συνεργαζόμενες όλες οι κοινωνικές δυνάμεις: κόμματα, συνδικάτα, διαφοροί κοινωνικοί φορείς, οι δυνάμεις καταστολής, τα σχολεία σ' όλα τα επίπεδα, ο ίδιος δηλ. ο τρόπος μόρφωσης, τα ΜΜΕ, η κουλτούρα, ο πολιτισμός. Μιλάμε επομένως για μια παγκόσμια σταυροφορία πρωτοφανών διαστάσεων, που στοχεύει στο να κατασκευάσει αυτό που θέλουν ν' αποκαλούν "καινούργιο άνθρωπο", τον καινούργιο εργάτη-μενο.

Και ποιά είναι τα χαρακτηριστικά αυτού του καινούργιου ανθρώπου; Δεν είναι ένας άνθρωπος που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί βίαιος, είναι περισσότερο δημοκράτης, συζητάει, συνδιαλέγεται, είναι ανοιχτός στις γνώμες των άλλων, συνεργάζεται, συμμετέχει π.χ. στα συνδικάτα, κάνει απεργίες (απεργίες φυσικά συμβολικού χαρακτήρα). Άλλα τι είναι αυτό που έχει αλλάξει μέσα του; Εκεί σίγουρα κασι την ίδια του την ταυτότητα ως εκμεταλλευόμενος, εκεί επειδή εξοφάνιστη η εκμετάλλευση, αλλά επειδή του παρουσιάστηκε μια καινούργια σφαίρική αποψη των πραγμάτων, μέσα στην οποία ο ίδιος ασάβαντα συμμετοχός και υπεύθυνος και σ' όνομα αυτής της κοινωνίας και κοινωνικής αλληλεγγύης είναι διατεθειμένος για νέες θυσίες να προσαρμώσει, να κασι η ν' αλλάξει ενδεχομένως δουλειά, να κασι την ίδια του την ποιότητα όσον αφορά την υποστήθα του και σαν άνθρωπος, αλλά και σαν εργαζόμενος. Είναι ακριβώς αυτό που συστημικά ζητούσε ο κεφάλαιο τα τελευταία δέκα χρόνια.

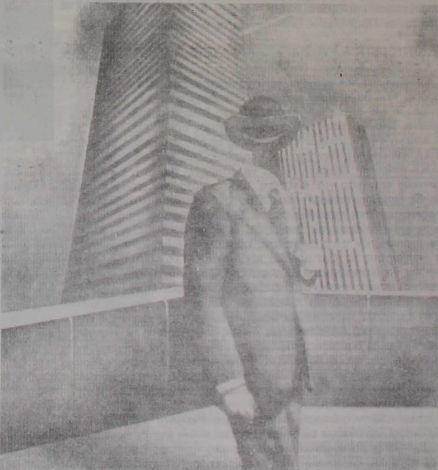
Κάτω από τις νέες συνθήκες που διαμορφώνονται, δεν έχει πια το κεφάλαιο ανάγκη την ειδική, αλλά πολύ μικρή - ως το πομπε έτσι - (παραγωγικές) ειδικότητες. Ελαστικοποίηση λοιπόν της οργάνωσης της παραγωγής, αλλά και των ιδιών των ιδιών. Το μπι μας τώρα πρέπει να είναι πιο γρήγορο από το μυσό μας, η απόφαση συγκεκριμένη και περιορισμένη μετόν πολλών και μικρών δυνατών επιλογών. Σαν αντιπροσωπευτικό παράδειγμα του νέου τρόπου συμπεριφοράς, σκέψιτε και αντίδραση δε μπορούσατε ν' αναμενόμενη τα video games. Μέσα σ' αυτήν ακριβώς τη διαμορφωμένη κατάσταση πραγμάτων η εργατική κεντρικότητα, όπου που λέμε κεντρικότητα της εργατικής τάξης, έχει δυστυχώς δύναμη.

Στο σημείο αυτό χρειάζεται να τονώσουμε ότι η ανάπτυξη του κεφαλαίου δεν είναι μια διαδικασία ομοιογενής. Μ' αυτήν την έννοια

υπάρχουν καταστάσεις περισσότερο ή λιγότερο προωθημένες είτε σε ενδοκρατικό, είτε σε γεωγραφικό επίπεδο. Λέμε δηλαδή για τις διαφορές των γεωπολιτικών περιοχών γενικής κίνησης το κεφάλαιο διαφορές πάνω στην ικανότητα ανάπτυξης των επιμέρους περιοχών, τις οποίες, το κεφάλαιο γνωρίζει πολύ καλά και τις εκμεταλλεύεται αναλογικά, οξύνοντας τα προβλήματα στις περισσότερο εκμεταλλευόμενες περιοχές και αμβλύνοντας τα στις περισσότερα αναπτυγμένες.

Τι είναι επομένως αυτό που συμβαίνει στην πραγματικότητα; Κατασκευάζεται ένας τοίκος, όχι φυσικός, αλλά πολιτισμικός, ένας τοίκος σε νοητικό επίπεδο, ο οποίος είναι ικανός να διαχωρίσει από τη μια πλευρά του αποκλεισμένους κι από την άλλη πλευρά του εσωκλεισμένους.

νους, δηλαδή από τη μια πλευρά όλους αυτούς που εξακολουθούν να διαχειρίζονται την εξουσία κι από την άλλη όλους αυτούς που θα είναι παντοίγια αποκλεισμένοι από αυτή τη διαχείριση - εννοώντας με τη λέξη εξουσία ο αυτή την περίπτωση όχι τη διαχείριση του κράτους αλλά τις ίδιες τις πρακτικές δυνατότητες να φτάσουν σε καλύτερες συνθήκες ζωής. Τι είναι όμως αυτό που στηρίζει αυτόν τον τοίχο; Τι είναι δηλ. αυτό που εγγυάται τον διαχωρισμό περί του οποίου μιλάμε; Είναι ακριβώς ένας διαφορετικός τρόπος αντίληψης της ίδιας της ανάγκης. Αν σκεφτούμε τον παλιό τρόπο αντίληψης της εκμετάλλευσης, ο εκμεταλλευτής κι ο εκμεταλλευόμενος επιθυμούσαν ακριβώς το ίδιο πράγμα, με τη διαφορά ότι ο ένας το είχε, ενώ ο άλλος όχι. Άλλα, αν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί μέχρι βαθού η κα-

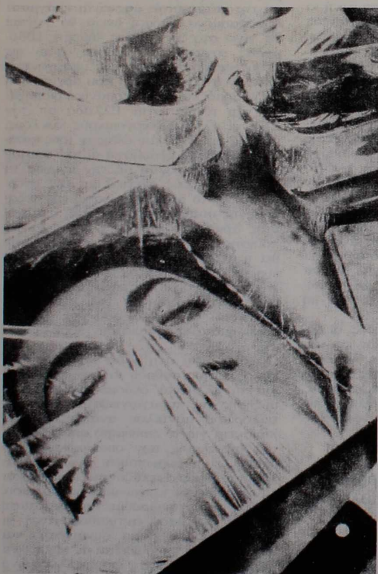
τασκευή του συγκεκριμένου αυτού τοίκου, θα υπήρχαν σ' αυτή την περίπτωση δύο διαφορετικές επιθυμίες, δηλ. επιθυμίες δυο πραγμάτων εξ' αντικειμένου διαφορετικών. Κατ' αυτό τον τρόπο οι αποκλεισμένοι θα μπορούσαν να επιθυμούν μόνο αυτό το οποίο κατέχουν, όχι αυτό το οποίο ανήκει στους εσωκλεισμένους, γιατί δεν θα μπορούσαν να καταλάβουν πλέον την έννοια και τη σημασία του, αφού θα τους αφαίρουνταν η δυνατότητα κατανοήσης όλων αυτών που θα κατείχαν οι εσωκλεισμένοι.

Σήμερα διαχωρίζεται στον ορίζοντα ένα ανθρωπινό μοντέλο (το οποίο κατασκευάζουν αυτή τη στιγμή) που μοιάζει με ζώι που αποτελείται από κακά και σάρκα και το οποίο έχει μελετηθεί μέσα στα εργαστήρια. Αυτή είναι η σημερινή τεχνολογική κοινωνία βασιζόμενη πάνω στην πληροφορική. Κι αφού οι μηχανές που κατασκευάζονται δεν μπορούν να φτάσουν το επίπεδο των ανθρώπων - γιατί ποτέ καμία μηχανή δεν είναι δυνατόν να κάνει αυτό που μπορεί να κάνει ο άνθρωπος - υποβιβάζουν τον άνθρωπο στο επίπεδο της μηχανής, δηλ. του μείωνων την ίδια του τη δυνατότητα να κατανοεί και σιγά σιγά αρχίζουν να τον επιπεδοποιούν, όσον αφορά το πολιτισμικό του υποβάθρο, κατασκευάζοντας διαφορές ανάγκες, οι οποίες είναι κοινές για όλους. Αυτός είναι ο καπιταλισμός που εμφανίζεται αυτή τη στιγμή στην ιστορία του κόσμου, όταν μιλάμε δηλ. για νεοφιλελευθερισμό εννοούμε αυτήν ακριβώς την κατάσταση, όταν μιλάμε για παγκόσμια κυριαρχία εννοούμε αυτό ακριβώς το σχέδιο, οπωσδήποτε

οχι τις παρούσες συνθήκες κυριαρχίας, ούτε τον παλιό καπιταλισμό.

Μπροστά σ' αυτό το σχέδιο και τις τεράστιες δυνατότητες κυριαρχίας, κότερες και ο υπαρκτός σοσιαλισμός - ένα τέτοιο είδους γεγονός δε θα μπορούσε ποτέ να συμβεί κάτω από τις συνθήκες του παλαιού καπιταλισμού - γιατί δεν υπάρχει πια η ανάγκη διάσφασης του κόσμου σε δύο αντιπαραμέτωγες μισοί, ο καυονύριος καπιταλισμός δεν είναι συναναγκασμένος με τους ορους της αγοράς. Ο καυονύριος υπεριοικτιστικός καπιταλισμός έχει διακριτικό χαρακτήρα και το σχέδιο του είναι να διαχειριστεί τον κόσμο για λογαριασμό μιας μικρής μειοψηφίας εσωκλεισμένων στις πλάτες μιας μεγάλης μάζας αποκλεισμένων και στα πλαίσια αυτού του σχεδίου, τουλάχιστον αυτή τη στιγμή, όλα τα διαθέσιμα μέσα χρησιμοποιούνται από την πλευρά του κεφαλαίου, από τα καινούργια (στα οποία ήδη αναφερθήκαμε) μέχρι τα πιο παλιά (τόσο παλιά όσο παλιός είναι ο κόσμος, δηλ. ο πόλεμος, η καταστολή, η βαρβαρότητα ανάλογα με την κατάσταση).

Ας πάρουμε για παράδειγμα αυτό που συμβαίνει σήμερα στην πρώην Γιουγκοσλαβία, όπου ένας τρομερός πόλεμος αναγκάζει ένα λαό να πολεμά, για να μειωθούν στο ελάχιστο οι ικανότητες του, ώστε, όταν μετέπειτα επέλθουν - ενόψει μιας καταστροφής η οποία χαρακτηρίζεται από την απόλυτη καταστροφή - με μια μικρή φύση και ποσότητας ανθρωπιστική βοήθεια, να θεωρηθεί αυτή σαν ένα μεγάλο και σημαντικό γεγονός μέσα στο κλίμα της απόλυτης κι ολοκληρωτικής μείζονας. Ας αφετούμε λίγο μια υποθετική κατάσταση στην πρώην Γιουγκοσλαβία, χωρίς τον πόλεμο. Μια μεγάλη υποταχτικότητα στις πόρτες της Ευρώπης, στα βόρεια σύνορα της δικής σας χώρας και παραπλευρώς στην Ευρωπαϊκή κοινότητα, έτοιμη να εκραγεί, να ξεσπάσει δηλ. βαθιά κοινωνική κρίση. Κανέναν είδους οικονομική επέμβαση, τότε, δε θα μπορούσε να οδηγήσει αυτή την κατάσταση στα καταναλωτικά επίπεδα της Δύσης. Το μόνο που έμενε ήταν ο πόλεμος, δηλ. αυτό το παλιό εργαλείο, και στη συγκεκριμένη περίπτωση, τελικά, χρησιμοποιήθηκε. Ο αμερικανικός υπεριοικτισμός (και ο παγκόσμιος φυσικά) επενέβη στο Ιράκ και στη Σομαλία, αλλά είναι αμφίβολο αν θα μπορούσε να παρεμβεί στη Γιουγκοσλαβία, γιατί αυτή η κατάσταση αδύνατης εξέγερσης πρέπει να εκμηδενιστεί εντελώς.

Οπωσδήποτε λοιπόν έχουμε χρήση των παλιών εργαλείων, την ίδια στιγμή που τα καινούργια αρχίζουν να χρησιμοποιούνται ανάλογα με την κατάσταση, ανάλογα με το κοινωνικό και οικονομικό πλαίσιο μέσα στο οποίο θέλει να παρεμβεί ο υπεριοικτισμός. Τα κύρια εργαλεία όμως του καπιταλισμού σ' ολοκληρωτικό τον κόσμο παραμένουν βασικά οι νέες τεχνολογίες. Πάνω σ' αυτές, συντροφοί, πρέπει ν' αναπτύξουμε μια μικρή σκέψη για να ξεκαθαρίσουμε αυτό το πρόβλημα από διάφορες ασφαιρες. Μεταξύ της παλιάς και της νέας τεχνολογίας υπήρξε αυτό που προσδιορίζουμε σαν ποιστικό άλμα. Σαν νέες τεχνολογίες ορίζουμε αυτές που βασίζονται στην πληροφορική, στο λέιζερ, στο άτομο, στα υποατομικά μόρια, στα καινούργια υλικά, στις γενετικές έρευνες (είτε αυτές αφορούν στον άνθρωπο, είτε τα ζώα, είτε τα φυτά). Αυτές οι τεχνολογίες είναι και εντελώς διαφορετικό και πολύ λίγη σχέση έχουν με την παλιά τεχνολο-

γία. Η παλιά τεχνολογία μπορούσε να μεταλλάξει την ύλη, δηλ. την ίδια την πραγματικότητα. Η νέα τεχνολογία έχει εισχωρήσει στο εσωτερικό της πραγματικότητας, δεν τη μεταβάλλει, αλλά τη δημιουργεί - δημιουργεί δηλ. μια μεταβολή όχι μόνο σε επίπεδο μορφών, αλλά μια εν δυναμεί μεταβολή σε μοριακό επίπεδο. Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι δημιουργεί μια διανοητική τύπου μεταβολή. Ας αφετούμε λίγο σχετικά με τη χρήση της τηλεόρασης. Πώς δηλ. αυτό το εργαλείο επικοινωνίας έχει μπει στο εσωτερικό των ιδιών μας των εαυτών, μέσα στο ίδιο μας το κεφάλι. Πώς έχει αρχίσει να μεταβάλλει την ικανότητα μας να βλέπουμε και να κατανοούμε την πραγματικότητα. Πώς μεταβάλλει είτε τις σχέσεις χρόνου είτε τις σχέσεις χώρου. Πώς έχει αρχίσει να μεταβάλλει τη δυνατότητα μας να βγούμε έξω από τους ίδιους μας τους εαυτούς και ν' αλλοζούμε την πραγματικότητα.

Οι επαναστάτες αναρχικοί συντροφοί θεωρούν στην πληροφορία ότι δεν μπορεί να γίνει επαναστατική χρήση του συνόλου των μοντέρνων τεχνολογιών. Ξέρω βέβαια πολύ καλά ότι πάνω σ' αυτό το ζήτημα υπάρχει μια ανοικτή συζήτηση, η οποία όμως βασίζεται σε μια ασάφεια, δηλ. επιχειρεί να διαχειριστεί με τον ίδιο τρόπο δύο πράγματα ριζικά διαφορετικά. Το παλιό επαναστατικό όνειρο, το οποίο - για να ποίμε ένα παράδειγμα - αντιπροσωπεύονταν στη δεκαετία του '30 από τον ισπανικό αναρχοσυνδικαλισμό, ήταν το να επιτεθούμε στην εξουσία και να τη νικήσουμε, να πάρει δηλ. η εργατική τάξη τα παραγωγικά μέσα για λογαριασμό της και να τα χρησιμοποιήσει σε μια μελλοντική κοινωνία με τρόπο και πιο ελεύθερο, αλλά και πιο ορθολογικό. Για τις νέες τεχνολογίες δε θα είναι ποτέ δυνατή καμία χρήση πιο σωστή και πιο απελευθερωτική, γιατί δε βρίσκονται πιο μπροστά από μας μ' έναν αντικειμενικό τρόπο, όπως οι παλιές τεχνολογίες που παρελθόντες, αλλά είναι δυναμικές τεχνολογίες, δηλ. κινούνται κι έχουν εισχωρήσει μέσα μας κι αν γρήγορα δεν επιτεθούμε εναντίον σ' αυτές τις τεχνολογίες, δε θα μπορούσαμε ποτέ να καταλάβουμε που ακριβώς πρέπει να επιτεθούμε και εναντίον σε τι. Αντί να μπορούσαμε να κάνουμε κτήμα μας αυτές τις τεχνολογίες, θα είναι ακριβώς αυτές οι τεχνολογίες που θα κάνουν κτήμα τους εμάς τους ίδιους και φυσικά, σ' αυτή την περίπτωση, δε θα γίνει ποτέ κοινωνική επανάσταση. Αυτό που θα μπορούσε να γίνει, συντροφοί, είναι η τεχνολογική επανάσταση του ίδιου του κεφαλαίου. Δεν είναι λοιπόν δυνατή μια επαναστατική χρήση των καινούργιων τεχνολογιών.

Αυτή ακριβώς η ασάφεια μοιάζει πολύ με την παλιά ασάφεια της δυνατής επαναστατικής χρήσης του πόλεμου. Ασάφεια η οποία διέκρινε πολλούς συντροφούς - αν και αρκετά ενημερωμένους - οι οποίοι έλεγαν πριν τον Α' παγκόσμιο πόλεμο ότι δεν είναι δυνατή μια επαναστατική χρήση του πόλεμου, γιατί ο πόλεμος ήταν και θα είναι πάντα εργαλείο θανάτου. Ανάλογα δεν είναι δυνατή μια επαναστατική χρήση της νέας τεχνολογίας, γιατί αυτή θα είναι πάντα εργαλείο θανάτου. Αρα λοιπόν τι απομένει; Το μόνο που απομένει είναι η ίδια η καταστροφή, η επίθεση τώρα, και όχι αργία, όταν το σχέδιο για το οποίο μιλήσαμε δε έχει ολοκληρωθεί. Όλοι όσοι συνεχίζουν να τρέφουν ψευδαίσθησεις δε καταλήξουν μέσα σ' αυτές.

Το σαιμποτάζ τώρα, η καταστροφική επίθεση αυτήν ακριβώς τη στιγμή είναι το συμπέρασμα στο οποίο καταλήγει η ανάλυση πάνω στο μεταβιομηχανικό καπιταλισμό. Στο σημείο αυτό της καταστροφικής επίθεσης, η συζήτηση που καναμε στην αρχή κλείνει, η θεωρία ενώνεται με την πρακτική, η ανάλυση πάνω στο μεταβιομηχανικό καπιταλισμό, γίνεται δηλ. εργαλείο για τον εξεγερτικό, επαναστατικό αναρχισμό, γίνεται εργαλείο απελευθέρωσης. Γιατί όλοι αυτοί οι άνθρωποι και τα πράγματα που βρίσκονται στο εσωτερικό του σχεδίου αναδιάρθρωσης του κεφαλαίου δεν αξίζουν τίποτε διαφορετικό, οπότε εγώ προτείνω επίθεση. Και δε μιλάω φυσικά για τυφλή επίθεση, αλoγν η απεγνωσμένη, αλλά για μια επαναστατική επίθεση με ορθάνοιχτα τα μάτια για να κατανοήσουμε και να δράσουμε.

Όπως προαναφέραμε βέβαια, όλες οι καταστάσεις μέσα στις οποίες αυτό το γενετικό καπιταλιστικό σχέδιο του κεφαλαίου πραγματοποιείται μέσα στο χώρο και το χρόνο δεν είναι ίδιες, υπάρχουν πιο προωθημένες και πιο καθυστερημένες. Υπάρχει - ακόμη κι αυτή τη στιγμή - ένας πλατύς χώρος για τον εξεγερτικό, μαζικό αγώνα, για την παρέμβαση στους ενδοιασμούς αγώνες, υπάρχουν αυτοί οι περιορισμένοι αγώνες, ακόμη και σε τοπικό επίπεδο, που όμως έχουν συγκεκριμένο στόχο κι έχουν γεννήσει από συγκεκριμένες ανάγκες και οι οποίοι δεν πρέπει να θεωρηθούν για κανένα λόγο δευτερευουσες υποθέσεις, γιατί ακόμη κι αυτές οι μορφές αγώνα οπωσδήποτε εννοχλούν τις παγκόσμιες συνθήκες ανάπτυξης του κεφαλαίου. Γι' αυτό η παρέμβαση μας σ' αυτές μπορεί ν' αποτελέσει στοιχείο αντίστασης στο κε-

φάλαιο.

Οπωσδήποτε πάντως, είναι αναγκαίο να δοούμε ποια ακριβώς εργαλεία και μέσα κατεχομε, δηλ. ποια ακριβώς εργαλεία οργανωτικού χαρακτήρα μας έχουν μείνει στα χέρια μας, αφού η διάλυση της εργατικής τάξης έχει καταστήσει αδύνατη οποιαδήποτε χρησιμοποίηση του συνδικαλισμού, εμπειρία που, είμαι σίγουρος ότι, όλοι οι συντροφοί, που βρίσκονται απόψε εδώ, έχουν αποκομίσει από την προσώπιση τους συμμετοχή στους κοινωνικούς αγώνες. Αρα πρέπει η δημιουργία καινούργιων εργαλείων στο εσωτερικό των ενδοιασμών αγώνων, εργαλεία περιορισμένα στην αρχή, είτε όσον αφορά το χώρο, είτε όσον αφορά το χρόνο, ευελκτα όμως, για να είναι σε θέση να παρεμβούν με άμεσο τρόπο, απαλλαγμένα από το φίλτρο είτε το συνδικαλιστικό, είτε το κομματικό. Πυρήνες εργαζομένων και εν γενεί εκμεταλλευομένων που δημιουργούνται με βάση ένα συγκεκριμένο πρόβλημα και που θέτουν ένα στόχο, ο οποίος μπο-

ρεί ενδοχομένως να είναι περιορισμένος, αλλά ξεκαθαρός, προσδιορισμένος, όχι παγκόσμιος, ούτε επαναστατικός χαρακτήρα, ένας στόχος πολύ ακριβής, γιατί σε συγκεκριμένες καταστάσεις τους ανθρώπων τους ενδιαφέρει να δώσουν στα παιδιά τους ψωμί να φάνε - δεν μπορούμε προφανώς να ισχυριζόμαστε ότι όλοι θάταν εν δυναμεί διαθέσιμοι να αυτοδυναστούν στο όνομα ενός παγκόσμιου αναρχισμού, δηλ. περιορισμένοι στόχοι που δε αποσκοπούν στο να μαθούν οι άνθρωποι πάνω στις δικές τους εμπειρίες. Μάλαμε για πυρήνες, μέσα στους οποίους η δική μας παρουσία, στο βαθμό που είμαστε αναρχικοί, έχει συγκεκριμένη λογική να ωθήσει στον αγώνα και να καταστήσει σαφές ότι μοναχά ο αγώνας μπορεί να πραγματοποιηθεί αυτοί του στόχους, δηλαδή ο άμεσος αγώνας που είναι ανεξαρτήτως από κάθε κομματική ή συνδικαλιστική ηγεσία. Αρα όταν ολοκληρωθεί αυτός ο στόχος, ο πυρήνας ξαναμαζεύεται και διατελείται και οι συντροφοί αρχίζουν για μια ακόμη φορά την ίδια δουλειά σε μια διαφορετική κατάσταση, γυρίζουν δηλ. σε όλα και ξαναρχίζουν απ' την αρχή.

Αλλά για ποιους ακριβώς συντροφούς μιλάμε αυτή τη στιγμή; Για συντροφούς αναρχικούς. Και για αυτούς αναρχικούς συγκεκριμένα. Πολλοί από μας φυσικά είμαστε αναρχικοί συντροφοί. Αλλά πόσοι από μας έχουν μπει στην για μας συγκεκριμένη και ουσιαστική δραστηριότητα; Ποσοί από μας σταματούν μπροστά από το κατώφλι του ίδιου του προβλήματος και λένε πάνω απ' όλα: 'εμείς παρουσιάζομαστε μέσα στους αγώνες, προτείνουμε το σχέδιο μας και έπειτα οι εκμεταλλευόμενοι θα κάνουν αυτό που νομίζουν αυτοί καλύτερα. Εμείς, από την πλευρά μας, το καθήκον του έχουμε ήδη κάνει, βάλαμε τη συνείδηση μας στη θέση της. Κατά βάθος ποιος είναι ο στόχος, ο σκοπός ενός αναρχικού; Αυτός της απλής προηγμένης. Σαν αναρχικοί για οποιοδήποτε πρόβλημα που παρουσιάζεται έχουμε μπροστά μας μια δεδομένη λύση. Παρουσιάζομαστε μπροστά στο το

πρόβλημα, προτείνουμε τις λύσεις μας και επιστρέφουμε στο σπίτι μας."

Οχι, διαφωνώ, γιατί αυτός ο τύπος του αναρχικού, βρίσκεται σε μια διαδικασία τελειωτικής εξορίας. Αυτές οι μούμιες ανήκουν στην ιστορία. Οι συντροφοί πιστεύω ότι πρέπει να επιληφθούν αμέσως και προσωπικά όλων των ευθυνών των αγώνων. Γιατί ο στόχος πάνω στον οποίο θα έπρεπε να αγωνιστούν οι εκμεταλλευόμενοι σε συγκεκριμένες καταστάσεις, είναι ένας κοινός στόχος, γιατί εμείς είμαστε εκμεταλλευόμενοι όπως αυτοί, δεν έχουμε κανένα πρόνομι, δεν ανήκουμε σε δύο διαφορετικούς κόσμους. Και γι αυτό ακριβώς το λόγο δεν βλέπω γιατί θα έπρεπε να επιτεθούν ο αυτόν τον κόσμο πριν από μας. Και δε βλέπω για ποιο λόγο θα πρέπει να παίρνουμε το δρόμο να επιτεθούμε μοναχοί π.χ. στην περίπτωση που αυτοί είναι παρόντες. Φυσικά το ιδανικό είναι ο μαζικός αγώνας. Αλλά μπροστά στο σχέδιο της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, οι αναρχικοί πρέπει αποσώδηποτε να αισθανθούν υπεύθυνοι. Και να αποφασίσουν να επιτεθούν προσωπικά και αμέσως και όχι να περιμένουν το σχήμα της εκδήλωσης του μαζικού αγώνα απ' την πλευρά των υπολοίπων εκμεταλλευόμενων, γιατί αυτό το σχήμα μπορεί και να μην φτάσει ποτέ. Και είναι ακριβώς ο αυτό το σημείο που εκδηλώνεται η καταστροφική επίθεση. Σ' αυτό το σημείο είναι που κλείνει και ο κύκλος. Τι ακριβώς πρέπει να περιμένουμε;

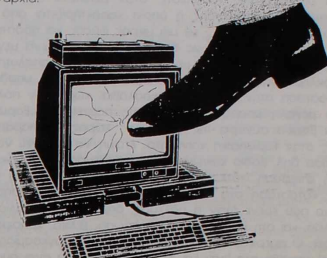
Στην Ιταλία στο πρώτο μέρος της δεκαετίας του '80 έγιναν οι μεγάλοι μαζικοί αγώνες εναντίον στις πυρηνικές εγκαταστάσεις. Μια από τις πιο χαρακτηριστικές στιγμές τους υπήρξε ο αγώνας εναντίον στην πυρηνική βάση του Κομπί. Εκεί συγκυβερτήσαμε τους αυτονομιστές πυρηνικής βάσης που δρούσαν επί τρία χρόνια. Τρία χρόνια αγωνιστήκαμε μαζί με τον υπόλοιπο κόσμο και ο αγώνας φυσικά μαζικοποιήθηκε. Για διαφορετικούς αποσώδηποτε λόγους δεν υπήρξε ένας κανός να σταματήσει την κατασκευή της πυρηνικής βάσης, αλλά δεν είναι κι ένας αγώνας που εμείς τον θεωρούμε προνομιούχο. Είναι απλώς ένας από τους δυνατούς αγώνες στον οποίο μπορούν να συμμετέχουν οι αναρχικοί που υποστηρίζουν την εξέγερτική άποψη. Δηλαδή ένας από τους τσάους δυνατούς ενδιάμεσους αγώνες.

Αλλά τον ίδιο καιρό και στα αμέσως επόμενα χρόνια, στην Ιταλία πραγματοποιήθηκαν περισσότερες από 400 επιθέσεις εναντίον σε εγκαταστάσεις ηλεκτρικής ενέργειας. Δηλαδή σαμποτάζ εναντίον σε κέντρα ηλεκτρικής ενέργειας, είτε λειτουργούσαν αυτά με άνδρα, είτε διαφορετικά, καταστροφή των μεγάλων μεταφορικών στύλων (των τριπόδων μεταφορικών στύλων της ΔΕΗ, ακόμα και τριπόδων στύλων μεταφοράς μεγάλων ποσών ενέργειας που ήταν σε θέση π.χ. να τροφοδοτήσουν μια ολοκληρωμένη γεωγραφική περιοχή). Μερικοί απ' αυτούς τους αγώνες φυσικά μετομορφώθηκαν εκ των υστέρων σε μαζικούς αγώνες, δηλαδή σε ορισμένα σχέδια σαμποτάζ αποσώδηποτε υπήρξαν και μαζικές επιμεταστροφές. Σε άλλες όμως όχι. Συντροφοί εντέλως αγνώστοι, μια άγνωστη νύχτα στην εξοχή ανατίναξαν τους στύλους μεταφοράς ηλεκτρικού ρεύματος. Αυτές οι επιθέσεις διακρίθηκαν σε εθνικό επίπεδο και κατά τη γνώμη μου κατέχουν δύο βασικά, ουσιαστικά χαρακτηριστικά: αποτελούν επιθέσεις εναντίον στο κεφάλαιο (μία εύκολη και απλή επιθεση, στο βαθμό που δεν χρησιμοποιούνται εργαλεία υψηλής τεχνολογίας), και μπορούν να επαναληφθούν (ο καθένας μπορεί π.χ. να κάνει έναν περίπατο, μια νύχτα που δεν έχει συγκεκριμένη ημερομηνία, ολότελα είναι μια ενέργεια που κάνει καλό στην υγεία).

Αρα δηλαδή δεν ήταν οι αναρχικοί αυτοί που περιμεναν να ξυπνήσουν οι μαζες, σκέφτηκαν να ξυπνήσουν αυτοί οι ίδιοι μόνοι τους. Και σκεφτείτε ότι παγω στο σύνολο 400 επιθέσεων, τις οποίες γνωρίζουμε αυτή τη στιγμή, πρέπει να υποθεσούμε την ύπαρξη τουλάχιστον άλλων τσάων που δε γνωρίζουμε, γιατί η εξουσία κρύβει αυτά τα γεγονότα, στο βαθμό που φοβάται για μια διάχυση αυτών των δραστηριοτήτων σαμποτάζ, η οποία θα γίνεται με τον καταλλήλο τρόπο σ' ολοκληρωτή την επικράτεια, δεν είναι δυνατόν να είναι ελεγχέσιμη. Δεν υπάρχει στρατός στον κόσμο ο οποίος να είναι κανός να ελεγχεί αυτού του τύπου τη δραστηριότητα. Επί πλέον αυτό που, τουλάχιστον εγώ, γνωρίζω, όσον αφορά τις 400 ήδη γνωστές επιθέσεις, δεν συνεληφθή ποτέ ούτε ένας συντοροφος.

Θα ήθελα να κλείσω γιατί πιστεύω ότι μιλώσα ιδως πολύ. Η δική μας εξέγερτική και αναρχική επιλογή πέρα του ότι

θα μπορούσε να είναι μια επιλογή που έχει να κάνει με το χαρακτήρα π.χ., είναι μια επιλογή την οποία μας υπαγορεύει η καρδιά μας, αλλά επίσης και το μυαλό μας, δηλ. είναι μια επιλογή που απορρέει από την ικανότητα μιας συνολικής εκτίμησης. Αναρχικοί μ' αυτά που μπορούμε να γνωρίζουμε σε σχέση με την καπιταλιστική αναδιάρθρωση σε παγκόσμιο επίπεδο, δεν βλέπουμε κανένα άλλο δυνατό τρόπο δράσης για τους αναρχικούς, διαφορετικό από την άμεση παρεμβάση καταστροφικού χαρακτήρα. Ακριβώς γι αυτό το λόγο είμαστε υποστηρικτές της εξέγερτικής άποψης. Να γιατί είμαστε εναντίον σε κάθε μολογία, εναντίον σε κάθε είδους πολυλογία. Να γιατί είμαστε εναντίον σε κάθε πολυλογία πάνω στον αναρχισμό. Γιατί ο καθένας των πολιτών έχει τελειώσει. Γιατί ο καθένας βρίσκεται ακριβώς απέναντι απ' αυτή την αίσθηση. Και είναι κάτω από τις μύτες όλων μας. Δηλ. χρειάζεται μοναχά να αποφασίσουμε και να περασούμε στην επιθεση. Και είμαι σίγουρος ότι οι αναρχικοί συντροφοί, υποστηρικτές της εξέγερτικής άποψης, θα ξέρουν και να επιλέξουν αλλά και να ξεχωρίσουν τους τρόπους που θα επιτεθούν, γιατί πάνω σ' αυτή την καταστροφή, συντροφοί, μπορεί να πραγματοποιηθεί η ίδια η αναρχία.

συνέχεια από σελ. 3

ντος προοιούν την αντικαθεστωτική και εξέγερτική πρακτική, καταγράφοντας στο λόγο και στην πράξη το μύθο του κοινωνικού συμβολαίου, η αντιμετώπισή τους είναι και θα 'ναι άμεση με όλους τους τρόπους και τα μέσα που επιβάλλει η κρατική βία και τρομοκρατία.

Η προσπάθεια να εμπεδοθεί στη κοινωνία ο δόξεν αναγκαστικός κοινωνικός ρόλος της αστυνόμεας και του "εγκαταρριπτή" στους κόλπους της απ' τα ανέντιμα και ασυνείδητα στοιχεία απ' τον "στρατηλάτη", Παπαδόπουλο, στοχεύει σε 3 κατευθύνσεις. Ν' ανεβεί το κύρος της, ν' απαλλάγει απ' το ακρόας αυταρχικό προσωπείο της αποφεύγοντας αναίτιες ρήσεις και οδύνσεις και να διαμορφωθεί σ' ένα θεσμικό που η λειτουργία του να συμβιβάζει η εναρμονίζεται με τη δικμοκρατία τους. Και σαν τέτοιος να μη δέχεται αμφισβήτηση.

Οι πράξιοι, οι νταβατζήδες, οι δολοφόνοι, οι προστάτες λεσάων και μαγαζιών, οι αρραβοκάπηλοι, οι λακέδες των αφεντικών, οι τρομοκράτες και δυνάστες των εκμεταλλευόμενων όμως, δεν είναι και δεν πρέπει να θεωρηθούν ποτέ μέρος του κοινωνικού συνόλου αλλά περιθωριακοί και εχθροί.

Και σαν τέτοιον ν' αντιμετωπίζονται.

Οι συνέπειες της εδραίωσης του κοινωνικού συμβολαίου και η ανάπτυξη του αγώνα μας

Η αποδοχή και τυχόν επικράτηση του κλίματος και των παραμέτρων που τηγάζουν απ' το προτεινόμενο διαχειριστικό πλαίσιο της ΠΑΣ.ΟΚικής κυβερνήσεως, θα οδηγήσει στην ολοένα αυξανόμενη εξαθλίωση των εκμεταλλευόμενων, αφαιρώντας τους στο μέλλον οποιοδήποτε μηχανισμό και μέσο αντίστασης. Θα τους μετατρέψει σε άβουλες μηχανές παραγωγής στην καλύτερη περίπτωση ή σε εξαθλιωμένους άνεργους, σ' όνομα της "ανάπτυξης" και του ξεπερασμένου της "κρίσης".

Αυτά που μας προτείνουν είναι, νέοι και μεγαλύτεροι φόροι, για να τρέφονται τα παράσιτα των καταπιεσμένων. Μισθολογία μέχρι τον πληθωρισμό, θέτοντας σε μας την ύπαρξη προβλήματος διαπραγματεύσεως του μεγέθους κλοπής της υπεραξίας. Μέτρα για τη δημιουργία

επένδυτικού κλίματος, παραμυθιάζοντας μας ότι αύξηση επενδύσεων και βελτίωση της κατάστασής μας είναι πράγματα συνυφασμένα. Ειδική μνεία θα πρέπει να γίνει στο ζήτημα της 4ήμερης εβδομάδας εργασίας, που εμφανίζεται ως μέσο σταθεροποίησης των υπάρχοντων δεκτών ανεργίας. Κάτι που άρσιμα ήδη να εφαρμόζεται στη γερμανική βιομηχανία και τέθηκε στην Ελλάδα απ' τον ΣΕΒ κι άλλους οικονομικούς κύκλους. Φυσικά οι λόγοι που ώθησαν τους καπιταλιστές στην εφαρμογή αυτού του μέτρου δε σχετίζονται με την αγωνία κι ευαισθησία τους σχετικά με την ανεργία, αλλά το προοιούν λόγω της αυξανόμενης αυτοματοποίησης, που υπάρχουν ποσότητες των κεφαλών τους. Αν επιληφθεί η μετεωροποίηση της στην ευρωπαϊκή πραγματικότητα, θα πρέπει να επιστημονούμε ότι είναι αμφισβητήσιμη η εφαρμοσιμότητά της, στο βαθμό που τόσο κοινωνικά όσο και τεχνικά προβλήματα την καθιστούν προβληματική.

Κι όλα αυτά στη βάση ενός θεωρητικού κολοσσού σαφώς κι ανεπαρκούς για τα ελληνικά δεδομένα. Αυτό της αίσθησης της παραγωγικότητας και του τελερικού μοντέλου ανάπτυξης, σαν πάνακεια για το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, της σύγκλισης των οικονομιών που επιβάλλει η Ευρωπαϊκή Ένωση. Αναλύοντας και ξεσκεπάζοντας το μύθο και την παγίδα του κοινωνικού συμβολαίου, πρέπει να οργανώσουμε την αντίστασή μας σε μια βάση αντικαθεστωτική κι εξέγερτική. Το κλίμα συνείσεως και ηρωότητας που προοιείται δε πρέπει να παρηγορεί κανένα εκμεταλλευόμενο αλλά επανεισφέρει μπορεί να το μέτρον ήσει προοιόντας και διαμορφώνοντας πιο αποτελεσματικά τη δράση του απέναντι στην επιβαλλόμενη εξαθλίωση και τις επιλογές του διεθνοποιημένου κεφαλαίου.

Η διαμόρφωση ενός αυτοοργανωμένου, αντιθεσμικού, αντικρατικού, πολυμορφου κι ολόμενου αγώνα είναι ο μόνος τρόπος που δε θ' αφήσει κανένα περιθώριο απ' αφεντικό, μέσα απ' τα εκάστοτε διαχειριστικά τμήματα, τους, να καθορίσουν τις ζωές και το μέλλον μας. Στο δράμα της κοινωνικής απελπισίας και της πραγματικής ύστατης της ελευθερίας του ανθρώπινου γένους, δε μπορεί να αντιπαράσχει η ανηθικότητα της καπιταλιστικής βαρβαρότητας σε οποιαδήποτε μορφή της.

ΟΙ ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΠΛΗΓΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΟΥ

Η τραγική κατάσταση σε όλα τα επίπεδα της περιουβιανής κοινωνίας, τελευταία συμπτώματα της οποίας ήταν το κοινοβουλευτικό πρόδικτο του Fujimori και η επιδημία της χολέρας που εξόντωσε τον ήδη καταρρέοντα πληθυσμό, καθώς επίσης και η γοργή ανάπτυξη σε επιθετική βάση των αντάρτικων οργανώσεων Tupak-Amaru και Sendero Luminoso που απειλούν άμεσα πλέον, όχι μόνο τη σταθερότητα αλλά και την ίδια την ύπαρξη του φασιστικού καθεστώτος - αποδοκτο βέβαια απ' όλη την γκάμα του νόμιμου κοινοβουλευτικού σκελετού, αριστερό κεντρώο ή δεξιό - έχει σαν κύριο αποτέλεσμα την εγκαθίδρυση και εξέλιξη μιας κρατικής τρομοκρατίας που όμοια της έχουσε να ζήσουμε πολλά χρόνια. Αναρχικοί και αντι-φασιστές συντρόφοι που βρέθηκαν τον τελευταίο καιρό στην πρωτεύουσα Λίμα πληθροφών:

"...Πολύ άμα τρέχει απ' το ποτάμι της αδικίας στο Περού. Οι σφαγές συνεχίζονται ολόένα και πιο τρομερές, υπάρχουν πληροφορίες για μαζικές δολοφονίες απ' το στρατό που δεν διατίθεν να φτάσει μέχρι την εξόντωση ολόκληρων χωριών. Ακόμα κι αυτά τα μέλη της ένωσης των μαζικών κινήσεων - κάνουν μυστικά κρατικά και ιδιωτικά - κάνουν μυστικά για τις λεγόμενες "επιχειρήσεις ασφαλείας" σε ζώνες που χαρακτηρίζονται σαν φιλική προκείμενες στο αντάρτικο (σημ. το Sendero Luminoso δρα στην περιφέρεια της Λίμας (9 εκατομ. κάτοικοι) στα πανεπιστήμια, και τις πιο φτωχές αγροτικές περιοχές, ενώ το Tupak-Amaru στο εργατικό κίνημα και την περιοχή του Αραζούκι).

Η κρατική τρομοκρατία είναι φοβερή μετά από μια διολισθητική αποδράση για δωρεάν παιδεία, μια εκτεταμένη νυχτερινή επιδρομή των μπάντες σε στο φασιστικές εστίες έσφιξε τον πανικό στους αποδοκούς πολλοί από τους οποίους ούρθηκαν στην ασφάλεια... Η απλή κατηγορία της ανατροπής δράσης - που σημειώθηκε την τεκμηριώνει και την απαγγέλει ο τελευταίος μπασκινός - δικαιολογεί την φυλάκιση, τα βασανιστήρια και τις πολυήμερες καταδίκες. Αυτά που είναι η πραγματικότητα από τους κτηνάδες "γοργίτες" είναι οι συγγενείς, συμπαθούντες ιδεολογικοί και οι σύντροφοι που δεν έχουν ξεχωρίσει ακόμη στις τάξεις του επαναστατικού οργανωμένου αγώνα. Μετά την δικτατορία του Fujimori, καταδικάζουν πολλούς σε ισόβια επιβίωση απλώς και μόνο δεν συνεργάζονται με το καθεστώς, ενώ άλλοι καταδικάζονται σε δεκάδες χρόνια μόνο και μόνο γιατί είναι στην κατηγορία τους κάποιο βιβλίο "ανταρτικό" συμφωνία για το καθεστώς. Επίσης, πριν από λίγους μήνες εγκρίθηκε από το Κογκρέσο η ποινή του θανάτου για όσους κατηγορούνται για την διάπραξη αδικημάτων που σχετίζονται με την "τρομοκρατία" ή για συμμετοχή σε "τρομοκρατικές" οργανώσεις. Ένας άλλος τρόπος άσκησης κρατικής τρομοκρατίας είναι η οικονομική τρομοκρατία. Χρόνια ολόκληρα εργαζόμενα και δεκάδες χιλιάδες εργάτες οδηγούνται με μαθηματική ακρίβεια στην πείνα, έλ' απτίας οικονομικών μέτρων που παίρνει το καθε-

στώς, προκειμένου να εναρμονιστεί με τις νόρμες του ΑΝΤ το οποίο ουσιαστικά κυβερνά τη χώρα. Αναδιωρώνονται η οικονομική δομή της χώρας που βασίζεται στα ορυχεία, την αλιεία, το πετρέλαιο κ.λπ. και "...ξεπουλούνται" (κάτι θυμίζει αυτό) οι βασικές οικονομικές μονάδες αντί πικανό φράκων στα βορειοαμερικανικά τράστ.

Και σαν να μην έφθαναν όλα αυτά, το κράτος πληρώνει όλα αυτά, 60 εκατομμύρια δολάρια κάθε μήνα για να ξεπληρώσει παλιά χρέη του! ΤΟ ΑΝΤΙΕΘΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗ ΛΑΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Οι συνθήκες απόλυτης φτώχειας και εξθλίωσης δημιουργούν και τις συνθήκες για τον αγώνα του λαού ενάντια τους. Η πείνα, οι μαζικές δολοφονίες, η τρομοκρατία των "γοργίτων" και των παραστρατοικών ομάδων, οι εξοντώσεις στις φυλάκες, η χολέρα και χιλιάδες δύο άλλες αιτίες έχουν προκαλέσει ένα βαθύ χάσμα ανάμεσα στις λαϊκές τάξεις και το καθεστώς του Fujimori.

Απ' τη πλευρά του χειμάριος της αντίστασης οι δύο κύριες οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς: Sendero Luminoso (Φασιστικό Μονοπάτι) και MRTA (Επαναστατικό Κίνημα της Λίμα) (σημ. το S.L. σαν μαζική οργάνωση, θέλει να στοχό το στην κατάληξη της εξουσίας και τον αγώνα για μια Νέα Λαϊκή Δημοκρατία, δια μέσου της διεξαγωγής της σοσιαλιστικής επανάστασης, καθοδηγούμενη φυσικά από το κόμμα).

Διακρίνεται πως το κόμμα είναι μια πολεμική μηχανή και μόνη χρήση αξία αυτής της μηχανής είναι η κατάληξη της εξουσίας. Υποτίμητο τον ρόλο των κινήσεων (τα οποία αποδοκίμαζε όταν αρκετά ισχυρά και μαζικά, ιδίως στην πρωτεύουσα) και τους διεκδικητικούς αγώνες γιατί, σύμφωνα με τους ίδιους, ο καθένας, ο οποίος της χώρας είναι επαναστατική (τόσο όμως επαναστατική όσο και άλλων χωρών απ' όπου η έλλειψη αποτελεσματικής οργάνωσης οδηγεί σε στην αποτυχία τους) και συνεπώς δεν έχουν λόγο ύπαρξης τα διεκδικητικά κινήματα και β) η οικοδόμηση των βάσεων της νέας κοινωνίας είναι υπόθεση του ίδιου του κόμματος.

Το MRTA είναι οργάνωση Μ-Α που ανταποκρίνεται στην κοινωνική και πολιτικά μέτρα απ' την αστική αριστερά, προδοτικούς καθολικούς και τμήματα του APRU (κυρίαρχο κόμμα). Μοιάζει με το FMLN (Σαλβαδόρ) και παλεύει για μια κοινωνία όπου θα κατευνάζονται από την κρατική κερδομία (κοινωνικοποιημένη με μέσω παραγωγής) συν την λαϊκή συμμετοχή σε αυτήν, χωρίς να απορρίπτε τον ταξικό χαρακτήρα του συστήματος. Με την πτώση της σοβιετικής καθεστώτος, επιδόθηκε συνουσία για εγκατάληψη του εθνικού αγώνα και νομιμοποίηση του. Να σημειωθεί ότι το Sendero Luminoso υφίσταται κριτική μέσα στο λαϊκό κίνημα σε σχέση με την - διαλυτική και υπερπολιτική - στάση του απέναντι στις μαζικές οργανώσεις βάσης, καθώς επίσης και το ότι τον τελευταίο καιρό έχει συμπεριλάβει τις μικροαστικές συνδικατικές της Λίμα στις επιχειρήσεις του. Αυτό οφείλεται στο ότι η κυρίαρχη του S.L. είναι αποδο-

κή με τις ανταρτικές ζώνες αλλά μπει στο οργανωμένο μαζικό κίνημα.

Από την άλλη πλευρά, μέσα σ' αυτό το κλίμα βίας, αδικίας και καταστολής, αναπτύσσεται ένα ελευθεριακό - αντιεθνοσυντακτικό κίνημα, σε δύο καταστάσεις: ένα αντικατολάρους (επικεντρωμένο στη μουσική, το θέατρο, την ποίηση και την λογοτεχνία). Είναι αποκομμένο από το λαϊκό κίνημα και δεν έχουν ξεπεράσει το επίπεδο των καστίσιων και διαμαρτυριών αν και κάποιοι έχουν πετυχαίνει σε θέσεις και προτάσεις αυτοοργάνωσης. Η πλευρά αυτή του κινήματος είναι συστηματοποιημένη στην "Κοορδινάδα de Grupos Subterfaneos" (ανταρτικό Αντάρκρουντ ομάδων) και την "Asociación de Fancines Alternativas" (Ένωση Εναλλακτικών φανζίν). Η άλλη κατάσταση του κινήματος χαρακτηρίζεται από τον προπαγανδισμό και αυτοοργανωτικό χαρακτήρα του, και βρίσκεται σε συνεχή εξέλιξη μέσα από εσωτερικές συζητήσεις και την ανάπτυξη και του προσδιορισμού της επαναστατικής θεωρίας. Ομάδες ακτιβιστών και αγωνιστές δρουν στη Lima, την Arequipa, Trujillo, Puno κ.λπ.

ΟΙ ΔΙΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Με την κατηγορία ότι πήρε δημόσια θέση υπέρ της "τρομοκρατίας" ο σύντροφος Víctor Taire Zumiga, πρόεδρος του συνδικάτου εργατών ορυχείων, καταζητείται εδώ και τέσσερα χρόνια. Πέρσι καταδικάστηκε σε πέντε χρόνια φυλάκιση, αλλά εξακολουθεί να βρίσκεται στην παρανομία. Η οικογένειά του υποφέρει φοβερές ταλαιπωρίες έλ' απτίας της στάσης του.

Πιο σκληρή όμως ήταν η τύχη του συντρόφου Andres Villaverde. Στις 27 'Οκτωβρίου 1991 ο αντιεθνοσυντακτικός αγωνιστής Andres Villaverde συνελήφθη και κατηγορήθηκε για συμμετοχή σε πράξη σφαγής. Μετά τη σύλληψη του οδηγήθηκε στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής του και τρεις μέρες αργότερα άρχισε να ανακρίνεται από την DINCOTE (Εθνική διεύθυνση εναντίον στην τρομοκρατία). Μη μπορώντας να βρουν επαρκείς αποδείξεις για τη συμμετοχή του στο σφαγιστή, κατηγορήθηκε σαν μέλος του Κ.Κ. Περού "Sendero Luminoso".

Τελικά οδηγήθηκε στην απάνθρωπη φυλάκιση ύψιστης ασφάλειας "Castro" όπου έδωκε εκατοντάδες κρατούμενοι βρήκαν θάνατο από το δολοφονομένο με εντολή από τα τάνκς του "δημοκρατικό" πολέμου, ενώ κάποιοι άλλοι είχαν την καλύτερη "τύχη" να πεταχτούν από ελικόπτερα στη θάλασσα) όπου βρισκέται μέχρι σήμερα στην πτέρυγα των ανένταχτων πολιτικών κρατούμενων. Μέχρι σήμερα ο φάκελος του κρατείται κλειστός, κι η τύχη του παρομένει αβέβαιη και - όπως και όλων των φυλακισμένων που αυτή τη χώρα - εξοριστική επιφυλάγις.

Στις 10 Μάρτ 1993 στη συνάντηση - δύο περιουβιανό κι ένας σύντροφος μέλος του δικτύου αναρχικών ομάδων από τις ΗΠΑ, Καναδά και χώρας της Κεντρικής Αμερικής "Red-Love and Rage" - συνελήφθησαν, αφού προηγουμένως είχαν επισκεπτεί τον Villaverde στη φυλάκιση. Ανακρίθηκαν και κατόπιν φυλακίστηκαν με την κλασική κατηγορία "ύποπτος τρομοκρατίας". Άγιες βρομάδες αγρότες μετέωρα από έντονη δραστηριότητα τόσο από αναρχικούς ομάδες της Λίμα αλλά και από ομάδες σε όλη την ήπειρο, αποφυλακίστηκαν.

δεν τους απελάληθηκε, να δώσει τα απελάληθηκε τις στους γονείς του δολοφονού, γιατί έχει έχουμε ένα πιο νεκρό, αλλά αυτοί τον γονέας του ζώι σε θάνατο!

Η φασιστική πρόκληση δεν έγινε αναπάντητο. Στη πόλη της Λίμα αναγκαστικά διαδόθηκαν με τη συμμετοχή 3.000 ατόμων που κατέλαβαν τις εδρες των φασιστικών οργανώσεων "Asociación Radical" και CEDADE. Οι διαδηλωτές καίονταν και τις δύο αυτές εδρες.

Διαδηλώσεις έγιναν και στον Μαδρίτη καθώς και τη Βαρκελώνη όπου τεύερος διαδηλώσεως συνεπληρώθη μετά από επίθεση από τους γονέας του φασιστικού "Frente Nacional". Στις 22 Απριλίου οργανώθηκε και διαδόθηκαν των αποδοκούς της VALENCIA ενάντια στο φασισμό και τη φασιστική βία. Σημειώθηκε Η οργάνωση SHARP αποτελείται από Skins αντιφασιστές και αντικατολάρους. Δημιουργήθηκε πριν από καρούς της ΗΠΑ σαν μορφή απάντησης στην χρήση της αδικτικής ΣΚΙΝ από τους νεκρούς. Να θυμίσουμε ότι το κίνημα SKIN είναι στην κατάληξη του αντιφασισμού, κάτι που πάντα υπενθυμίζεται και διεκδικείται από τους SHARP.

Νέα από το επαναστατικό κίνημα σ' όλο τον κόσμο

ΧΙΛΗ:

Οι σύντροφοι της Χιλής συνεχίζουν την δράση τους και την συμμετοχή τους στους κοινωνικούς αγώνες παρά τις ελλείψεις και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Μετά την πρώτη Πανεθνική Αναρχική συνάντηση στα τέλη του '91 ο αγώνας συνεχίζεται τόσο γύρω από την έκδοση του περιοδικού "Acción Libertaria" όσο και γύρω από την δράση που αναπτύσσονται οι ομάδες "Κολεκτίβα Αναρχικής Απελευθέρωσης" και "Συντονιστικό Αναρχικών Πανεπιστημιακών σπουδαστών".

ΙΑΠΩΝΙΑ:

Εντονή ήταν η δραστηριότητα των Γιαπωνέζων αναρχικών για τον περασμένο χρόνο σύμφωνα με ένα χρονικό του αγώνα που δημοσιεύτηκε από τους συντρόφους. Ξεχωρίζουν συναντήσεις και συνεδρία των οργανώσεων του Γιαπωνέζικου Αναρχικού κινήματος (Αναρχική Ομοσπονδία Ιαπωνίας), Ομάδες Αναρχικών σπουδαστών, Αναρχομικροδικαστική ομοσπονδία) καθώς και μια σειρά από αγώνες ενάντια σε παρωτικές τελετές εργατο-κύβων αγώνες ένας αναρχικός συνελήφθη κατά την διαρκεία μιας εξέγερσης σε ένα προάστιο του Καματσάκι όπου πυροπολήθηκαν αυτοκίνητα το δημαρχείο της πόλης και αστυνομικοί στόχοι) και εκδηλώσεις αλληλεγγύης. Στις 4 Απριλίου '93 οι αναρχικοί του Τόκιο, Οσάκα, Χιρόσιμα πήραν μέρος στον αγώνα ενάντια στις εκτελέσεις τριών φυλακισμένων που πραγματοποιήθηκαν στις 26 Μαρτί.

ΟΥΡΟΥΓΟΥΑΝ:

Ένα μέλος των πρώην Tupamaros, ο Ronald Scarcella, δολοφονήθηκε από κάποιο τάγμα θάνατος, που εξακολουθούν να δρουν ανενόχλητα σε όλη την Λατινική Αμερική. Ο Scarcella είχε αναπτύξει δράση στο "κίνημα για τη γη" και είχε δεχτεί πολλές απειλές στο παρελθόν.

ΗΠΑ:

Μια καμπίνα έχει ξεκινήσει για την απελευθέρωση του Geronimo Ji Jaga, ο οποίος βρίσκεται 23 χρόνια φυλακισμένος, με βάση πολιτικές διώξεις μελών των "Μαύρων Πάνθηρων" εκείνη την εποχή. Η επιτροπή Καμπίνας που γίνεται με καλές προοπτικές, καλεί σε υποστήριξη στην διεύθυνση Shon Gills Chairperson California Board of Prison Terms 545 Downtown plaza Suite 200 Sacramento, LA, USA

ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ:

Μέσα σε μια κοινωνία που διαδέχεται όλα τα χαρακτηριστικά μιας λατινοαμερικανικής "Δημοκρατίας" όπου την πρώτη κυβέρνηση έχουν τα αφεντικά του τρίτου κόσμου (Δ.Ν.Τ) ένα ευρύ λαϊκό κίνημα βάσης εξαπλώνεται με προοπτικές, ενώνατας από τους ανθρώπους που ζουν κάτω από διαφορετικές συνθήκες καταπίεσης.

Πρέπει να γίνει γνωστό ο' όλους πως οι αναρχικοί αυτής της χώρας, αγνωρίζουν να αναπτύξουν την αντικρατική και αντιεθνοσυντακτική συνείδηση, όπως έχει γίνει πολλές φορές. Δεν είναι λοιπόν, στο περιβάλλον των λαϊκών αγώνων, αλλά αντίθετα όπου οι αγώνες διαπερνούνται από ένα αντιεθνοσυντακτικό κίνημα που τους δίνει νέα πνοή. Ο λαός της Βενεζουέλας, ανακαλύπτει όπως έχει συμβεί και στο παρελθόν, για λογαριασμό του την άμεση δράση. Στο χέρι των αναρχικών είναι να μετατρέψει αυτή η ανακάλυψη σε αυτόνομο λαϊκή οργάνωση, αντικρατική και αντιεθνοσυντακτική.

ΙΣΠΑΝΙΑ:

Για μέλη των GRAPO, έπεσαν νεκροί στην Σαραγόσα κατά την διαρκεία έντονης συμπλοκής με ιδιωτικούς μπάτσους και ενός ατυχήματος που συνέβη σ' αυτήν τη συμπλοκή όπου εξεργάνη προύρα μια βόμβα στα χέρια ενός μέλους των GRAPO. Σε ανακοίνωσή τους οι "Ομάδες Αντιφασιστικές Αντίστασης ΙΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟ" λένε:

"...Ετσι έχασαν τη ζωή τους τρεις πιστοί αγωνιστές της οργάνωσης μας που για την θυσία της ζωής τους θα μείνουν για πάντα μέσα στην μνήμη μας και τις καρδιές μας, σαν σύμβολα της λαϊκής και εργατικής αντίστασης που κάποια μερα θα ανατρέψει το μοιροκαθώς των πατεντών, κλεψτών, δολοφόνων και βασανιστών που μας κυβερνά. Θέλουμε να εκφράσουμε την πιο βαθειά μας ολίγη στους συγγενείς και φίλους, με την σταθερή υποχώρησή ότι θα κάνουμε τα πάντα, ώστε η ζωή τους, ο πόνο τους που μας προκάλεσε η απώλειά τους να μετατρέψει σε δύναμη και αποφασιστικότητα για να συνεχιστεί ο αγώνας.

ΤΡΕΙΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΕΠΕΣΑΝ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ - ΖΗΤΩ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ".

ΑΛΛΑΛΕΓΕΤΥΙ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ GIANFRANCO BERTOLI

Ο Gianfranco Bertoli, είναι ένας Αναρχικός αγωνιστής, ο οποίος το Μάρτ του '73 οργάνωσε μια επίθεση κοντά στην Αστυνομική διεύθυνση του Μιλάνου ρίχνοντας μια χειροβομβίδα ενάντια στις παριστάμενες σε μια τελετή αστυνομικές και στρατιωτικές αρχές, προς "τιμή" ενός επιθεωρητή της αστυνομίας, του Luigi Calabresi, σκοτώνοντας τέσσερις και τραυματίζοντας δεκάδες. Αυτή η "Δημοκρατική" και αντικομφορμική κοινωνία τον έδει καταδικάσει δύο φορές. Μια με ισόβια δέσμη και μια με συνεχή πρόσβαση του ανυπακού του αποδοκούς, τον ταύτισε της του φασίστα, του πράκτορα των μυστικών υπηρεσιών και της GLADIO I. ΑΠΟ ΑΥΤΟ ΟΡΜΩΜΕΝΟΙ ΘΥΜΙΖΟΥΜΕ ΟΤΙ:

- Ο Luigi Calabresi πριν ένας από τους υπεύθυνους της δολοφονίας του αναρχικού αγωνιστή Pinelli (σημ. ο σύντροφος Bertoli, εκφεροδύνει τη χειροβομβίδα κρουαζιέρας VIMA (PINELLI) τον οποίο έριξαν απ' τον τέταρτο όροφο της παραπληρωμένης αστυνομικής διεύθυνσης του Μιλάνου.
- Οι βρώμκες σφαγές (Πίσω φονιάς, Μπράουν, Μολινάρα, Ιταλούς, Ούστακα κ.λπ.) έχουν καλλιεργήσει και "έχαστοι" πλήθος από ένα κράτος που δεν ενδιαφέρεται καν να κρατά έστω τα προσημεία της Δημοκρατίας, επιβεβαιώνοντας όσους σκοτώνει για να εξημερώσει τα άνομα συμφέροντα του, σε πόλεμο ή σε ειρήνη, με τη συνταγματική κάλυψη του στρατού ή των μυστικών υπηρεσιών.

- Ο Gianfranco Bertoli, είναι συνεχιστής της αναρχικής παράδοσης που ξεκινά από την υπόθεση Bressi, όπου χρησιμοποίησε ο Umberto ο Ιος μέχρι τις αποτυχημένες απόπειρες αντιστάσεων των Μοναχικών και χιλιανών εναντίον εξουσιαστικών υπευνήθων για εγκλήματα εναντίον της κοινωνίας.

- Αυτή η Δημοκρατική κοινωνία δεν αποδοκίμαζε καλύτερη στην πρακτική από τις μοναρχικές και φασιστικές κυβερνήσεις που προηγήθηκαν.
- Οι δημοσιογράφοι που συνεχίζουν να διαφημίζουν το όνομα του Bertoli, καθιστώντας υπεύθυνους μιας κατασταλτικής τακτικής, αφού εξακολουθούν να παραπληροφορούν για την GLADIO I και για το ότι προσέβαλαν να ξεχάσουμε ότι στους αγώνες εναντίον των φασιστών, οι χιλιανόι και πολλά χρόνια απαραίτητο εργαλείο των "Λευκό πρακτοκόμοι" είναι ήδη εδώ και πολλά χρόνια απαραίτητο εργαλείο των μηχανισμών του Ιταλικού "Δημοκρατικού" κράτους. Σήμερα μας πληροφορούν για την GLADIO I. Ποσα χρόνια θα πρέπει να περμόνουμε για να μάθουμε για την GLADIO 2.

το κείμενο από δημοσιεύθηκε στο Βαρκελώνικό έντυπο "REVUELTA" και υπογράφεται από 18 Αναρχικούς και εκδοτικές ομάδες της Ιταλίας).

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΕΚΘΕΝΕ ΚΕΦΑΛΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

Μετά τη δολοφονία ΕΝΕΝ εργατών και ανέργων, ομοφυλόφιλων, περιβαλλοντών από φασιστικές συμμορίες αυτή τη φορά ο φασισμός γλίτωσε κυριολεκτικά στην καρδιά του κοινωνικού κινήματος. Στις 25 Μάρτ 1993 έλαβε χώρα η παρουσίαση του βιβλίου "VIVA FRANKO VIVA ESPAÑA" και προετοιμάζοντας το φασιστικό ύμνο των φαλλανγκιών "Cara al sol". Καίριν ο Guillem είχε γίνει σφοδρός φασιστικός προκλητικός ανάμεσα στις οποίες ήταν και τηλεοπτικές απειλές για τη ζωή του.

Μετά τη δολοφονία του, η μάνα του Guillem κάλεσε "en δεξιά που δεν τους απελάληθηκε, να δώσει τα απελάληθηκε τις στους γονείς του δολοφονού, γιατί έχει έχουμε ένα πιο νεκρό, αλλά αυτοί τον γονέας του ζώι σε θάνατο!" Η φασιστική πρόκληση δεν έγινε αναπάντητο. Στη πόλη της Λίμα αναγκαστικά διαδόθηκαν με τη συμμετοχή 3.000 ατόμων που κατέλαβαν τις εδρες των φασιστικών οργανώσεων "Asociación Radical" και CEDADE. Οι διαδηλωτές καίονταν και τις δύο αυτές εδρες.

Διαδηλώσεις έγιναν και στον Μαδρίτη καθώς και τη Βαρκελώνη όπου τεύερος διαδηλώσεως συνεπληρώθη μετά από επίθεση από τους γονέας του φασιστικού "Frente Nacional". Στις 22 Απριλίου οργανώθηκε και διαδόθηκαν των αποδοκούς της VALENCIA ενάντια στο φασισμό και τη φασιστική βία. Σημειώθηκε Η οργάνωση SHARP αποτελείται από Skins αντιφασιστές και αντικατολάρους. Δημιουργήθηκε πριν από καρούς της ΗΠΑ σαν μορφή απάντησης στην χρήση της αδικτικής ΣΚΙΝ από τους νεκρούς. Να θυμίσουμε ότι το κίνημα SKIN είναι στην κατάληξη του αντιφασισμού, κάτι που πάντα υπενθυμίζεται και διεκδικείται από τους SHARP.

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟ ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ
ΤΟΥ Γ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ
απεργία πείνας από 17/11

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΧΩΡΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΠΟΥ ΔΕ ΘΑ'ΝΑΙ ΦΥΛΑΚΗ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ & ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ